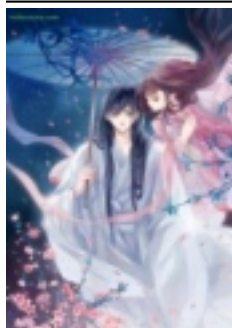

Không Thể Ngừng Yêu

Contents

Không Thể Ngừng Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48
10. Chương 10	55

Không Thể Ngừng Yêu

Giới thiệu

Trà trộn vào phủ quan để báo đại ân cho một người, với thân phận là nữ tì, ngày qua ngày cô hầu hạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-ngung-yeu>

1. Chương 1

Phía tây ngoại ô thành Lạc Dương

Chỗ sâu trong rừng trúc, mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy, kèm theo từng chuỗi tiếng cười như ngân linh (chuông bạc). Bìa ngoài rừng trúc có một thân hình cao lớn bỗng dừng lại, tiếp theo vạch đám trúc chặn đường ra hai bên, tìm nơi bắt nguồn âm thanh mà đi.

Cách xa khoảng một trượng (~3 mét), nam nhân cước bộ dừng lại, nhìn chăm chú vào một thiếu nữ trần truồng nghịch nước trong hồ, vẻ dị quang xẹt qua đáy mắt hắn.

Trăng tròn trong như gương, ngân quang chiếu rọi, mặt hồ ẩn hiện vàng sáng nhàn nhạt màu vàng, tình tường chiếu rọi đến thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ trong sáng.

Thiếu nữ có mái tóc dài như thác nước lan tỏa ra trên mặt hồ, hai cánh tay hoàn mỹ tuyết trắng thâm nhập vào đáy hồ, vàng trán cao đón nhận nước mát từ tay vốc lên, nàng nghịch nước hăng say, tiếng cười trong trẻo dễ nghe từ đôi môi phấn hoa mềm mọng phát ra. Thiếu nữ dương dương tự đắc đắm chìm trong vui sướng, hồn nhiên không ngờ rằng toàn bộ nhất cử nhất động của mình đều rơi vào mắt của nam nhân cao lớn đứng trong chỗ tối.

Nam nhân biết rõ chính mình vô tình nhìn trộm một màn không nên nhìn, đang chuẩn bị rời đi, chân bước ra lại dẫm phải một nhánh cây trên mặt đất. Một tiếng “rắc” dội lại.

“Người nào?”, tiếng động này rất nhỏ nhưng vẫn kinh động thiếu nữ nghịch nước trong hồ, lên tiếng đồng thời vội vàng đưa tay dò hương áo quần đặt trên tảng đá lớn bên hồ, đem đồ che trước ngực.

Nam nhân do dự một lát, đi ra chỗ tối, nhờ ánh trăng chiếu rọi mà thấy rõ thân hình hảnh cao lớn tuấn lãng. “Người là ai, ở đây nhìn lên bao lâu rồi?”

Gương mặt xinh đẹp của Lạc Băng Nhi trừng mắt đề phòng người trước mặt, cũng tự trách mình chỉ lo nghịch nước, từ đầu đến cuối không phát hiện có người đến gần.

“Cô nương, tại hạ không cố ý xông tới, nếu có gì mạo phạm xin hãy thứ lỗi; nhưng mà, cô nương một thân một mình ở đây nghịch nước trong đêm khuya, chẳng lẽ không sợ nguy hiểm sao?”

Nam nhân thân hình cao lớn tuy là đối mặt với nàng nhưng hai mắt lại quân tử nhìn trăng sáng tỏ trên trời, làm như là thưởng thức cảnh đẹp khó gặp.

Đôi mắt đẹp của Lạc Băng Nhi cảnh giác nhìn hảnh chăm chú một hồi lâu, xác định hảnh cũng không ý đồ xấu, thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không dám xem thường.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi. Bây giờ ngươi lập tức quay lưng đi, ta muốn mặc quần áo”. Mày rậm chau lên, nghe được giọng nói ra lệnh của nàng, khóe môi nhếch lên, thân hình cao lớn xoay chuyển, đưa lưng về phía nàng như nàng mong muốn.

Thấy hảnh nghe theo lời của nàng quay lưng đi, Lạc Băng Nhi vội vàng mặc quần áo, một mặt phòng bị nhìn chăm chú vào hảnh, chỉ sợ hảnh đột nhiên xoay người, nổi lên sắc tâm. Đúng lúc này, bụi cỏ mơ hồ truyền đến tiếng động lạ, nam nhân tròn mắt đen nhú lại, tai nghe ngóng tám hướng, phía sau ngoại trừ tiếng sột soạt mặc quần áo của nàng còn có một tiếng soàn soạt nhanh chóng truyền tới. Thân hình cao lớn vội vàng nhặt một cục đá trên mặt đất, chăm chú lắng nghe, nhanh chóng xoay người, một con thanh xà (rắn xanh) sắp cắn lên bắp chân Lạc Băng Nhi, cục đá phóng tới đánh trúng đầu rắn.

“A —— ” Lạc Băng Nhi vẫn chưa kịp mặc áo quần chỉnh tề, nhìn thấy hảnh đột nhiên xoay người, tình thế cấp bách liền hướng hảnh ném một nắm bột phấn, thân hình nhỏ nhắn mềm mại đứng lên, thi triển khinh công cuống quýt rời đi, lưu lại tiếng nói trong trẻo tức giận của nàng: “Đồ háo sắc!”

Rời xa hồ nước, xác định bốn bề vắng lặng, Lạc Băng Nhi lúc này mới vội vàng mặc lại áo quần, vừa buộc lại đai lưng, môi phấn không ngừng liên tiếp trút ra tiếng chửi mắng: “Tên háo sắc đáng ghét, ta thiếu sót nhất thời tín nhiệm hảnh, không ngờ. . .”

Tiếng chửi mắng đột nhiên dừng lại, hai má tái đi, nàng đột nhiên nhớ tới tình thế cấp bách lúc này hướng hảnh ném tới chính là “xích hạt phấn” (phấn bột cạp đỏ). Lúc rời đi vội vàng, nàng rõ ràng nhớ được, nàng ném trúng hai mắt của hảnh, hai mắt hảnh có thể bị nàng hạ độc đến mù hay không?

Cheng! Cheng!

Mới sáng sớm, trên đường phố truyền đến tiếng gõ chiêng vang tận mây xanh, thu hút rất nhiều người đến vây quanh một tiểu tử trẻ tuổi.

“Bao Đả Thỉnh (người đưa tin/mật thám/thằng mô), đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Đúng a! Thành Lạc Dương chúng ta có đại sự xảy ra sao?”

Một nhóm người túm lại bàn tán, hỏi tên gỗ chiêng đồng, biệt hiệu là Bao Đả Thính tiểu tử. Bao Đả Thính này được Hoàng thượng phong tước, đúng như tên, chỉ cần là ở thành Lạc Dương phát sinh chuyện gì từ lớn tới nhỏ đều đừng mơ thoát khỏi tai mắt của hắn.

Bao Đả Thính ngẩng đầu đắc ý, gọi mọi người bên ngoài nhích tới gần một chút, vẻ mặt thần bí tiết lộ thành Lạc Dương mới xuất hiện một đại sự ——

“Tối hôm qua Đông Phương phủ đã xảy ra chuyện”, lời này vừa nói ra, mọi người ồ lên, tiếng kinh hô bên tai không dứt, mặt mọi người đều lộ thần sắc lo lắng, ríu rít gấp gáp hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Người cũng nhanh nói đi, đừng làm mọi người tò mò”.

“Đúng nha, người mau nói rõ ràng là người nào của Đông Phương phủ đã xảy ra chuyện?”

Quần chúng vây quanh thảo luận ríu rít, trên mặt rõ ràng có lo lắng, không kiên nhẫn thúc dục hỏi.

Bao Đả Thính thấy sắp có náo động, vội vàng trấn an cảm xúc mọi người, lúc này mới trầm trọng nói: “Đông Phương phủ đêm hôm qua đèn đuốc sáng rõ, liền thấy một đại phu sắc mặt nghiêm trọng đi ra, nguyên lai là Đông Phương đại thiếu gia ở trong rừng trúc bị người ám toán, bị đả thương hai mắt. Nghe nói tất cả đại phu đều bó tay, Đông Phương gia đã toàn lực phái người đi tìm Tam thiếu gia, xem ra tình huống rất nghiêm trọng”.

“Cái gì? Đại thiếu gia bị đả thương hai mắt, bây giờ phải làm thế nào?”, Vương đại thẩm gấp gáp hỏi, cùng chung vẻ mặt lo lắng với quần chúng.

Đoàn người hai mặt nhìn nhau, trừ việc lo lắng giống nhau, tất cả đều không biết nên làm thế nào cho phải. Đông Phương phủ ở thành Lạc Dương ban phát thiện duyên, rất được lòng dân chúng, nào là xây cầu lót đường, kiến thiết trường học, mỗi tháng cấp phát gạo cho người nghèo khổ. Chỉ cần là nằm trong năng lực Đông Phương phủ, không có chuyện gì quá đáng thì Đông Phương phủ rất ít khi cự tuyệt, vì vậy mới có thể được toàn bộ cư dân thành Lạc Dương kính yêu. Đây cũng là lý do tại sao đoàn người nghe nói Đông Phương phủ gặp chuyện không may liền lo lắng như vậy.

“Người nói Đông Phương phủ đó chính là thủ phủ thành Lạc Dương, Đông Phương lão ông khi còn sống lại từng giữ chức vị Thái sư, sinh thời có bốn người con?”, trong đám người bỗng dưng thoát ra một bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại, trong chớp mắt, nhẹ nhàng níu lấy vạt áo Bao Đả Thính, giọng cấp bách tra hỏi.

“Không. . . Không sai”.

Bao Đả Thính đột nhiên bị làm cho sợ ngây người, chỉ có thể chăm chăm nhìn gương mặt trong sáng phàn tục trước mắt, cô nương này thật đúng là xinh đẹp nha!

Lạc Băng Nhi phẳng phất khó chịu nhớ lại, hai má hồng biến thành tái xanh, buông lỏng cánh tay không còn chút sức lực.

Nàng —— coi như xong!

Bao Đả Thính cúi bỏ được nỗi lòng, thở ra, có chút thông cảm nhìn người trước mặt xem ra lão đảo muốn ngã.

“Cô nương người là ở nơi khác tới sao? Không ngờ người cũng biết Đông Phương phủ, chẳng hay người người biết chính là vị nào của Đông Phương gia?”

Nhéch lên nụ cười tái nhợt, Lạc Băng Nhi môi run run hỏi lần nữa: “Mới vừa rồi theo như lời người nói, người bị thương hai mắt là đứng hàng thứ mấy?”

“Là lão Đại, Đông Phương Lăng”, lời Bao Đả Thính mới đáp, Lạc Băng Nhi liền thấy suy sụp, hạ hai vai, vẻ mặt sầu thảm rời đi, vị cô nương này không phải rất lo lắng chứ?

Tử tiêu viện Đông Phương phủ

Từ đêm qua đến sáng sớm nay, toàn bộ đại phu thành Lạc Dương đều tìm tới, nhưng đại phu đến rồi đi, câu trả lời đều là bất lực, điều này thực làm cho Đông Phương phủ lâm vào tình cảnh bối rối trước nay chưa có.

Đem người hầu đuổi đi, Đông Phương Ngạo gương mặt đông cứng, nhìn chăm chú vào thân hình cao lớn nửa nằm trên giường, liền thấy hần một thân dài chân cong lên, cánh tay đặt yên, vẻ mặt tuấn lãng nhìn không ra, hai mắt nhìn thẳng phía trước, nếu nhìn kỹ sẽ phát giác cặp kia mắt không có chút tiêu cự nào. Cho dù là đã bị hết thấy đại phu tuyên bố hai mắt có thể mù lòa, hần vẫn tỉnh táo như trước, dường như hai mắt mù không phải là của hần, điểm này thật đúng là làm cho người ta bội phục. Nhưng Đông Phương Ngạo không nghĩ như vậy, hần dốc sức muốn tìm ra hung thủ, mặc dù lông mày đã nhíu mấy cái, vẫn nhẫn nại mở miệng nói lời coi như thừa: “Đại ca hiện tại có thể nói cho ta biết được không? Rốt cuộc là người nào đã thương huynh?”, chịu đựng cả một buổi tối, rốt cuộc cũng có thể hỏi được. Vô công của đại ca không kém, rốt cuộc là người nào lại có thể làm bị thương như vậy?

Nhớ lại đêm qua, đại ca hai tay che mắt, một thân chặt vật trở về phủ, nhất thời kinh động toàn bộ trên dưới trong phủ; nhưng không hổ là đại ca tính tình trầm ổn, vẫn có thể chỉ huy, sai người đi tìm đại phu, hần bị thương, ngược lại còn trấn an mọi người đừng kinh hoảng.

Trầm mặc hồi lâu, hai mắt không tiêu cự của Đông Phương Lăng nhìn Đông Phương Ngạo, nghe ra trong lời hần nói giảm bớt đi hy vọng, lãnh đạm nói: “Lão Nhị, nàng không phải cố ý, ta không trách nàng”.

Không sai, hần vốn phải cứu nàng, nhưng lại không để ý nàng vẫn đang mặc quần áo, hần đáng lẽ nên né đi. Nếu không phải là hần xoay người về hướng đó, vô ý nhìn thấy nàng vốn vén chỉ mặc cái yếm màu hồng che nửa người, nhất thời ngây người cũng sẽ không làm nàng dưới tình thế cấp bách ném độc phẫn.

Cho nên hần không trách nàng, dù sao ở một phương diện mà nói, hần đích xác là xem nhẹ nàng. Đông Phương Ngạo đẩy mắt hiện lên một tia hứng thú, nghe khẩu khí và vẻ mặt của đại ca, chẳng lẽ... “Đại ca, người đã thương huynh là một vị cô nương?”. Đông Phương Lăng gật đầu không nói.

“Cho dù đại ca huynh không có ý định trách nàng nhưng vẫn phải đem nàng tìm cho ra, nàng nếu có thể sử dụng độc đã thương huynh thì nhất định trên người có thuốc giải”.

Được rồi, nếu đại ca không muốn truy cứu vậy hần cũng coi như không có gì, nhưng vẫn phải sớm tìm ra người, chỉ sợ càng kéo dài hai mắt đại ca sẽ vĩnh viễn biến thành mù lòa. Đông Phương Lăng trầm ngâm một lát, lời nói nhận xét chân thực, nhỏ nhẹ: “Là thiếu nữ tuổi chừng mười lăm, mười sáu, dung mạo tuyệt mỹ và đôi mắt đẹp có hồn”.

Đông Phương Lăng trong mắt lúc này không chỉ là hứng thú mà còn chút tinh quái, khẽ nhếch khóe môi đầy thâm ý. Thật hiếm thấy! Từ trước đến nay không có mỹ nữ tồn tại trong mắt đại ca, nhưng bây giờ lại chú ý tới dung mạo của một cô nương.

“Không ngờ đại ca ấn tượng sâu sắc như vậy, ta sẽ phân phó, sai người toàn lực đi tìm. Ta cũng đã phái người đi tìm lão Tam, tin tưởng đệ ấy sẽ nhanh trở về.”

Không nhìn ý trêu chọc trong lời hần nói, Đông Phương Lăng im lặng không lên tiếng, duy trì như lúc trước, cũng không nhúc nhích.

“Đại ca vất vả một đêm rồi, hãy nghỉ ngơi thật tốt”. Biết được đáp án, Đông Phương Ngạo liếc mắt người trên giường không thấy chút nào mỗi một liền rời đi, thuận tay đem cửa phòng đóng kín.

Sau khi Đông Phương Ngạo đi không bao lâu, cửa phòng nhẹ nhàng không tiếng động lần nữa được mở ra, người trên giường mày rậm chau lên, nét mặt bất động. Lạc Băng Nhi cước bộ nhẹ nhàng, rón ra rón rén bước vào bên trong phòng, đôi mắt đẹp nhìn thấy người nửa nằm ở trên giường, quả thật là nam nhân gấp ở bên hồ đêm qua, không nghĩ tới hần đúng là người của Đông Phương phủ. Vẻ áy náy hiện lên trong đáy mắt nàng, không tiếng động nhích tới gần bên giường, tay ở vờn ra giữa không trung, còn chưa chạm lấy hần, một lực tay mạnh mẽ chính xác hướng trực diện nàng đánh tới.

Lạc Băng Nhi gấp gấp mím môi, không chế tiếng kinh hô từ miệng, thân thể né sang một bên, suýt nữa trúng công kích của hần, gương mặt khéo léo khó nén kinh ngạc, đôi mắt đẹp tròn tròn trừng mắt nhìn hần, một tay vẫn xoa ngực thở nhẹ.

Người này —— không đơn giản! Không nghĩ tới hai mắt hần mù nhưng lực cánh tay hơn người. Bởi vì được huấn luyện từ nhỏ, cước bộ nàng so với người bình thường rất nhẹ, gần như không tiếng động, ngay cả

người luyện võ bình thường đều chưa chắc phát hiện nàng đến; nhưng Đông Phương Lăng trước mắt, hẳn không phải người luyện võ bình thường, võ công của hắn nhất định mạnh hơn nàng mấy lần.

“Là ai?”

Đông Phương Lăng thân hình không động, hai mắt nhìn thẳng phương hướng nàng đứng, tròng mắt đen híp lại thoáng ánh lên tàn khốc.

Ánh mắt tinh ranh chuyển động, lộ ra một tia giảo hoạt.

Nàng có cách rồi!

Hai tay cầm lấy chén sứ trên bàn, khua trong không trung hướng hắn công kích, ở thời khắc đó, thân thể nhỏ nhắn mềm mại nhanh chóng hướng hắn nhích tới gần. Nhưng vẫn là không đủ nhanh, hắn tựa hồ nhìn thấu quỷ kế của nàng, lúc nàng lần đến gần hắn, bàn tay to lớn hóa thành móng vuốt quắp lấy nàng! Lòng bàn tay chạm đến một thứ tròn trịa mềm mại, có nửa khắc giật mình sửng sò, lát sau hắn ý thức được đây là cái gì, gương mặt tuần tú có chút xấu hổ. Trong lúc hắn chưa kịp buông tay, Lạc Băng Nhi nhân cơ hội điểm huyết đạo hắn, hai má trướng hồng, xấu hổ nhảy ra.

“Người là đồ háo sắc!” nàng tức giận mắng.

“Là người?” Đông Phương Lăng tai lực hơn người, dễ dàng nghe ra lời mắng thật nhỏ và đồng thời nhận ra nàng.

“Không sai, là ta, cũng là người hại mù mắt ngươi”.

Nàng tức giận trả lời, mới một ngày đêm, nàng đã bị hắn ăn tấn đậu hủ, trong bụng nghĩ đến liền nổi giận.

“Người tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là tới đưa thuốc giải?”

Nghe ra lời nàng, hai tròng mắt hạ đề phòng, chẳng biết tại sao, hắn tin tưởng nàng, tin tưởng là nàng vô tình đã thương hắn.

Lời của hắn dễ dàng dập tắt hỏa khí trong nàng, hai vai vô lực rũ xuống, không tiếng động nhích tới gần hắn, trên khuôn mặt thanh lệ có vẻ tự trách.

“Thật xin lỗi, ta thật sự là vô tình đã thương ngươi. Thật xin lỗi nữa, ta cũng không có thuốc giải xích hạt phấn, ta tới chỉ là muốn giảm bớt khó chịu cho ngươi, để độc tố không đến nỗi khuếch tán quá rộng”.

Đêm qua, khi nàng phát hiện trong tình thế cấp bách đã làm ra chuyện sai trái, mang tâm bất an quay trở lại hồ, nhưng đã sớm mất đi bóng dáng của hắn, trên mặt đất để lại một con thanh xà chết thảm ở vị trí nàng mặc quần áo. Khi đó nàng mới chợt hiểu ra, nàng trách lầm hắn, khi đó nàng hối hận, đẩy lòng tự trách mình. Mà nàng phảng phất tự trách thôi không đủ, không ngờ nàng còn phát hiện, hắn là người của Đông Phương phủ. Nàng lần này đến thành Lạc Dương chủ yếu là thay cha báo đáp Đông Phương phủ một ân tình, về phần báo đáp như thế nào, quyền quyết định ngay ở nàng. Chẳng qua là không ngờ nàng báo ân chưa được, lại tạo ra một sai lầm lớn, không cần chờ cha tới trách phạt nàng, nàng đã hết sức thẹn đối với lương tâm của mình, không có mặt mũi trở về.

Thật ra nàng không có thuốc giải xích hạt phấn, độc này là Vô Song tỷ cho nàng dùng để phòng thân, nhưng lại trùng hợp Vô Song tỷ vào lúc này cùng Mạc đại ca không biết đi du sơn ngoạn thủy đến đâu.

Hôm nay tới đây chỉ tính toán trước hết cho hắn ăn thuốc khử độc để độc tính không đến nỗi khuếch đại, đợi đến lúc Đông Phương Tam thiếu gia cũng chính là Đông Phương Đường trở lại, hắn nhất định có biện pháp chữa trị tốt cho Đông Phương Lăng. Điểm này nàng rất có lòng tin, dù sao hắn danh tiếng trên giang hồ là thần y, tuyệt nhiên không thể nào là vô căn cứ.

Gương mặt tuần tú của Đông Phương Lăng trầm xuống, thanh âm bình thản nghe không ra hi vọng, ngồi ở trên giường nhìn thẳng hướng nàng.

“Ý của ngươi là, ngươi hạ độc nhưng lại không có phương pháp giải độc của mình? Đôi mắt ta đây chẳng phải xác định là mù lừa rồi?”

Lạc Băng Nhi xấu hổ khẽ hừ một tiếng, điều này cũng không có thể trách nàng nha, độc này không phải là của nàng, nàng đã đủ hối hận rồi, nếu không hiện tại nàng cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này.

“Người đừng nói như vậy, vô luận như thế nào ta tuyệt sẽ không cho người biến thành người mù, huống chi Đông Phương Đường y thuật cao siêu, hẳn nhất định có biện pháp chữa trị tốt cho người”.

Cước bộ không tiếng động, hướng nhích tới gần hắn hơn, đi tới trước mặt hắn, từ trong lồng ngực lộ ra một bình sứ bạch ngọc, đổ ra một viên thuốc màu đen, vươn cánh tay nhỏ bé đưa tới bên miệng hắn.

“Người nguyên ý tin tưởng ta không? Viên này là thuốc khử độc, mặc dù không thể làm hai mắt người hồi phục thị lực, nhưng ít nhiều có thể giải độc tố trên người của người, có lợi chứ không có hại”.

Đông Phương Lăng hai mắt vô thần nhìn nàng, hồi lâu, mới gật đầu đồng ý. Nàng liền tranh thủ đưa thuốc bỏ vào trong miệng hắn, ngón tay nhỏ bé nhẹ xẹt qua môi mỏng của hắn, một cổ khác thường chạy qua đáy lòng nàng, hai má tinh xảo bị lây đỏ ửng, vội vàng lùi lại phía sau mấy bước.

Đôi mắt đẹp tinh tế nhìn hai mắt hắn, tròng mắt đen như mực tựa nước hồ sâu, nếu không phải biết hắn không nhìn thấy, thật nghĩ là hắn đang nhìn chăm chú vào nàng, làm hại nàng ở trước mặt hắn chân tay luống cuống.

“Người rốt cuộc là người nào? Ta cuối cùng phải biết người làm ta thảm hại như vậy là ai chứ?”

Còn nhỏ tuổi đã biết dùng độc, hơn nữa hắn đoán không sai, cô nương này khinh công phi thường, làm hắn không khỏi sinh lòng tò mò.

“Ách. . . Cái này. . . Người sau này sẽ biết”.

Lạc Băng Nhi đáp lời, cước bộ đồng thời lui về sau, hắn sẽ không phải là muốn tìm nàng báo thù chứ? Một đường thối lui đến cánh cửa, ở bước ra phòng, bỏ lại một câu ——

“Đông Phương Lăng, chúng ta sẽ gặp lại”, liền lên trốn đi.

Môi mỏng hé mở, bàn tay sờ nhẹ cánh môi, chỗ này từng làm cho ngón tay non mềm nhỏ bé của nàng xẹt qua. Nguyên lai là huyết đạo của hắn không bị chế trụ, bên trong phòng mơ hồ bay đến một cổ mùi hương thoang thoảng như có như không, đó là mùi thuốc về nàng.

2. Chương 2

Buổi trưa, Khương tổng quản dẫn theo hai nha hoàn đi vào Tử tiêu viện. Đi tới cửa phòng đóng chặt, gõ nhẹ cánh cửa, kính cẩn khẽ gọi: “Đại thiếu gia”.

“Vào đi”, bên trong phòng truyền đến thanh âm hùng hậu.

Nghe được một tiếng, cửa phòng bên ngoài được mở ra, Khương tổng quản đi đến, hai nha hoàn cùng theo sau đó. Vừa đi vào bên trong phòng, trước mặt nhìn thấy một thân hình cao lớn đứng ở trước song cửa sổ để mở.

Hắn chấp tay sau lưng, đón gió, gió mát thổi làm tóc đen hắn bay loạn, tay áo bông bành, không kèm chế được mấy phần phong độ, khuôn mặt tuấn lãng kiên cường, có chút lãnh đạm, làm cho người ta khó hiểu.

Khương tổng quản chừng năm mươi tuổi, vóc người có vẻ hơi mập, nhưng nhìn hắn bước đi như bay, không bị ảnh hưởng bởi vóc người chút nào.

Hắn nhìn bóng dáng cao lớn kia, hốc mắt không khỏi nổi lên hơi nước. Hắn ở Đông Phương phủ đã hơn ba mươi năm, đã sớm đem nơi này làm nhà của mình, mà các thiếu gia càng không đem hắn đối đãi như người ngoài, hắn luôn luôn mang tâm tình cảm ơn Đông Phương gia. Nhìn bốn vị thiếu gia trưởng thành, lão gia phu nhân lần lượt qua đời, hắn lại càng quyết tâm phải hết sức phụ tá các thiếu gia, bảo vệ Đông Phương phủ. Hắn từ trước đến giờ tôn kính Đại thiếu gia nhất, nhưng hiện tại lại bị người ám toán, mù hai mắt,

nếu hắn biết là người phương nào gây nên, nếu phải liều mạng già này hắn cũng muốn thay Đại thiếu gia báo thù.

“Khương bá, thu hồi sầu não ngươi lại, đừng mang nước mắt ẩn nhẫn kia”.

Đông Phương Lăng cho dù không nhìn thấy vẫn đoán được hết tình cảm của Khương bá từ trước đến giờ, hiện tại —— định mang nước mắt tự trách chính mình, hắn mảy mảy nhẹ nhịu, không nhìn được giấu cợt nói.

Khương tổng quản vội lau đi nước nơi khóe mắt, hai nha hoàn một bên hai mắt tròn tròn nhìn.

“Đại thiếu gia, ngoại trừ Tiểu Thanh vốn hầu hạ người, ta còn phải thêm một nha hoàn nữa, nha hoàn này hôm nay mới tới, ta thấy nàng thông minh lanh lợi, lại có cái miệng dẻo ngọt nên lưu lại nàng. Băng Nhi, còn không mau qua bái kiến Đại thiếu gia”, khóe mắt thoáng nhìn sang nha hoàn bên cạnh bộ dạng thanh tú hô lên.

“Băng Nhi khấu kiến Đại thiếu gia.”

Băng Nhi tiến lên khẽ chào, tiếng nói thấp nhẹ, cặp đôi mắt đẹp xuống, có chút đề phòng. “Được rồi, người đi xuống đi”, thân hình không động, thanh âm trầm ổn có chút không kiên nhẫn.

Khương tổng quản nghe thanh âm, đồng thời rời đi, lấy ánh mắt cảnh cáo hai người, phải cẩn thận hầu hạ.

“Đại thiếu gia, bữa trưa đã chuẩn bị xong”.

Hai nha hoàn hợp lực đem thức ăn bố trí xong xuôi, Tiểu Thanh cung kính nói. Thân hình cao lớn di động, bước ra mỗi một bước đều cẩn thận, Tiểu Thanh thấy thế bước lên phía trước vịn hắn, cho đến khi hắn an ổn ngồi xuống mới thối lui đến bên cạnh hắn.

Băng Nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi phòng bị, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Đông Phương Lăng, mỗi một bước đều thật cẩn trọng. Vì sợ hắn nhận ra thanh âm của nàng, nàng cố ý làm thanh âm nói chuyện thấp nhẹ, ngay cả thói quen bước đi không tiếng động lúc nào cũng phải nhắc nhở chính mình phải đi có tiếng.

Mặc dù hai mắt hắn không nhìn thấy nhưng nàng vẫn lấy phòng ngừa làm vạn nhất, dịch dung thành gương mặt thanh tú này.

Nàng cước bộ cố ý đi chậm chạp, nhìn Tiểu Thanh cẩn thận hầu hạ Đông Phương Lăng hai mắt mù dưng cơn, áy náy lần nữa nảy sinh bao quanh nàng. Nàng từng nghe lén hắn và Đông Phương Ngạo nói chuyện, hắn nói hắn không trách nàng. Tại sao?

Nàng hại hắn thành như vậy, chẳng lẽ hắn thật không hận nàng? Lưu lại nơi thành Lạc Dương này, chờ lâu mỗi một ngày, đối với đủ loại chuyện ở Đông Phương phủ thì dấu vết càng rõ ràng, nàng hối hận tự trách càng sâu. Mọi người nói, bốn vị thiếu gia Đông Phương phủ đều có sở trường riêng, người mà mọi người tôn kính nhất là Đại thiếu gia Đông Phương Lăng. Hắn giống như trời sinh là người làm ăn, có ánh mắt tinh tế độc đáo, mảnh khóe rất sắc bén, Đông Phương phủ có thể có tiền tài quyền thế như hôm nay cũng không thể bỏ qua công lao của Đông Phương Lăng. Nhất là hắn không chỉ là một thương nhân mà còn biết làm phúc, mấy năm qua, người nhận được trợ giúp của Đông Phương phủ đếm không hết, vô hình trung đã thay Đông Phương phủ tích không ít phúc đức.

Đông Phương Lăng dựa vào xúc giác, chậm rãi dùng bữa, tiếng bước chân từ từ nhích tới gần, mảy mảy từ từ nhẫn lại, trên gương mặt tuần lãng là vẻ mặt hồ hững, tay giơ khẽ dừng lại, trông mắt đen vô thần hướng về người bước vọng lại bên tay trái hắn.

“Ngươi tên là gì?”

“Hỏi Đại thiếu gia, nô tỳ tên là Băng Nhi”

Tay nhỏ bé không tự chủ xoa xoa ngực, đôi mắt đẹp chói lọi liếc nhìn về mặt hắn, suy nghĩ có nên thừa dịp này chạy trốn hay không.

“Họ gì?”

“Nô tỳ họ Lạc”

Vì sao hần phải hỏi như thế? Giống như là muốn xác định cái gì, hần có thể nhận ra nàng ư? Nhưng không thể nào có chuyện đó a, nàng bất luận là thanh âm, cước bộ, dung mạo, cũng đã thay đổi một phen, hai mắt hần mù, làm sao có thể nhận ra nàng. Càng nghĩ càng cảm thấy không sai, nàng cười thầm chính mình quá đa nghi.

Tròng mắt đen xẹt qua vẻ dị quang khê thu hồi, khước môi khê nhếch, không hề hỏi nhiều nữa, tiếp tục vùi đầu dùng bữa, Tiểu Thanh tỉnh thoảng thay hần gấp thức ăn.

Băng Nhi mang lòng thấp thỏm bất an, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hần, cho đến khi hần để bát đĩa xuống, nhận lấy khăn vải Tiểu Thanh đưa tới lau đi khước môi dính dầu mỡ mới bước lên phía trước cùng Tiểu Thanh thu thập bát đĩa, tốt nhất nhanh chóng rời khỏi.

“Tiểu Thanh, người thu thập xong rồi xuống đi. Băng Nhi, người lưu lại”

Thanh âm hùng hậu, kéo lại nàng cước bộ muốn thoát đi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú hơi nhú. Tiểu Thanh một bên thu thập, một mặt sợ hãi trộm dò xét Đông Phương Lăng.

Bình tĩnh mà xem xét, Đại thiếu gia coi như là chủ tử tốt, chẳng bao giờ trách móc nặng nề nô bộc, lời nói của hần lộ vẻ hiềm thấy, thần sắc nghiêm nghị; nhưng chẳng biết tại sao, mọi người chính là sợ hần, từ đáy lòng tự sinh một loại kính sợ. Có lẽ là hần tính táo trầm ổn, cùng khí thế bẩm sinh không giận mà tôn nghiêm, bình thường hần chỉ cần tròng mắt đen trừng đến, có không ít người chạm phải ánh mắt sắc bén này mà không phát run.

Nàng từng nghe qua Nhị thiếu gia nói đùa, Đại thiếu gia tính táo trầm ổn chỉ là giả tạo, trong bốn huynh đệ thật ra thì tính tình Đại thiếu gia dữ dằn nhất, chẳng qua là hần hiểu được nên tự kiềm chế; nhưng nếu có người không biết sống chết chọc vào đáy lòng làm hần nổi giận thì người nọ sẽ chết rất thảm! Cho nên, nàng chỉ có thể chúc phúc cho Băng Nhi.

Tiểu Thanh rất nhanh thu thập đồ trên mặt bàn, quảng cho Băng Nhi một ánh mắt đồng cảm, liền rời đi.

“Dem gậy đặt ở bên giường đưa cho ta, theo ta đi đây một chút”

“Dạ”, Băng Nhi vội vàng cầm lấy gậy đưa cho hần, liền tự động đi tới bên cạnh hần, một mặt cẩn thận vịn hần, một mặt lên tiếng cảnh báo.

Đi ra khỏi sương phòng (mái hiên), một trận gió mát hợp lòng người lướt qua chạm mặt, cùng với hương hoa nhàn nhạt, làm người ta không tự chủ được buông lỏng tâm tình. Đôi mắt đẹp tinh xảo lưu chuyển, rất nhanh thấy rõ bố cục chỗ Tử tiêu viện này, lấy ngủ phòng Đông Phương Lăng làm chủ, hai bên có sương phòng khác, nàng suy đoán trong đó một gian có thể là thư phòng hần. Gian phòng hai bên đều trồng không ít loại hoa và cây cảnh không biết tên, bên phải dọc theo đường đi có nhiều đá vụn, cuối đường có một thạch đình tên là Cổ Nguyệt đình, đình này hết sức đặc biệt, xây ở trong hồ nhỏ, nhìn ra cảnh vật bốn phía, thật là có mấy phần thanh tao thú vị.

“Theo ta đến Cổ Nguyệt đình đi.”

Bên tai truyền đến thanh âm hùng hậu của hần, nàng cuống quýt kéo tâm tư dao động về, tay nhỏ nhắn vịn cánh tay có lực của hần, bước lên con đường đá, đi tới cuối, lên mấy bậc cấp, đi vào bên trong thạch đình, cẩn thận đỡ hần ngồi ở trên ghế đá.

Một trận gió mát đúng lúc thổi qua, Băng Nhi bất giác ngẩng đầu, không nhận được nhắm mắt than nhẹ, tới đây vẫn chưa đúng một ngày, quang cảnh ở đây lại làm cho nàng có chút ít yêu thích, nhất là ngôi ở đình cổ này. Nàng tò mò đi về phía hộ lan (lan can bảo hộ), nhìn xuống dưới, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, nước hồ trong suốt thấy đáy.

“Người tại sao lại nghĩ đến Đông Phương phủ làm nô tỳ? Trong nhà còn có người nào?”, tròng mắt đen chính xác hướng chỗ nàng đứng nhìn lại, chờ nàng trả lời.

Hừ dọ a! Tay nhỏ bé gạt mình xoa xoa bộ ngực, nàng quả thật không thích hợp giả mạo nô tỳ, tính tình ham chơi luôn làm nàng sau một khắc đã quên chuyện cần làm lúc trước, rất tự nhiên đã quên luôn hần trước mắt là chủ tử nơi này. Tròng mắt đen sâu không động tĩnh nhìn chăm chú phía trước, nàng lại có cảm

giác hần là thấy được! Tay nhỏ bé ở trước mặt hần huơ huơ, xác định hần không có bất kỳ phản ứng nào, liền đối với hần nhả ra cái mặt quỷ, lúc này mới ho nhẹ tiếng, nàng nói ra điều đã sớm nghĩ kỹ.

“Nô tỳ ở nhà còn có một người cha già, thân thể nô tỳ coi như là khỏe mạnh nên đến Đông Phương phủ làm nô bộc, muốn kiếm chút ít bạc trợ cấp sinh hoạt”.

Trong thành Lạc Dương, lương bổng cho người ở Đông Phương phủ phát ra coi như là nhiều, hơn nữa chưa từng nghe chuyện ngược đãi người hầu, vì vậy mỗi khi Đông Phương phủ truyền ra thiếu nô bộc, luôn luôn có một nhóm người tranh nhau ghi danh. Nếu không phải nàng có một chút thủ đoạn nhỏ thì sẽ không chen được vào Đông Phương phủ.

Phen này nói điều hợp tình hợp lý làm người ta không thể nào hoài nghi, môi mông lại vung lên vẻ cười nhạt.

“Người vào phủ lại tới hầu hạ một người mù, người hần sẽ ngẫm ghét bỏ chủ tử ta đây?” hần đùa cợt nói.

“Sẽ không!”, lời của hần làm cho nàng cảm giác chói tai, mặt có vẻ thẹn thùng đi tới trước mặt hần, kích động nói: “Đại thiếu gia chẳng qua là tạm thời mù mà thôi, cặp mắt của người nhất định sẽ tốt lên!”

Không sai, nàng tuyệt đối không thể trở mặt nhìn hần bị mù. Cái họa này là nàng gây ra, nàng nhất định sẽ chịu trách nhiệm.

“Người mới đến, vì sao có thể khẳng định hai mắt của ta chẳng qua là tạm thời mù như vậy? Toàn bộ thành đại phu Lạc Dương cũng không tự tin như người vậy”, khéo môi khe nhếch có chút biến hoá kỳ lạ, từ từ đợi nàng phản ứng.

Vì sao nàng cảm thấy trong lời nói của hần có ý khác? Trong đầu cực kỳ nhanh suy nghĩ, cẩn thận trả lời: “Ta chỉ muốn nói là Đại thiếu gia người tốt như vậy, lão Thiên sẽ không tàn nhẫn đâu, nhất định sẽ phù hộ Đại thiếu gia sớm ngày được thấy quang minh”.

“Người đã nói như vậy, vậy kể tiếp ta an bài một chuyện, ta tin tưởng người sẽ không có ý kiến”.

“Chuyện gì?”

Mép hần cười nhạt, không khỏi làm nàng cảm thấy chướng mắt, trong bụng có dự cảm không ổn.

“Ta quyết định để cho người làm nha hoàn bên cạnh ta. Như vậy, nhớ đem đồ đạc của người thu thập xong chuyển qua phòng ta”.

Thân hình cao lớn đứng lên, đưa gậy sờ nhẹ mặt đất, Băng Nhi bước ngay lên phía trước vịn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có hơi trắng bệch: “Tại sao?”.

“Là nha hoàn bên người ta, tất nhiên một tác cũng không rời ta. Huống chi ta hiện nay hai mắt mù, đứng là cần phải có người ở bên cạnh”.

Dứt lời, cây gậy phát ra thanh âm đóc đóc, từng bước cẩn thận đi xuống bậc cấp.

“Dạ”.

Băng Nhi hàm chứa lệ quang, lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, lời của hần trực tiếp công kích nàng, làm đáy lòng nàng dâng lên một sự ngượng ngùng, nàng không dám có chút ý kiến, vịn hần đi xuống thêm đá, đi về.

Sớm biết thế này nàng không nên giả mạo nha hoàn, đại khái có thể trốn ở một bên chăm sóc, vậy sẽ không phải lâm vào cảnh khốn cùng như bây giờ. Còn chưa đi về phòng ngủ, xa xa Băng Nhi liền thấy được một bóng dáng cao to, như là chờ chực đã lâu.

“Đại thiếu gia, có người đứng ở phía trước, ánh mắt luôn luôn hướng về phía này”.

“Hử, hình dạng của hần như thế nào?”, cước bộ không ngừng, đáy lòng thầm tự suy đoán người kia là người phương nào.

“Là ta”.

Không đợi Băng Nhi đáp lời, người kia trước đã mở miệng, khuôn mặt cương nghị của hần bắt gặp bộ dáng của Đông Phương Lăng, sắc mặt liền đông cứng lại.

“Phương Nghĩa”.

Nghe tiếng, Đông Phương Lăng gương mặt tuần tú mỉm cười, cước bộ như cũ không nhanh không chậm, nhờ Băng Nhi đỡ, cẩn thận vượt qua cánh cửa, đi vào bên trong phòng.

”Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ta mới trở lại, chỉ nghe thấy người đã xảy ra chuyện”.

Phương Nghĩa sắc mặt trầm trọng, vừa ngồi xuống, liền khẩn cấp hỏi, ánh mắt nhìn thẳng trông mắt đen vô thần trước mặt kia. Không vội mà trả lời vấn đề của hắn, Đông Phương Lăng ổn định tinh thần, nhàn nhạt chuyển hướng sang người bên cạnh.

“Băng Nhi, còn không báo kiến Phương thiếu gia”.

“Phương thiếu gia tốt lành”, mặc dù không hiểu dụng ý Đông Phương Lăng, nhưng vẫn kính cẩn hướng hắn khom người thăm hỏi.

Phương Nghĩa quét mắt qua nha hoàn này, vết nhăn giữa lông mày sâu thêm, để ý mỗi lần trở về nói chuyện cùng hắn, phải có tính nhẫn nại thật lớn, nếu thiếu kiên nhẫn cũng chính là thất bại. Đây cũng là lý do vì sao Đông Phương Lăng ở trên thương trường đàm phán với mọi người, mỗi khi trở về đều tất thắng, chỉ vì hắn đủ tỉnh táo.

Nhưng bây giờ không phải là đang cùng đối thủ nói chuyện làm ăn, thái độ hắn vô cùng tỉnh táo, nói chuyện với Đông Phương Ngạo ngay cả thánh nhân cũng sẽ bị hắn ép cho điên.

“Đông Phương đại thiếu gia, người còn chưa trả lời ta”, Phương Nghĩa nhện hỏa khí, hít sâu một hơi nói.

“Đâu có chuyện gì, người nghe như thế nào thì chính là như vậy”, nhận lấy chén sứ Băng Nhi để xuống tay hắn, miệng khẽ nhấp, giọng nói lạnh nhạt.

Băng Nhi buồn cười trộm dò xét người kia ánh mắt nổi gân xanh, thầm nhận thức được lời đối đáp của Đông Phương Lăng, hắn chỉ cần dùng ngôn ngữ là có thể làm đối thủ tự kích động mà tự sát, có thể nói là giết người vô hình, bội phục bội phục.

“Đông Phương Lăng, ta hỏi một lần nữa, ta phải nghe người nói rõ ràng từ đầu tới đuôi “, lúc này âm thanh hết sức rõ ràng.

Đông Phương Lăng bất chấp cơn giận của hắn, trên mặt vẫn lạnh nhạt cười, từ từ nói những chuyện đã xảy ra.

Phương Nghĩa trên mặt có vẻ không dám tin, hai mắt tròn tròn, giọng nói mang theo kích động: “Người cứ như vậy bỏ qua cho nàng sao?”.

“Không sai”, câu trả lời của hắn như cũ vẫn không thay đổi.

Phương Nghĩa giận đến nổi thân hình bật dậy, cước bộ đi qua đi lại trong phòng, hai mắt trừng nhìn người đang nhàn nhã uống trà. Lát sau, bộ ngực tức giận hơi nén lại, một lần nữa ngồi xuống, vội hỏi: “Đông Phương Đường lúc nào trở lại?”.

“Không biết, đã phái người đi tìm”.

Thanh âm lãnh đạm không một chút lo gấp, Phương Nghĩa nghe được không khỏi lắc đầu thở dài.

“Cũng sẽ có một ngày, bản thân ta thật muốn nhìn thấy, ai đó có thể làm người mất đi bộ dạng tỉnh táo trầm ổn này. Ta hết sức mong đợi ngày đó đến”.

Đông Phương Lăng trả lời bằng một đạo tiếng cười hùng hậu, khuôn mặt tuần lãng nhờ nụ cười càng lộ vẻ xuất sắc. Một cái liếc mắt vô tình, đôi mắt đẹp lại trầm mê nhìn hắn tươi cười sáng khoải không cách nào tự kềm chế, cho đến khi tiếng cười ngưng lại, lúc này mới cuống quýt thu lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, che lại hai gò má thẹn đỏ hồng.

”Đừng chỉ toàn nói về ta, Phương lão phu nhân khỏe không?”

Phương Nghĩa trên mặt cương nghị hiện lên thần sắc lo lắng, cau mày thật sâu, tâm tình không còn để ý tới chuyện của bạn chí cốt, hơn nữa đối phương lại trưng một bộ dạng không đến nỗi phải cảm thông.

“Ta mới vừa đưa mẹ ta đến chùa Ninh An, bà dự tính tạm đây ở một thời gian để cầu khẩn Bồ Tát rủ lòng từ bi”.

Đông Phương Lăng sắc mặt khê đông cứng lại, không biết nên mở miệng như thế nào, chuyện này ước chừng đã làm khổ đốn người của hai nhà suốt mười sáu năm.

“Đã tìm mười sáu năm, vẫn không có tin tức, nhưng chỉ cần còn có một tia hy vọng, chúng ta tuyệt không bỏ việc tìm kiếm tung tích Sở Sở. Mà người bản thân là vị hôn phu của Sở Sở, ta hy vọng người có thể đợi nàng thêm mấy năm nữa”. Lời này vừa nói ra, Băng Nhi khó nén kinh ngạc ngược mắt, nhìn chăm chú vào hai người.

Nhìn Đông Phương Lăng trầm mặc không nói, Phương Nghĩa lấy thân là huynh trưởng tự tâm đến cầu xin.

“Ta thật xin lỗi, năm nay đã đến giới hạn của ta”.

Trong lời nói lãnh đạm có chút vô tình, dù sao việc hôn sự này không phải do hắn chọn lựa, chờ chục nhiều năm như vậy quả thật đã tuân theo di mệnh của tiên phụ. Năm nay hắn đã tròn hai mươi lăm tuổi, chỉ cần qua năm nay, hắn được tự do lựa chọn người con gái mà mình yêu.

Đây là Đông Phương lão ông ở tự tiện thay bốn đứa con ký kết hôn sự, trong hôn ước có cho phép, đến năm hai mươi lăm tuổi, nếu nhà gái không cầm tin vật tới yêu cầu cưới, như vậy hôn ước liền được từ bỏ.

Phương Nghĩa sắc mặt khê biến, trừng mắt nhìn hắn hồi lâu, than nhẹ: “Cũng được, nếu là cả đời không tìm được Sở Sở, há chẳng phải làm người chờ đợi vô ích, lỡ chuyện của người. Người và Sở Sở có duyên hay không, liền tùy ông trời an bài đi”.

Lão gia hai nhà lúc tuổi còn trẻ cùng làm quan tại triều, quan hệ cá nhân rất sâu đậm, lúc tuổi già lại cùng nhau từ quan thoái ẩn, cùng nhau định cư tại thành Lạc Dương. Phương lão gia lúc có một đứa con gái, vui mừng đề nghị đem gả cho con trai lớn của Đông Phương gia, để cho hai nhà thân càng thêm thân. Ai ngờ ở buổi tiệc đầy tháng Phương Sở Sở, vô ý để lộ tỳ nữ thần trí dị thường len lén mang đi, đến nay tung tích không rõ. Phương lão phu nhân nhớ thương con gái, thân thể ngày càng suy sụp. Vài chục năm nay, không chỉ Phương phủ, ngay cả Đông Phương phủ cũng phái người tìm, đáng tiếc vẫn hoàn toàn không có tin tức.

“Cũng không còn sớm, ta cáo từ trước”, nếu hôm nay nói chuyện không vừa ý, để tránh nhất thời kích động ảnh hưởng tình nghĩa nhiều năm, chỉ bằng rời đi trước.

“Băng Nhi tiễn khách”.

Đông Phương Lăng cũng không lưu lại, trong lòng biết hắn trên miệng mặc dù không nói nhưng trong lòng hắn vẫn bất mãn.

Băng Nhi cung tiễn Phương Nghĩa còn chưa đi ra bên ngoài đã chạm mặt phải Khương tổng quản và một vị cô nương dung mạo xinh đẹp.

“Phương thiếu gia”, Khương tổng quản khách khí hướng hắn gật đầu thăm hỏi, liền hướng người bên trong phòng, cung kính nói: “Đại thiếu gia, Liên cô nương tới thăm người”.

Liên cô nương? Chẳng lẽ là người được tôn sùng xinh đẹp tài hoa nhất thành Lạc Dương – thiên kim tiểu thư Liên gia? Phương Nghĩa không vui híp mắt, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt đánh giá hồi lâu, sắc mặt càng lộ vẻ khó coi. Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Đông Phương Lăng không chịu chờ đợi Sở Sở?

“Đông Phương huynh, nếu là Phương phủ năm nay may mắn tìm được Sở Sở, mong rằng hãy tuân thủ ước hẹn”, ông tay áo vung lên, hướng người phía sau bỏ lại một câu, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Từ đầu đến cuối đứng trước cửa phòng Đông Phương Lăng, trên môi chút cười khổ, cũng không muốn giải thích nhiều.

“Liên cô nương xin mau tiến vào”.

Khương tổng quản không đợi Đông Phương Lăng đáp lại, nhiệt thành muốn mời thiên kim Liên gia về mặt ngưỡng ngừng đi vào, sơ ý không suy nghĩ đến có tiện hay không.

Vị Liên cô nương này không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà tính tình lại rất dịu dàng, hơn nữa dường như đối với Đại thiếu gia có cảm tình, một vị cô nương tốt như vậy không nắm chặt chẳng phải là đáng tiếc sao. Huống chi Phương tiểu thư mất tích nhiều năm, vẫn chưa có tin tức, cũng không thể để Đại thiếu gia tiếp tục chờ đợi như vậy, nếu lỡ mất chung thân đại sự, vậy hẳn làm sao đối mặt với lão gia và phu nhân đã qua đời.

“Này. . . Không phải quá bất tiện sao.”

Liên Phương Nghi hai gò má nhuốm ửng, dung nhan vốn là xuất sắc lại tăng thêm phần tuyệt sắc, ngưỡng ngưỡng không dám bước vào bên trong phòng.

“Nha đầu này còn không mau đi ra ngoài”.

Khương tổng quản vẫy tay ý đuổi Băng Nhi sững sờ đứng nghiêm ở một bên, chỉ sợ nha hoàn này chướng mắt phá hỏng, hẳn nghĩ thay Đại thiếu gia và Liên tiểu thư tạo ra một cơ hội.

Đôi mắt đẹp của Băng Nhi linh động khẽ chớp, dễ dàng nhìn ra ý đồ của Khương tổng quản, nhún vai, nàng cũng nhân cơ hội này đi ra ngoài hít thở không khí.

Nàng sợ phải ứng phó với Đông Phương Lăng, hẳn quá nhạy cảm! Không biết có phải là nàng quá mức nhạy cảm hay không, dù sao vẫn thấy trong lời nói của hắn mang nhiều dò hỏi, làm cho nàng bị áp lực.

Cước bộ ngay ngắn bước ra, liền nghe được phía sau truyền đến thanh âm lạnh nhạt hùng hậu: “Băng Nhi, đừng quên theo như lời ta nói, trở về đem đồ đạc của người toàn bộ đem tới nơi này, nghe thấy chưa, nha hoàn bên người ta”.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Nhi nhanh chóng xụ xuống.

Khương tổng quản không hé miệng, vẻ mặt kinh dị trừng mắt nhìn thẳng vào nàng, ngay cả Liên Phương Nghi đứng ở cửa phòng cũng hai mắt suy nghĩ sâu xa, nhìn chăm chú vào nàng. Mà Đông Phương Lăng cũng vẻ mặt khó lường, khóe môi chứa đựng vẻ biến hoá kỳ lạ.

3. Chương 3

Khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đẹp linh hoạt, nói chuyện miệng lúc nào cũng giương lên nụ cười ngọt ngào, xem ra là một người thông minh lanh lợi, nha đầu dễ được người ta yêu mến. Vấn đề là, cho dù nha hoàn này đáng yêu như thế nào thì Đại thiếu gia bây giờ hai mắt mù cũng không nhìn thấy, tại sao lại đối với nàng đặc biệt yêu thích vậy? Lại còn chỉ định nàng phải làm nha hoàn bên người! Từ trước đến giờ Đại thiếu gia không thích bị người khác quấy rầy, thích riêng tư, trước khi mù cũng không có người yêu trước sau cùng theo chân, vì sao hôm nay lại có thái độ khác thường đó? Chẳng lẽ là sau khi mù tạo thành ảnh hưởng này sao? Nhưng tại sao lại phải là một nha hoàn mới vào mà không chọn Tiểu Thanh đã hầu hạ nhiều năm chứ? Khương tổng quản ánh mắt ngờ vực nhìn quét qua nha đầu Băng Nhi trong phòng đang bước ra.

“Cái gì? Đại thiếu gia phái người làm nha hoàn bên người?”, Tiểu Thanh vẻ mặt khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm, nhìn Băng Nhi đang đóng gói hành lý.

“Không sai”.

Băng Nhi sắc mặt buồn bực, may là hành lý của nàng cũng không nhiều, lát sau liền thu thập xong. Vừa nâng mắt lên, đôi mi thanh tú khẽ chớp, không giải thích được vì sao Tiểu Thanh vẻ mặt giật mình.

“Băng Nhi người cũng đã biết, Đại thiếu gia là người rất thích yên tĩnh, nếu không cần thiết sẽ không muốn có người hầu hạ ở một bên. Ta hầu hạ Đại thiếu gia ba năm, trừ mỗi ngày sáng sớm thay người đưa nước rửa mặt, sửa sang lại ngủ phòng và đúng giờ đưa ba bữa cơm, cũng chưa có những chuyện khác. Nếu nói trong phủ hầu hạ Đại thiếu gia là rảnh rỗi nhất cũng không sai. Nhưng hôm nay Đại thiếu gia lại mở miệng yêu cầu người làm nha hoàn bên người, đây chẳng phải là làm người ta cảm thấy quái dị sao?”

Nàng trước đây hầu hạ Đại thiếu gia làm bao nhiêu tỷ muội không ngừng hâm mộ, không chỉ có uy phong lại rất thanh nhân; nhưng hiện tại nàng nghe thấy cái gì đây, Băng Nhi mới tới lần đầu, Đại thiếu gia liền thay đổi, làm cho người khác nghĩ mãi không thông.

“Ta đây làm sao biết được, có thể là ta xui xẻo”.

Băng Nhi trầm tư một lát, chỉ có thể nghĩ như vậy. Chắc chắn rồi, nếu không làm sao giải thích được điều khác thường này của Đông Phương Lăng.

“Vậy người phải cẩn thận hầu hạ, ta cũng sẽ ở một bên giúp cho người”.

Tiểu Thanh đồng cảm nhìn nàng, sau này hai người chịu trách nhiệm hầu hạ Đại thiếu gia, may là nàng không giống như Băng Nhi – một tác cũng không rời, thử nghĩ thôi cũng đã cảm thấy nàng thật đáng thương.

“Băng Nhi, người thu thập xong chưa? Còn không mau đi ra ngoài, đừng làm cho Đại thiếu gia chờ lâu”.

Bên ngoài truyền đến tiếng Khương tổng quản la lớn, Băng Nhi cuống quýt mang theo bao quần áo, để lại ánh mắt thương hại của Tiểu Thanh, bước nhanh đi ra. Vừa đi ra khỏi phòng, liền đối mặt với ánh mắt nhướn mày đánh giá của Khương tổng quản, nàng không hiểu chuyện gì, chỉ có thể đứng sững tại nguyên chỗ nhìn lẫn nhau.

“Đi nhanh đi”, hần hướng nàng phát tay ra hiệu.

Hai người đi dọc theo hành lang, trải qua vô số đường cong gấp khúc kéo dài, qua chỗ núi giả nước chảy, Khương tổng quản trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm tự nói, mày nhíu chặt. Băng Nhi đi theo ở phía sau hần, một chữ cũng không lọt, nghe thấy hần hoang mang tự hỏi. Nàng vốn là tâm tình phiền muộn, nhưng bây giờ lại biến mất, môi phần buồn cười khê nhếch. Khương tổng quản này thật là thú vị, mới rồi dọc đường đi ánh mắt dò xét, tự đưa nàng vào làm nha hoàn trong phòng, vậy mà giờ bản thân tự trách mình vì việc làm đó, xem ra chuyện này hần còn phiền não hơn so với nàng.

Vốn là đi ở phía trước nhưng Khương tổng quản đột nhiên dừng lại, xoay người đối mặt với nàng: “Băng Nhi người thành thật mà nói, tại sao Đại thiếu gia lại muốn người làm nha hoàn bên người?”.

Nha hoàn này thoát nhìn không hề giống là người biết câu dẫn, nhưng nếu chuyện không được rõ ràng, cuộc sống hàng ngày của hần nhất định gặp khó khăn.

“Khương tổng quản, chuyện này ta thật không biết, nếu như có thể, ta còn muốn mời Khương tổng quản thay ta nói với Đại thiếu gia một chút, có thể không cần nha hoàn bên người hay không”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất của Băng Nhi nhần lại, tại sao mỗi người đều hỏi vấn đề giống nhau, ngay cả ánh mắt nhìn nàng cũng là tràn đầy hoài nghi, giống như là nàng đang câu dẫn Đông Phương Lăng. Trời mới biết, thật ra người đáng thương nhất chính là nàng nha!

Khương tổng quản khê nhìn nàng một lúc lâu, xác định nàng không giống nói láo, lúc này mới buông tha việc tìm tòi nghiên cứu vấn đề này.

“Chuyện này dĩ nhiên là Đại thiếu gia tự mình mở miệng, người liền hiểu cho ta một chút, hầu hạ cho tốt, nếu có chút nào không tốt, ta cũng không tha cho người”.

Nha hoàn này thật đúng là lớn mật, Đại thiếu gia ra lệnh dám cãi lời, thật là không biết thân phận của mình.

“Dạ”, cái miệng nhỏ nhắn bĩu môi không vui, sau đó chạy đuổi theo.

Hai người một trước một sau đi vào Tử tiêu viện, đi tới ngoài cửa phòng ngủ của chủ nhân, Khương tổng quản khê gõ cánh cửa.

“Đại thiếu gia, ta đem Băng Nhi mang đến”.

Bên trong phòng trầm mặc một lát, lúc này mới truyền đến thanh âm hùng hậu của Đông Phương Lăng: “Để cho nàng đi vào”.

Khương tổng quản đẩy cửa phòng ra, quăng cho Băng Nhi một ánh mắt phải cẩn thận hầu hạ, lúc này mới xoay người rời đi.

Băng Nhi ở phía sau hẩn nhãn mặt, phần môi khẽ chu, đưa chân bước vào bên trong phòng, chính thức bắt đầu ở cùng một phòng với Đông Phương Lăng. Không ngờ lần đầu tiên giả làm nha hoàn, nàng lại bị biến thành nha hoàn bên người. Lần sau, nàng không bao giờ muốn giả nha hoàn nữa.

“Dem người hành lý mang sang bên phải sương phòng đi, chỗ này tạm thời cho người sử dụng, sau này ngoại trừ tắm rửa, người đều phải cùng ta một tác không rời, hiểu không?”, Đông Phương Lăng đứng ở bên cạnh cửa sổ mở rộng, thân hình không động, cũng không quay đầu lại nói.

“Dạ”, nàng ngoài việc đáp ứng còn có thể làm gì? Bất đắc dĩ ngẩng đầu liếc mắt một cái.

Đông Phương Lăng nghe phía sau truyền đến một tiếng than nhẹ, môi mỏng khẽ nhếch, chống gậy xoay người hướng phía nàng đi tới.

Băng Nhi vốn định tiến lên, nhưng nhìn hẩn đi vững vàng, yên tâm hơn, trong lòng nhẹ để ý cước bộ của hẩn, thấy hẩn ở trước mặt nàng tự mình ngồi xuống an ổn.

Không thể nào hình dung được cảm nhận trong lòng, cho đến giờ phút này, nàng cam tâm tình nguyện theo ở bên cạnh hẩn, chiếu cố hẩn mọi thứ cho đến khi hai mắt hẩn hồi phục thị lực, dù sao đây là nàng mắc nợ hẩn.

“Lại đứng ở đó làm gì, sau này nếu chỉ có hai người chúng ta, người không cần tuân theo lễ nghi chủ tớ, còn không mau ngồi xuống”, không nghe được thanh âm của nàng, nhưng hẩn vẫn có thể cảm nhận được, ánh mắt của nàng luôn dõi theo hẩn.

“Ý của Đại thiếu gia là...?”, đôi mắt đẹp sáng ngời, nàng phải xác định trong lời nói hẩn có thể chấp chứa tới phạm vi nào.

“Người có thể ngồi ngang hàng cùng ta, thậm chí là ngồi cùng bàn ăn chung”, mỉm cười trong lời nói có một chút dung túng.

“Người nói thật chứ?”, Băng Nhi vui mừng hô ra tiếng.

Thật tốt quá, lúc này so sánh với suy nghĩ của nàng trước kia khác biệt một trời một vực!

Nàng không chút phát hiện có nguyên nhân đặc biệt nào khác, chỉ đơn thuần mà nghĩ, Đông Phương Lăng là chủ tử rất tốt chứ sao.

Có hẩn cho phép, nàng không khách khí, ngồi xuống đối diện hẩn, đôi mắt đẹp tinh ranh nhìn thấy trên bàn đặt một hộp đựng thức ăn tinh xảo, phía trên nắp lại có in hình lá phong đỏ của Nhất Phẩm lâu, không nhận được nuốt ngụm nước miếng.

“Đây là bánh ngọt của Nhất Phẩm lâu phải không? Nghe nói Nhất Phẩm lâu làm các loại bánh ngọt lừng danh xa gần, không biết có đúng hay không”.

“Người muốn ăn thì lấy ăn đi, ta không thích ăn đồ ngọt”.

Khóe môi nở một vệt cười sâu, hẩn thật giống như nghe được thanh âm nàng nuốt nước miếng, cho dù không nhìn thấy, hẩn cũng có thể đoán được bộ dáng thòm thèm của nàng.

“Vậy ta không khách khí”.

Nàng đối với đồ ngọt từ trước đến giờ không thể kháng cự, cẩn thận mở hộp đựng thức ăn ra, ở trong nhìn thấy bánh ngọt đẹp rực rỡ muôn màu, tâm mắt không cách nào dời đi. Có bánh hoa sen tuyết, bánh cuốn xốp, bánh nhân táo. . . Đủ loại, thấy vậy nàng rất vui mừng, hai mắt cũng cười thành đường cong.

“Đại thiếu gia, đây là Liên cô nương đưa tới sao?”.

Chọn lấy miếng bánh nhân táo đưa vào trong miệng, ngọt mà không ngán, làm cho nàng thỏa mãn, môi phần giương lên, nụ cười từ đầu đến cuối vẫn không khép.

“Không sai”.

Đông Phương Lăng dựa vào xúc giác, sờ soạng ở trên bàn, Băng Nhi thấy thế, cuống quýt bỏ bánh xuống, thay hẳn rót chén trà, đặt ở trong tay hẳn. Ném hộp trà, vuốt vuốt chén sứ trong tay, nghe thanh âm ăn bánh đối diện rất nhỏ, nhàn nhã phát ra tiếng than thỏa mãn.

“Ăn ngon không?”

“Ừm”.

Nàng đáp nhẹ thanh âm, vui đầu tiếp tục ăn, lúc này nàng chọn lấy miếng bánh hoa sen tuyết, ruột bánh lạnh như băng, vỏ bánh vị ngọt của đậu, làm nàng vì cảm động những thứ đồ ngọt này mà nguyện ý ở lại bên cạnh hẳn. Khóe môi khẽ nhếch, nghe nàng bận rộn không rảnh nói chuyện, hẳn tò mò những thứ đồ ngọt này thật ngon như vậy sao?

“Đừng ăn quá nhiều, còn phải dùng bữa nữa”.

Lúc này Băng Nhi mới dừng động tác ăn lại, đôi mắt đẹp trong suốt nhìn hai mắt vô thần của hẳn hồi lâu, nhất thời mất đi khẩu vị. Nàng đem hộp đựng thức ăn đẩy nắp lại, hỏi vấn đề nàng để dưới đáy lòng đã lâu: “Đại thiếu gia, nghe nói cặp mắt của người là bị người ta hạ độc ừ, người có hận nàng không?”

Gương mặt tuấn lãng không nhìn ra vẻ mặt gì, trầm ngâm hồi lâu, Băng Nhi không tự chủ khấn trương nắm chặt tay lại nhìn chăm chú. Môi mỏng chậm rãi mấp máy, nhẹ nói: “Ở tình huống lúc đó, dưới tình thế cấp bách là nàng nhất thời hiểu lầm mới xuất thủ, ta tin nàng là không cố ý, ta không trách nàng”.

“Tại sao? Tại sao người không hận nàng? Nàng làm hại người mù hai mắt, chẳng lẽ người thật rộng lượng như vậy sao, hay là người có suy nghĩ khác?”

Trong lòng tự trách đã lâu, nàng kích động la lên, hẳn phải nên hận nàng, như vậy đáy lòng của nàng mới có thể dễ chịu một chút, hẳn cần gì rộng lượng như vậy thật là nghi ngờ, như vậy chỉ làm nàng đau lòng hơn, không có mặt mũi nào đối mặt hẳn.

Nàng không kiểm soát được giống như đang chất vấn, Đông Phương Lăng cũng không vạch ra vẻ dị thường đó của nàng, thanh âm hùng hậu có chút lạnh nhạt: “Ta không rộng rãi, cũng không phải là không hận, chỉ là ta hiểu được chuyện đã xảy ra, ta biết nàng không cố ý, ta trách nàng để làm gì? Huống chi chuyện cũng đã xảy ra, quan trọng không phải là truy cứu thù hận mà là tìm ra cách giải quyết, mau sớm chữa lành hai mắt của ta, đây mới chính là trọng điểm”.

Hẳn cũng không phải vĩ nhân mà suy nghĩ vĩ đại như vậy, chẳng qua là hẳn quá mức lý trí, chuyện đã xảy ra thì ngoại trừ thân nhiên đối mặt thì một mặt oán trời trách đất, đuổi giết hung thủ thì có ý nghĩa gì.

Huống chi sự thật đã chứng minh, nàng vì nhất thời không cố ý, lại chịu nhận trách nhiệm mà đến đây, không phải sao?

Lời của hẳn làm nàng xấu hổ, đáy lòng có chút cảm động, Đông Phương Lăng là một người đặc biệt.

Chăm chú nhìn vào đôi mắt đen đồng vô thần, đôi mắt đẹp của nàng cũng chưa phát hiện ra vẻ ôn nhu của hẳn.

Trời quang trong xanh, mây bay nhẹ nhàng.

Ngoài cửa thư phòng, thân hình nhỏ nhắn ngồi ở trên thềm đá, hai khuỷu tay chống cằm, buồn chán ngẩn đầu.

Không phải là nàng không hoàn thành trách nhiệm nha hoàn bên người mà là nàng bị đuổi ra đây. Đông Phương Lăng và Đông Phương Ngạo hai người ở trong thư phòng đàm luận có liên quan đến chuyện làm ăn, Đông Phương Ngạo ngại nàng chướng mắt, bắt nàng ở bên ngoài chờ. Mà điều làm nàng bức mình chính là Đông Phương Lăng lại không biểu lộ gì.

Chuyện làm ăn cho dù là nàng không hiểu, nhưng cũng sẽ không làm ảnh hưởng bọn họ nha, chẳng lẽ nàng thật sự chướng mắt như vậy sao?

“Băng Nhi”.

Tiếng kêu thật nhỏ, thu hút chú ý của nàng, ánh mắt miễn cưỡng chuyển động, nhìn thấy đằng trước bóng dáng màu xanh biếc, trong tay lại đang cầm một hộp đựng thức ăn, mỉm cười liên tiếp hướng nàng vẫy vẫy.

“Tiểu Thanh”.

Băng Nhi đôi mắt sáng ngời, quay đầu lại liếc nhìn cánh cửa đóng chặt, thật nhanh nhảy lên, không tiếng động hướng Tiểu Thanh đi tới. Hai cô bé tuổi tương cận rất hợp ý, mới mấy ngày ngắn ngủi liền hòa đồng quen thuộc.

Băng Nhi kéo tay Tiểu Thanh, đi tới sương phòng Đông Phương Lăng cho nàng tạm thời, giống như là trộm lên đi vào.

Vừa vào phòng, Tiểu Thanh liền đem hộp đựng thức ăn mở ra, lấy ra một cái đĩa bánh hoa quế mùi thơm tỏa bốn phía.

“Mau tới nếm thử, đây là bánh hoa quế ta tự mình làm”.

Băng Nhi còn chưa ngồi xuống, liền cầm lấy cái bánh cắn, trên mặt thanh tú là nụ cười thỏa mãn.

“Ăn ngon! Tiểu Thanh, không ngờ ngươi có tay nghề tốt như vậy. Đúng rồi, còn chưa tới lúc dùng bữa, làm sao ngươi đến đây?”

Bình thường Tiểu Thanh còn phải chịu trách nhiệm quét dọn Tử tiêu viện, đúng giờ đưa ba bữa cơm, đưa nước rửa mặt mỗi sáng sớm, hiện tại nếu đổi lại là nàng, thanh nhàn đến nỗi làm cho nàng rất buồn chán.

“Ta thấy Nhị thiếu gia mang một chồng sổ sách tìm Đại thiếu gia, theo kinh nghiệm, nghĩ thầm hai người nhất định sẽ hàn huyên rất lâu cho nên liền làm những thứ bánh hoa quế này đến gặp người hàn huyên một chút, thuận đường cho người đỡ thèm”.

Lần trước Băng Nhi hảo tâm chia sẻ bánh của Nhất Phẩm lâu cho nàng, làm nàng rất cảm động, biết nàng thích ăn đồ ngọt, liền làm một chút bánh ngọt tới chia sẻ lại cho nàng.

“Tiểu Thanh, ngươi đối với ta thật tốt quá!”

Uống một ngụm trà, lại lấy thêm một cái bánh ăn.

Chỉ một lát là giải quyết xong một cái bánh, hai người không bao lâu đã ăn hết bốn cái bánh hoa quế bánh vừa mang đến, nuốt vào miếng bánh cuối cùng, Băng Nhi nhớ tới một điều nghi vấn.

“Đúng rồi Tiểu Thanh, có chuyện ta muốn hỏi ngươi”.

“Chuyện gì?”

Tiểu Thanh thuận miệng trả lời, đem cái đĩa nhỏ trống không bỏ lại vào trong hộp cơm, lại tỉ mỉ chùi mảnh vụn trên bàn.

“Ta nghe nói chúng ta có bốn vị chủ tử, vì sao đến bây giờ ta chỉ mới thấy được hai vị?”

Đi tới Đông Phương phủ này cũng đã mấy ngày, theo lý thuyết, đại ca bọn họ gặp chuyện không may, trừ lão Nhị ra, tại sao vẫn không thấy mấy huynh đệ kia của hắn đến thăm hắn?

“Nói đến cái này, ngươi không biết cũng phải. Không sai, chúng ta có bốn vị chủ tử, nhưng hai người khác đã trốn, chỉ còn lại Nhị thiếu gia trốn không thoát nên lưu lại trong phủ hiệp trợ Đại thiếu gia quản lý chuyện làm ăn của Đông Phương phủ”.

Băng Nhi càng nghe càng hồ đồ, cái gì mà trốn, nàng nghe không có hiểu.

Phảng phất nhìn ra nghi vấn của nàng, không đợi nàng đặt câu hỏi, Tiểu Thanh thay mình rót chén trà, nói tiếp: “Chuyện này phải nói về Đông Phương lão ông, bốn vị chủ tử của chúng ta đều đã có vị hôn thê, tất cả đều là do bản thân lão gia chọn lựa. Nói rằng trước năm hai mươi lăm tuổi, nếu có người cảm mến vật của Đông Phương gia yêu cầu cưới, liền phải hết lòng tuân thủ ước định; nhưng nếu như sau hai mươi lăm tuổi, hôn sự này liền bị hủy. Đây cũng là nguyên nhân hai vị chủ tử kia trốn đi, bọn họ cũng muốn tránh hôn sự này”.

“Ý của người là bọn họ cũng không biết vị hôn thê của bản thân mình là ai?”, Bằng Nhi kết luận, cái Đông Phương lão ông này thật đúng là tàn nhẫn, nếu đổi lại là nàng cũng sẽ trốn trước rồi hãy nói.

“Không sai. Ngoại trừ Đại thiếu gia, ba vị chủ tử khác cũng không biết, Nhị thiếu gia bây giờ tương đối thâm! Đại thiếu gia sớm biết sau khi lão gia qua đời, những thiếu gia khác nhất định sẽ rời đi. Đối với hai vị chủ tử đã trốn đi, người có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng hẳn lại đối với Nhị thiếu gia nói nếu hẳn cũng dám đi thì vĩnh viễn đừng trở lại nữa. Cho nên hiện tại Nhị thiếu gia mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, sợ đột nhiên một ngày, có người cầm tin vật tới bức hôn”.

“Ồ. . . Thật là thâm nha!”

Nghe xong lời nói của Tiểu Thanh, nàng chỉ có thể đối với Tứ huynh đệ Đông Phương gia đồng cảm vô hạn.

“Ta cũng cho là như vậy, nhưng mà người sẽ nhanh thấy Tam thiếu gia thôi, chỉ cần tìm được hắn, hai mắt Đại thiếu gia liền được cứu rồi”.

Hiện tại toàn bộ người trong phủ mỗi ngày đều hy vọng Tam thiếu gia sớm ngày trở về.

Bằng Nhi lúc này cuối cùng có chút hiểu được, vì sao hôm đó Phương Nghĩa nổi giận đùng đùng; mà Đông Phương Lăng thà làm người bất nghĩa, cũng không muốn chờ tiểu thư Phương gia lâu năm.

“Bằng Nhi, người và Đại thiếu gia cùng ngủ một phòng, không có vấn đề gì sao?”

Tiểu Thanh do dự một lát, hỏi ra vấn đề nàng nhẩn nại đã lâu. Hai người cô nam quả nữ sống chung một phòng, mặc dù mang danh là chủ tử nhưng cảm giác có mấy phần không ổn.

Bằng Nhi khẽ ngẩng người, nhất thời không kịp phản ứng, nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Thanh khó khăn mở miệng, lúc này mới hiểu ý, đôi mắt đẹp tinh anh vừa chuyển, môi phấn run rẩy khẽ mím, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ra vẻ chực khóc, bộ dáng đáng thương.

“Đại thiếu gia hắn. . .”

Hai vai lay động, ngữ điệu mang ghen ngào, hai tay thương tâm đem khuôn mặt nhỏ nhắn che lại, kì thực đang cố nén nhịn cười.

“Khó có thể. . . Đại thiếu gia đối với người ra sao? Người mau nói nha!”

Tiểu Thanh thấy nàng bộ dáng chịu ủy khuất thương tâm, trong bụng không khỏi quýnh lên, sắc mặt lo lắng thúc giục.

“Hắn. . . Đối với ta. . . Ô. . .”

Lúc này nàng dứt khoát gục xuống bàn, giọng nói vỡ tan, phối hợp với hai vai lay động kịch liệt, bộ dáng khóc lóc buồn bã, làm người ta không đành lòng.

Tiểu Thanh sắc mặt trắng nhợt, nhìn Bằng Nhi khóc đến thương tâm như vậy, chẳng lẽ Đại thiếu gia khi dễ Bằng Nhi!

Nhưng từ trước đến giờ Đại thiếu gia cẩn thận trầm ổn, thật sẽ làm ra chuyện như vậy sao? Nghĩ lại, Đại thiếu gia lần đầu tiên chỉ danh người mới vào phủ là Bằng Nhi làm nha hoàn bên người, chẳng lẽ là Đại thiếu gia coi trọng Bằng Nhi mới có thể đối với nàng làm ra chuyện như vậy?

“Bằng Nhi, người cũng đừng khổ sở, chúng ta chẳng qua chỉ là tiểu nha hoàn, người nên suy nghĩ phương diện tốt, có lẽ. . . có lẽ Đại thiếu gia là thật tâm thích người, không chừng là vậy đó!”.

Tiểu Thanh cũng không biết nên an ủi nàng như thế nào, tay chân luống cuống, chỉ có thể nghĩ cái gì thì nói cái đó, dù sao ở Đông Phương phủ này chưa bao giờ phát sinh chuyện gì, đối tượng lại là Đại thiếu gia, mặc dù cảm giác có chút quái dị nhưng nhìn nàng khóc đến thương tâm như vậy, không giống như là giả dối.

Rốt cục, Bằng Nhi cũng nhịn không được nữa, đột nhiên tuôn ra một tiếng cười to, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn giờ lên kia một tia khổ sở, nàng cười đầy mới là thật.

“Ha ha! Tiểu Thanh, ta phát giác người rất dễ bị lừa, người vậy lại không tin chủ tử của mình, ha ha!”

Băng Nhi một tay ôm bụng cười to, một tay lau đi nước mắt trên khóe mắt. Nhờ có Tiểu Thanh, nàng đã lâu chưa cao hứng như vậy.

“Người. . .”

Tiểu Thanh giận đến nổi chỉ tay về phía nàng, không biết nên nói cái gì, uống phí nàng lo lắng như vậy, đáng ghét.

“Người sau này đừng mơ tưởng được ăn bất kỳ thức ăn nào ta làm nữa”.

Nàng nổi giận đùng đùng cầm lấy hộp đựng thức ăn bỏ đi ra ngoài, Băng Nhi thấy thế, không ngừng đuổi theo, nếu sau này không được ăn bánh Tiểu Thanh làm, nàng chẳng phải chết thêm sao.

“Tiểu Thanh, là ta nói giỡn. . .”

Lúc này, hai thân hình cao lớn ở bụi hoa đi ra, nhìn phía trước hai bóng dáng một trước một sau.

”Đại ca, nha hoàn tên gọi Băng Nhi này cũng không phải bình thường”, Đông Phương Ngạo đem kết luận quan sát đã lâu nói ra. Hai người ẩn thân ở đây đã được một lúc, lời nói của hai nha hoàn toàn bộ một chữ đều nghe thấy hết.

Theo lời nói của nàng, nghe ra được là một người thông minh cơ trí, bề ngoài mặc dù giống như nha hoàn bình thường nhưng nàng làm cho người ta cảm giác không giống như là nha hoàn, nếu không phải mới vừa nghe như vậy, nghe ra trong lời nói của nàng ẩn chứa dò xét, hẳn còn chưa cảm thấy nàng có vấn đề.

Nhưng nàng trà trộn vào Đông Phương phủ có mục đích gì? Hẳn phải tra ra một chút. “Nàng diện mạo như thế nào?”, Đông Phương Lăng không đáp mà hỏi ngược lại.

Đông Phương Ngạo suy nghĩ, ánh mắt nhìn hẳn chăm chú hồi lâu, lúc này mới nói: “Có thể nói là thanh tú”.

“Có phải không? Vẻ đẹp chỉ là thanh tú?”, Đông Phương Lăng giương môi cười một tiếng, cười một cách cổ quái.

Đông Phương Ngạo thấy phản ứng huynh trưởng có chút quái lạ, yên lặng đánh giá nụ cười nơi khóe môi hắn. Có thể sao? Đại ca đã sớm đoán ra nha hoàn kia có vấn đề? Đã sớm biết nàng là ai?

4. Chương 4

Màn đêm buông xuống, gió mát nhẹ nhàng thổi.

“Băng Nhi, người đã ngủ chưa?”

Đông Phương Lăng nửa nằm ở trên giường, khuôn mặt tuần lãng không mấy may lo nghĩ, nhắm mắt hỏi.

Một lúc lâu, trên giường gỗ truyền đến thanh âm lẩm bẩm mơ hồ không rõ, nàng luôn khó ngủ, chỉ cần một chút tiếng động cũng dễ bị thức tỉnh.

“Bây giờ là giờ nào?”, Đông Phương Lăng không nhìn nàng thanh âm qua loa đáp nhẹ, lại hỏi.

“Gần giờ sử”, Băng Nhi bị làm cho ngồi dậy, mang theo tiếng nói ngái ngủ, ngáp liên tục.

“Có phải không? Đã trễ thế này rồi sao”.

Bên trái giường của Đông Phương Lăng có đặt một cái giường gỗ, ngăn cách bởi một bình phong vẽ trăm loài chim, Băng Nhi nửa ngồi trên giường gỗ, một tay chống trán, không ngừng gục đầu nhẹ, một bộ dáng mười phần ngái ngủ.

“Băng Nhi, người ngủ rồi sao?”

Không nghe được thanh âm của nàng, nha đầu này không phải lại ngủ thiếp đi rồi sao? Hắn đang hỏi vô ích sao?

Tiếng thống khổ than nhẹ, biểu hiện tâm tình bộc phát của nàng đang tiến lại gần hắn, muốn ngủ lại không thể ngủ, dù là đối với người ở cũng không thể nhịn được! Đôi mắt đẹp hiện lên tia máu oán hận, nhìn chăm chăm người trên giường, nàng ngẫm quyết định, nếu như hắn không ngủ được, nàng sẽ không ngần ngại ra tay giúp hắn một chương.

Phảng phất cảm nhận được nàng đang nhìn chăm chăm, môi mỏng vung lên nụ cười ác ý: “Theo ta đi Cổ Nguyệt đình ngồi một chút”.

Thân hình cao lớn trên giường ngồi dậy, lục lọi đôi giày dưới chân, một luồng mùi hương thoang thoảng truyền đến, động tác mang giày bị một thứ mềm mại chế trụ lại.

“Đại thiếu gia, trễ như vậy rồi, phía ngoài kia tối thui, chi bằng chúng ta đợi ngày mai đi”.

Băng Nhi khom người ở trước mặt hắn, vẻ mặt thống khổ muốn ngủ mà không thể ngủ, đáng thương nhìn hắn thương lượng. Đông Phương Lăng tối nay thật khác thường quái dị, làm nàng có cảm tưởng hắn cố ý muốn chinh đốn nàng?

“Người đừng quên, ta là người mù, bóng tối đối với ta mà nói, không có gì khác biệt”.

Ngụ ý là hắn không thể không đi, mà nàng là nha hoàn bên người, ắt cũng phải đi.

“Được rồi”.

Khê thở dài nhận mệnh, thay hắn mang xong giày, cũng giúp hắn mặc áo ngoài, không quên thêm một cái áo choàng. Bây giờ là cuối mùa hè đầu mùa thu, ban đêm hơi lạnh, vẫn nên cẩn thận một chút, công việc nha hoàn bên người của nàng bây giờ càng lúc càng thành thực! Môi phấn vung lên nụ cười mỉm.

Nhưng mà vì sao nàng cột dây áo mãi mà vẫn không xong? Trước mặt hắn không nhịn được ngáp một cái, đôi mắt buồn ngủ nhìn hồi lâu vẫn không thấy rõ hai sợi dây nhỏ trên tay. Ý thức mơ hồ, chân lão đảo, thân thể cứ lay động và chạm phía trước, thoáng chốc ——

Rầm! Trong đêm tối yên tĩnh, Tử tiêu viện truyền đến một âm thanh thật lớn, phá vỡ đêm yên lặng.

“A ——”, một tiếng kêu đau phát ra từ trong miệng Băng Nhi, gáy của nàng đụng vào mặt đất cứng, trong nháy mắt sau gáy nàng đau nhức như nổ tung.

“Tĩnh táo rồi chưa?”.

Một cổ hơi thở ấm áp thổi ở trên mặt nàng, ngay sau đó một đạo thanh âm ranh mãnh ở bên tai nàng vang lên. Đôi mắt đẹp trong veo kinh ngạc tròn to, mắt hết ngái ngủ, phát hiện hai người mới mãnh liệt va vào nhau, thần trí nàng giờ phút này vô cùng tỉnh táo, trở mắt nhìn Đông Phương Lăng đè trên người nàng.

Tầm mắt khẽ biến, nàng nhìn thấy hai tay của nàng đang nắm chặt vạt áo của hắn. Nàng sợ hãi cuống quýt buông tay, cựa quậy để thoát khỏi tình huống bộ ngực hai người đang tiếp giáp, dưới bàn tay nàng là lồng ngực dày của hắn, hai gò má không thể khắc chế hiện lên vẻ đỏ bừng.

“Đại thiếu gia... Người... Có thể hay không trước hết...”, tiếng nói ngượng ngùng hơi run rẩy.

Hai người tiếp hợp dán chặt, khiến Đông Phương Lăng rõ ràng cảm nhận được người phía dưới, gương mặt nhẹ húng thú với thân thể mềm mại phía dưới, một luồng mùi hương thoang thoảng trên người nàng không ngừng truyền đến. Ngay sau đó một cổ nóng rang khác thường đang lan tràn mãnh liệt đến bụng dưới của hắn, vội vàng rời khỏi người nàng, ấn núp gương mặt tuần tú có một tia hỗn loạn trong bóng tối.

“Thôi! Không đi Cổ Nguyệt đình nữa, người đi ngủ trước đi, ta chờ một lát rồi ngủ tiếp”, thanh âm hùng hậu hơi có vẻ khàn khàn, thân hình cao lớn tự sờ soạng, một lần nữa ngồi trở lại cạnh giường, hai mắt nhắm chặt.

Băng Nhi nhướn mi khẽ quái lạ, nhặt áo choàng trên mặt đất lên, nhìn hắn một lúc lâu, hai gò má vẫn chưa hết đỏ mặt, mặc dù không chỉ có thái độ trừng lườm với hắn, nàng vẫn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tiến lên thổi tắt ánh nến, nằm lại trên giường gỗ.

Mượn chút ít ánh trăng, đôi mắt đẹp nhìn về bình phong, thân hình cao lớn kia đã nằm lên giường.

Đêm nay, mỗi người ở trên giường trần trọc trở mình, tâm tư hai người đều đặc biệt, mơ hồ có chuyện gì đang lặn lẽ thay đổi.

Hai người này thân thiết đến dọa người nha!

Tiểu Thanh đem đồ ăn trưa đưa đến Tử tiêu viện, yên lặng đứng vào một bên, từ lúc Băng Nhi làm nha hoàn bên người Đại thiếu gia liền cùng Đại thiếu gia ngồi cùng bàn ăn chung. Nàng ban đầu kinh ngạc, đến hiện tại thì hồ nghi nhìn chăm chú, càng cảm thấy sau một thời gian, giữa hai người mơ hồ truyền đến một cổ không khí khác thường.

Giống như hiện tại, Đại thiếu gia bỏ bát đũa trong tay xuống, bàn tay với tới bên phải, Băng Nhi liền lập tức đưa chén canh lên chạm đến tay hắn. Nếu là Đại thiếu gia đưa đũa lên nhử lông mày, Băng Nhi sẽ cho hắn gấp một món ăn. Có phải là có vẻ quá thân hoặc quá lạnh hay không, khi dùng bữa, từ đầu tới đuôi hai người đều không nói gì, nhưng Băng Nhi lại đoán được chính xác ý nghĩ của Đại thiếu gia. Điều này làm cho người ta bội phục, đồng thời cũng khó tránh khỏi làm cho người ta liếc mắt.

Hai người dùng cơm xong, Tiểu Thanh chịu trách nhiệm thu thập, Băng Nhi cũng cùng hỗ trợ, Đông Phương Lăng vẫn không mở miệng, Tiểu Thanh ánh mắt tò mò dừng ở trên người Băng Nhi.

”Người hôm nay ăn tương đối ít”.

Hắn cảm giác được động tác hôm nay của nàng tương đối chậm chạp, hơn nữa gấp rất ít thức ăn, là khẩu vị không tốt sao?

”Ừm, không có khẩu vị”.

Băng Nhi lãnh đạm đáp, hai người một đêm chưa chớp mắt, nhưng sinh lực hắn vẫn dồi dào, trái ngược với tinh thần ủ rũ nàng. Nàng miễn cưỡng chống chọi cả một cái buổi sáng, hiện tại nàng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, buồn ngủ.

Hai người nói chuyện với nhau, làm Tiểu Thanh lần nữa ngạc nhiên, trợn tròn hai mắt qua lại nhìn hai người. Đại thiếu gia chính là quan tâm Băng Nhi mà Băng Nhi không những không một chút cung kính đáp lời mà giọng nói lại mười phần mệt mỏi.

”Thu thập xong thì xuống đi”.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú, gương mặt tuần tú hơi trầm xuống, thanh âm hùng hậu có chút không vui.

”Dạ”.

Tiểu Thanh lộ vẻ chán kinh chút ít, sợ hãi liếc nhìn hai mắt vô thần của Đại thiếu gia, hai mắt mù của Đại thiếu gia sắc bén đến độ làm người ta giật mình.

Nàng vội vàng bưng mâm gỗ lên, nhanh chân rời đi.

”Tối hôm qua không ngủ được, đỡ ta trở vào trong nghỉ ngơi một chút”.

Cầm lấy gậy bên cạnh bàn, một đôi tay nhỏ bé ngay sau đó đỡ lấy một cánh tay kia của hắn, đi trở vào bên trong. Ngồi xuống giường, hắn nhẹ gạt tay nàng, lạnh nhạt nói: “Ta muốn nghỉ đến buổi trưa, nếu người mệt mỏi thì nghỉ ngơi một chút, tóm lại là đừng cãi ta”.

Nói vừa xong, gỡ giày, thân hình cao lớn nằm lên giường, nhắm mắt không để ý tới nàng nữa.

Băng Nhi sững sờ nhìn chăm chú cử động của hắn, bộ dáng của hắn không giống như là mệt mỏi, không hề gãi gãi đầu. Quên đi, nàng thừa cơ hội này ngủ một chút. Gót chân di chuyển, đi trở về giường gỗ phía bên trái, vừa mới chạm cái gối, cơn buồn ngủ liền tới, không bao lâu liền ngủ thật say.

Hồi lâu, thân hình cao lớn trên giường ngồi dậy, đôi đen đồng vô thần nhìn về phía bên trái, khoe môi khê nhếch, đi xuống giường. Chống gậy, dựa vào trí nhớ vị trí trong phòng đi tới, qua khỏi phòng trong tới sảnh nhỏ, đi ra bên ngoài phòng ngủ.

Chạm phải một cơn gió mát, thổi loạn tới hắt, gạt sợi tóc trên mặt, phía trước truyền đến tiếng bước chân, còn chưa mở miệng hỏi thăm, người phía trước đã lên tiếng:

“Đại ca, sao chỉ một mình huynh, nha hoàn bên người huynh đâu?”

Đông Phương Ngạo thông dong tiến lại, trực tiếp tới đây thăm hắt, không nghĩ lại thấy hắt một mình một người, lông mày không khỏi nhăn lại.

“Ngủ như chết”, Đông Phương Lăng khoe môi khê lên.

Đêm qua, hắt ngủ không được, chợt nghĩ muốn đến Cổ Nguyệt đình ngồi một chút, không ngờ ngoài ý muốn lại bị chạm phải một cái mềm mại ấm nóng. Trong ngực mơ hồ lại cảm nhận được đường cong mềm mại của nàng, nghĩ đến người còn đang ngủ ở trong phòng, khoe môi khê nhếch, thoáng ánh lên vẻ ôn nhu.

Lời này vừa nói ra, nếp nhăn giữa lông mày Đông Phương Ngạo càng sâu sắc, xem ra tin đồn trong phủ gần đây có mấy phần là thật.

“Đại ca, ta muốn cùng huynh tán gẫu một chút”.

“Vậy thì đến Cổ Nguyệt đình đi”.

Đông Phương Lăng nhướn mi, chống gậy dò đường đi thẳng về phía trước.

Đông Phương Ngạo vội vàng đuổi theo, chú ý cước bộ của hắt, nhìn thấy hắt vững vàng bước đi về phía đường đá vụn quen thuộc, một đường hướng Cổ Nguyệt đình, trong bụng khê kinh ngạc, không khỏi âm thầm bội phục. Đại ca luôn thích ứng với hoàn cảnh, cho dù hai mắt mù những vẫn có thể đi lại như một người bình thường, xem ra lúc trước hắt đã quá lo lắng rồi.

Hai người tới bên trong Cổ Nguyệt đình, vừa mới xuống ngồi, Đông Phương Lăng mở miệng trước: “Nói đi, đệ có chuyện gì muốn hỏi ta?”

“Gần đây trong phủ truyền đi vài lời đồn đại, ta nghĩ cần đại ca chứng thực”, hai tròng mắt Đông Phương Ngạo nhìn thẳng hắt, không buông tha bất kỳ vẻ mặt rất nhỏ của hắt.

“Ồ, đệ cứ nói thẳng đi”, gương mặt tuần tú của Đông Phương Lăng không một chút kinh ngạc, môi mỏng khê nhếch, hắt thật muốn nghe một chút xem người ta nói những thứ gì.

“Người ở trong phủ đều đang đàm luận, huynh đối đãi với nha hoàn bên người hết sức đặc biệt, không chỉ ngồi ăn cùng bàn mà thái độ đối đãi với nàng cũng không giống nha hoàn bình thường”.

Đông Phương Ngạo nói xong một hơi, trên mặt tuần lãng có hơi hứng thú, hai tròng mắt mơ hồ mong đợi.

Một đạo tiếng cười hùng hậu trầm thấp đột nhiên ở bên trong đình vang lên, Đông Phương Lăng một đôi mắt đen đồng vô thần hướng chính xác nhìn hắt.

“Ta muốn xem phía sau đệ thật đang tò mò điều gì, sao đệ không dứt khoát hỏi thẳng ta có phải coi trọng nàng hay không?”

Không hổ là huynh đệ nhiều năm, hắt ngẩng đầu, Đông Phương Lăng biết hắt thấy hứng thú cái gì, nhưng có nguyện ý kể cho hắt hay không lại là một chuyện khác.

“Vậy cũng phải xem đại ca có nguyện ý thỏa mãn tâm rất hiếu kỳ của đệ hay không”, Đông Phương Ngạo bị đoán được mục đích, trên mặt không chút kinh ngạc, hai khuỷu tay đặt trên bàn đá, lại tiến tới gần hắt mấy phần, giọng nói khó nén tò mò.

Gương mặt tuần tú của Đông Phương Lăng cười đến khó lường, thân hình cao lớn chống gậy đi tới cột đình cạnh đó, xoay người đối mặt với Đông Phương Ngạo.

“Giống như đệ đoán, nàng cũng không phải là nha hoàn bình thường, nếu không đệ cũng sẽ không điều tra nàng”.

Bốp, bốp! Âm thanh vỗ tay kèm theo cười tiếng của Đông Phương Ngạo vang lên, chỉ thấy hắc lặc đầu than nhẹ: “Đại ca, chiêu “tứ lưỡng bát thiên kim” (kiểu nói nước đôi, không ủng hộ cũng không phản bác phía bên nào) này của huynh thật đúng là lợi hại, nhưng là huynh vẫn chưa trả lời vấn đề của ta”.

Đông Phương Ngạo đáp lời, chẳng khác gì là gián tiếp thừa nhận hắc chính là muốn điều tra chuyện này.

“Sao trước tiên không nói một chút về kết quả điều tra của đệ như thế nào?”, hắc không đáp hồi ngược lại.

Nghe vậy, Đông Phương Ngạo cũng chỉ có thể thở dài, xem ra là đại ca không muốn nói. Nhưng càng không nói, hắc càng tò mò! Nhưng vô phương, hắc tin còn có nhiều thời gian.

“Ta không biết tên họ của nàng có thật hay không, nhưng người họ Lạc ở thành Lạc Dương của chúng ta không có đúng một họ, vì vậy ta tìm kiếm ở phạm vi lớn hơn, nhận được một chút tin tức, không biết có phải là vị tiền bối họ Lạc nổi tiếng trên giang hồ hay không”.

“Là ai?”

“Khoái Thủ Thần Thâu (người có tài biến hóa xuất quỷ nhập thần) – Lạc Huyền. Nghe nói hắc có một nữ nhi, hai người cùng phạm vào không ít vụ án kinh người, bị các quan đại phủ truy nã nhiều năm. Đại ca huynh phải biết, nếu như nàng đúng là con gái của Khoái Thủ Thần Thâu, tuyệt không thể lưu lại trong phủ”.

Bất kỳ thứ gì có thể gây hại cho người của Đông Phương phủ, hắc tuyệt đối không thể ngồi nhìn. Đông Phương Lăng chấp tay phía sau, đưa lưng về phía Đông Phương Ngạo, trầm ngâm không nói. Lạc Băng Nhi có phải là con gái Lạc Huyền hay không, điểm này hắc đã sớm đoán được, có lẽ chỉ thấy nàng cước bộ không tiếng động cũng không đủ để kết luận, nhưng trực giác hắc nhận định khả năng rất lớn.

Hắc thân là chủ nhân của Đông Phương phủ, vô công vô tư hắc nên làm như thế nào mới đúng? Đem nàng đưa tới quan phủ, hay là đuổi nàng khỏi phủ? Mây rậm bởi vì điều này mà nhú chặt, đáy lòng không khỏi hy vọng nàng không phải nhận bất cứ thương tổn gì.

“Chuyện này đệ đừng nhúng tay vào, ta sẽ tự xử lý”.

Đông Phương Ngạo vì lời nói này mà sắc mặt khẽ đông cứng lại, nhìn chăm chú bóng lưng của hắc, quyết tâm đem tất cả hoài nghi làm một lần cho rõ ràng.

“Đại ca, ta nhớ được huynh từng nói qua, người hại hai mắt huynh mù là một cô gái tuyệt sắc, đúng không?”

“Không sai”, Đông Phương Lăng cũng không quay đầu lại nói.

“Sau hôm huynh bị mù, trong phủ liền có một nha hoàn mới vào, mà nha hoàn này lại phá lệ trở thành nha hoàn bên người huynh, dung mạo của nàng chỉ thanh tú, không tính là xinh đẹp. Ta rất hiểu huynh, ta không tin vì hai mắt mù khiến huynh thay đổi lớn như vậy, nha hoàn này thân phận lại hết sức khả nghi, vì vậy ta lớn mật suy đoán, nha hoàn này và người hại huynh mù là cùng một người. Về phần dung mạo bất đồng, ta nghe nói trên giang hồ có loại thuật dịch dung, có thể làm cho dung mạo thay đổi, đại ca huynh nói ta đoán có đúng không?”, hắc trải qua nhiều ngày suy đoán, ban đầu đại ca không muốn truy cứu, lúc ấy hắc từng hoài nghi, đến hiện tại thì xuất hiện nha hoàn khả nghi này, nếu hắc đoán không lầm, đại ca đã sớm biết thân phận thật của nàng, chẳng qua là không muốn nói. Tại sao không suy nghĩ một chút, nguyên do là như vậy a, đúng là làm cho người ta hiểu lầm, cũng là điều làm hắc tò mò nhất.

“Lão Nhị, đệ có biết vì sao ta ban đầu ngầm đồng ý hai huynh đệ kia rời phủ mà lại không để cho đệ cùng đi theo không?”, Đông Phương Lăng giọng nói lạnh nhạt, thân hình cao lớn không động, không đáp hồi ngược lại.

“Ta biết, bởi vì huynh từng nói qua là do ta thông minh, tài cán cũng không thua người, chẳng qua là muốn ta phụ gánh trách nhiệm thôi”.

Đông Phương Ngạo cười khổ, đáy lòng hắc hết sức rõ ràng, trong bốn huynh đệ, chỉ có đại ca và hắc có tay làm ăn, có đầy đủ kiên nhẫn làm thương gia, ban đầu cũng là đại ca uy hiếp hắc lưu lại hỗ trợ, cho dù hắc giãy dụa vạn phần, đến cuối cùng vẫn là gặt đầu. Nguyên nhân chỉ vì hắc không đành lòng đem sản nghiệp lớn như thế toàn bộ giao ột mình đại ca gánh.

“Đệ thật sự chưa làm ta thất vọng, nhưng hiện tại ta cũng có chút hối hận khi lưu lại đệ”.

Đông Phương Lăng khẽ thở dài, điều này làm Đông Phương Ngạo hiểu được suy đoán của hắn thật không sai.

“Đại ca, ý của huynh là ta đã đoán đúng, hai người bọn họ đích xác là một người?”, trong mắt Đông Phương Ngạo lộ vẻ tàn nhẫn, cô gái này thật to gan, đầu tiên là đả thương đại ca hắn kính trọng nhất, rồi sau đó lại trà trộn vào trong phủ. Rốt cuộc mục đích của nàng là gì?

“Không sai”.

Đông Phương Lăng nói chưa dứt, thân hình Đông Phương Ngạo phút chốc liền đứng dậy, đi chưa được hai bước, ngay lập tức truyền đến một tiếng quát ——

“Đứng lại, đệ định đâu?”

Cước bộ bước ra chợt dừng lại, xoay người đối mặt với bóng lưng của hắn, kích động nói: “Cô gái này bụng dạ khó lường, ta không thể để cho nàng lưu lại, trước khi đuổi nàng đi, bất luận như thế nào cũng phải ép nàng giao ra thuốc giải!”.

Cho dù đại ca không muốn làm khó nàng, hắn cũng không thể cho nàng tiếp tục lưu lại.

“Nàng không có thuốc giải”, khác với vẻ kích động kia, thanh âm hùng hậu lãnh đạm. “Sao lại thế? Độc là nàng hạ, nàng sao có thể không có thuốc giải?”, Đông Phương Ngạo vẻ mặt không tin, thông thường mà nói, người hạ độc sao lại không có thuốc giải độc do chính mình hạ.

“Trước khi nàng giả trang thành nha hoàn đã từng đến xem qua ta, là chính miệng nàng nói. Ta đoán có lẽ độc này cũng không phải là do nàng chế, cho nên mới không có thuốc giải”.

“Đại ca, huynh tin tưởng nàng cho dù biết nàng là người hại hai mắt huynh mù, đã vậy còn muốn lưu lại nàng, tại sao?”, chẳng lẽ đại ca không sợ nàng đến gần là có mục đích sao? Dựa vào nguyên nhân nào mà tin nàng là vô hại?

”Ban đầu ta cũng đã nói, nàng cũng không phải là cố ý làm tổn thương ta, ta đoán nàng đích thị là phát hiện đã hiểu lầm ta nên mới trà trộn vào Đông Phương phủ. Đối với hai mắt của ta, có thể hồi phục thị lực hay không, nàng lo lắng cũng không thua gì chúng ta”.

Hắn từng nhiều lần dò hỏi, nàng liên tiếp bại lộ bí mật, cảm xúc nàng lại kích động khấn nguyện, làm hắn khắc sâu ấn tượng.

Đông Phương Ngạo lông mày trầm tư cau lại, trong lời nói đại ca đối với cô gái hại hắn mù đang trà trộn vào trong phủ có chứa nhiều bảo vệ, nhưng mọi việc chưa sáng tỏ, hắn nào có thể yên tâm?

“Đại ca, cho dù huynh tín nhiệm nàng, nhưng ta vẫn là không thể nào tin nổi nàng”.

“Lão Nhị, ta nói rồi chuyện này ta sẽ xử lý, đệ đừng nhúng tay vào nữa”, Đông Phương Lăng giọng lãnh đạm, có vương chút cường bạo, cảnh cáo nói.

”Nếu như ta cứ nhúng tay, đại ca huynh sẽ làm gì?”, Đông Phương Ngạo nhìn thẳng bóng lưng của hắn, hai tròng mắt dạt dào hứng thú, ngữ điệu thăm dò.

“Lão Nhị, đệ rất rõ tính tình của ta, những lời như vậy, ta không thích tái diễn; còn nữa, thu hồi mấy tên điều tra lại đi, đừng mơ tưởng do thám tin tức gì từ ta, ta sẽ không cho đệ bất kỳ đáp án nào đâu”.

Phảng phất sau lưng có nhiều tai mắt, Đông Phương Lăng dễ dàng đoán ra huynh đệ mình dấu giếm gián điệp, giọng khẽ nói.

Có phải không? Sẽ không để cho hắn do thám bất cứ tin tức gì? Nhưng trải qua cuộc nói chuyện này, hắn biết đến vậy là nhiều rồi. Đích xác là đủ rồi, đủ cho hắn biết đại ca đối với Lạc Băng Nhi vài phần coi trọng. — Tỉnh táo trầm ổn như đại ca lại vì một nữ tử mà không tiếc lời uy hiếp huynh đệ của mình là hắn, nghĩ đến đúng là đả thương người, xem ra đại ca rất thích Lạc Băng Nhi. Nhưng nụ cười trên mặt hắn dần dần rộng mở, nếu đại ca tin tưởng nàng, vậy hắn cũng chỉ có thể tin tưởng con mắt của đại ca, chỉ hy vọng Lạc

Băng Nhi đứng như đại ca nói, không phải là có ác ý trà trộn vào trong phủ, nếu không hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Khẽ thu lại hai tròng mắt xẹt qua vẻ sát ý.

Nhìn bóng lưng Đông Phương Lăng, Đông Phương Ngạo nói nhỏ một tin tức phần chần: “Đại ca, ta tới tìm huynh, chủ yếu nhất là muốn báo huynh một tin tức tốt”.

“Tin tức gì?”

“Lão Tam ngày mai sẽ trở về phủ”.

Đúng lúc mọi người ngẩn ngơ chờ đợi, Đông Phương Đường (*) sắp trở lại Đông Phương phủ.

(*) Thần y dc mọi người xưng tụng (nam9 truyện Thần y hiệp lữ – hệ liệt Đông Phương gia)

5. Chương 5

Đông Phương Đường trở lại.

Băng Nhi sốt ruột ở bên ngoài phòng ngủ đi qua đi lại, đôi mắt đẹp trong veo thỉnh thoảng nhìn về phía cửa phòng bằng gỗ lê đóng chặt. Tại sao Đông Phương Lăng không cho phép nàng ở lại trong phòng giúp đỡ, hại nàng chỉ có thể ở ngoài này lo lắng sưng, rốt cuộc hai mắt của hắn bị thương như thế nào, còn có cơ hội hồi phục thị lực hay không?

Đông Phương Ngạo bước vào Tử tiêu viện, xa xa liền nhìn thấy một bóng dáng, vẻ mặt lo lắng không ngừng đi qua đi lại tại chỗ. Hai mắt hắn đồng thời nổi lên vẻ sát ý, nhưng trong đầu lại nhớ lời cảnh cáo của đại ca nên bắt đầu dĩ chỉ có thể hóa thành một tiếng than thở.

“Người ở đây làm cái gì?”

Đông Phương Ngạo giọng nói không thân thiện, cau mày đến gần nàng. Hắn có thể nghe theo lời đại ca không làm thương tổn nàng, nhưng cũng không thể bày ra sắc mặt tốt đối với nàng được.

“Nhị thiếu gia”, Băng Nhi cung kính hướng hắn khom người rồi mới nói: “Nô tỳ đợi Tam thiếu gia đi ra ngoài”.

“Hử?”, hắn nhướn mi, đánh giá vẻ lo lắng trên mặt nàng không giống giả bộ, giọng nói mới dịu xuống: “Người lo lắng hai mắt Đại thiếu gia có thể hồi phục thị lực hay không sao?”.

“Dạ, nô tỳ đúng là rất lo lắng”.

Băng Nhi nhẹ gật đầu, đôi mắt đẹp lại nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, chưa phát hiện Đông Phương Ngạo đang đánh giá nàng. “Nếu như hai mắt Đại thiếu gia không khỏi, người sẽ như thế nào?” Đông Phương Ngạo ngữ điệu mang vẻ dò xét, hai tròng mắt như đuốc nhìn chăm chú nàng.

“Sẽ không như vậy!”, Băng Nhi kích động đáp lời, nhìn thấy vẻ khác thường trong ánh mắt hắn, nàng hắng giọng nói: “Là nô tỳ nói Tam thiếu gia vang danh thần y, nhất định sẽ có biện pháp chữa trị tốt cho Đại thiếu gia”.

Tên Đông Phương Ngạo này ngày hôm nay có chút quái dị, không chỉ ánh mắt nhìn nàng quái dị mà ngay cả trong lời nói cũng hàm chứa dò hỏi, hắn hoài nghi nàng cái gì?

“Nói rất hay, lão Tam nếu là chữa trị không tốt cho đại ca, hẳn đừng mơ tưởng rời khỏi Đông Phương phủ”.

Đông Phương Ngạo cũng nhìn theo hướng cửa phòng đóng chặt, buông lỏng chân mày đang nhíu chặt. Sau khi hắn tự mình xác nhận, hắn có thể thực sự yên tâm, nàng đúng như lời đại ca nói, so với bọn hắn, nàng cũng rất lo lắng hai mắt đại ca có thể hồi phục thị lực hay không.

file_big20132851644531

Bên trong phòng, Đông Phương Đường đã cẩn thận kiểm tra hai mắt Đông Phương Lăng, cũng đem mạch bắt xong, nhẹ thở ra, nét mặt ôn hòa thối lui một bước, thay mình rót chén trà, đối mặt với Đông Phương Lăng, hai mắt xẹt qua vẻ suy nghĩ sâu xa.

”Đại ca, cặp mắt của huynh là bởi vì trúng độc làm ư, nhưng mà độc bên trong cơ thể huynh đã sớm được giải hơn phân nửa, chỉ còn lại chút độc ở trong người, nếu đệ đoán không lầm, huynh thỉnh thoảng có thể thấy được mờ mờ, đúng không?”.

“Không sai, lão Tam đệ không hổ danh là thần y”, khóe môi Đông Phương Lăng khẽ nhếch, gương mặt tuấn lãng có tia khâm phục.

“Nhưng đệ không hiểu, nếu người nọ có thể giải độc cho huynh, vì sao không dứt khoát trị lành luôn?”

Nếu sớm biết đại ca cũng không mấy nghiêm trọng như vậy, hẳn cũng không cần bắt an từng ngày, gấp gấp vó ngựa trở về, chỉ sợ chậm trễ.

“Bởi vì nàng cũng không có thuốc giải xích hạt phần. Ta đoán nàng đem toàn bộ thuốc có thể giải độc dùng ở trên người của ta, có thể như vậy mà có kỳ tích xuất hiện”, Đông Phương Lăng sớm biết Băng Nhi thường bỏ thuốc vào cơm cho hắn ăn, bất quá chưa đúng loại thuốc giải, nhưng có lẽ là dùng nhiều nên có thể thanh trừ một chút độc tố trong cơ thể hắn, làm cho hắn đôi khi có thể thấy bóng người mờ mờ.

“Thật không? Người này không phải là người hại mắt huynh mù chứ?”, Đông Phương Đường suy đoán hỏi.

Đông Phương Lăng cười nhạt không nói.

Nhìn nụ cười của đại ca, Đông Phương Đường biết là đại ca không muốn nói, cũng không hỏi nhiều nữa.

“Xích hạt phần này phải dùng Ngân Tương thảo mới có thể giải độc, đệ đây vừa lúc có một gốc cây Ngân Tương thảo. Trước hết đệ giúp huynh hạ mấy châm, cặp mắt của huynh sẽ thấy rõ sự vật, bất quá thỉnh thoảng vẫn đau nhức, chỉ cần ăn Ngân Tương thảo nữa, không quá ba ngày, chất độc trên người của huynh sẽ giải hết, hai mắt dĩ nhiên là hoàn toàn khôi phục”.

Hắn trên đường trở về Đông Phương phủ đã cứu một người bị thương nặng, người nọ đến từ Tây Vực, vì đáp tạ hắn nên tặng hắn một gốc cây hiếm thấy, chỉ sinh trưởng ở Tây Vực – Ngân Tương thảo, không ngờ vừa lúc dùng tới.

“Như thế này đi, ra ngoài đừng nói chân tướng cho bất kỳ kẻ nào, chỉ cần nói ta còn phải mấy ngày nữa mới có thể hồi phục thị lực”.

Đông Phương Đường khẽ ngạc nhiên, nhưng vẫn quyết định nghe theo lời đại ca, đại ca làm như vậy đích thị là có nguyên nhân của mình, mà hắn từ trước đến giờ không phải là một người nhiều chuyện.

“Đệ lần này trở về, tính ở lại bao lâu?”

Đông Phương Đường ho nhẹ nói: “Nếu hai mắt đại ca chưa vấn đề gì, đệ tính ngày mai sẽ đi”.

“Các người thật là có lương tâm, bỏ nhà đi đã một năm, nếu không phải thỉnh thoảng nhận thư các người, ta còn thật nghĩ đến đám người các người đều chết ở bên ngoài rồi”, Đông Phương Lăng mặt trầm xuống, giễu cợt nói.

Đại ca... “, Đông Phương Đường chỉ có thể cười khổ, cũng không cãi lại. Hắn sớm đã có chuẩn bị tâm lý trước khi về phủ, tuyệt đối sẽ bị hai vị huynh trưởng tàn nhẫn cạo một bữa, nhưng hắn không thể không trở về.

“Thôi! Còn không mau tới đây thay ta hạ châm”.

“Được”.

Sau khi tiễn Đông Phương Đường đi, cửa phòng lần nữa bị mở ra, Băng Nhi đi vào bên trong, liền thấy Đông Phương Lăng nhắm mắt nằm ở trên giường.

”Đại thiếu gia, Tam thiếu gia khám bệnh như thế nào?”

Đông Phương Lăng mở tròn mắt đen ra, nhìn thấy trước mắt rõ ràng một dung nhan thanh tú đang sốt ruột, sau một khắc liền nhắm mắt lại, trải qua một cơn đau nhức mới lần nữa mở mắt.

“Yên tâm, không mù được”.

Khuôn mặt thanh tú này đúng là không phải dung nhan đã thấy ở bên hồ đêm đó, nếu không phải trên người nàng có một cổ mùi hương quen thuộc thoang thoảng thì khi nàng dịch dung, lại cố ý biến hóa tiếng nói, hẳn thật đúng là nhận không ra nàng.

Nghe vậy, Băng Nhi lúc này mới yên tâm, tảng đá lớn trong lòng được dỡ xuống, nàng không phạm vào sai lầm lớn, nếu không lương tâm nàng cả đời cũng sẽ bất an.

“Vậy Tam thiếu gia có dặn dò phải chú ý những thứ gì hay không?”, nàng khẩn cấp hỏi tiếp, chỉ sợ có bất kỳ sơ suất lại ảnh hưởng hai mắt hẳn phục hồi như cũ.

“Người đừng quá quan tâm, chỉ cần mấy ngày này để cho hai mắt nghỉ ngơi nhiều là được”, tròn mắt đen không kiên nhẫn đau nhức, lần nữa nhắm lại.

Băng Nhi thấy thế, trong bụng hoảng hốt, một đôi tay mềm mại không tự chủ cầm cánh tay hắn: “Đại thiếu gia, người làm sao vậy, nơi nào không thoải mái?”.

Một cảm giác non mềm và mùi hương thoang thoảng đột nhiên bay tới làm tâm hắn vừa động, tình cảm so với lý trí nhanh một bước, cánh tay sắt kéo một cái, cả thân thể mềm mại thơm phức ngả trên thân thể rắn chắc của hắn.

Băng Nhi kinh hô một tiếng, đôi mắt đẹp tròn tròn, cảm nhận được một cánh tay đang quấn bên hông của nàng.

“Đại thiếu gia...”

Tiếng nói kinh hoảng khẽ run, cũng không chú ý tới giọng nói thay đổi, đôi mắt đẹp có chút bối rối, hững hờ nhìn một đôi mắt đen lấp lánh của hắn.

“Chớ khẩn trương, ta chỉ bắt quá muốn biết nha hoàn bên người của ta có bộ dạng thế nào thôi”.

Theo lời của hắn, bàn tay thô dày xoa mặt của nàng, mặt nạ da người này thật không tồi, sờ vào cảm giác không có gì khác thường. Ngón tay sờ nhẹ khóe mắt nàng, đôi mắt chói lọi này và đôi mắt đẹp như trong trí nhớ giống nhau; ngón tay dao động tới môi phần non mềm của nàng, sờ nắn qua lại cảm nhận được nàng đang run rẩy. Khóe môi cong lên vẽ cười khó lờng, cánh tay rời khỏi eo nhỏ của nàng, liền thấy thân hình nàng nhanh chóng nhảy ra, nụ cười trên mép hắn càng sâu sắc. Nàng sợ hãi quá nhiều, chỉ cần gặp phải người nhạy cảm tỉ mỉ thì không khó phát giác nguy trạng của nàng.

Băng Nhi tay xoa xoa ngực đang đập liên hồi, đôi mắt đẹp hồ nghi chăm chú nhìn người trên giường lần nữa nhắm mắt lại. Khi tay hắn xoa mặt của nàng, nàng tựa hồ thấy trong mắt của hắn chợt lóe lên tia sáng. Tam thiếu gia nói hẳn còn phải mấy ngày nữa mới có thể thấy được, nhưng bây giờ nàng thật hoài nghi hắn.

“Người đi ra ngoài trước đi, nơi này không cần người hầu hạ, ta muốn nghỉ ngơi một chút”, Đông Phương Lăng như cũ đóng chặt tròn mắt đen lại, mở miệng đuổi người.

“Dạ”, đôi mắt đẹp suy nghĩ sâu xa lại nhìn hắn hồi lâu, lúc này mới xoay người rời đi. Cửa phòng ở phía sau đóng kín, thân thể mềm mại vẫn không rời đi, đôi mắt có chút hoang mang, môi phần khẽ mím. Rất cuộc là có vấn đề gì? Hôm qua, sau khi ăn trưa, hắn vốn là nói mệt, bảo nàng ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại, nàng phát hiện hắn đã sớm không thấy bóng dáng. Khi nàng kinh hoảng tìm kiếm mọi nơi thì thấy hắn và Đông Phương Ngạo đang ở bên trong Cổ Nguyệt đình. Bởi vì khoảng cách quá xa, lại sợ bị phát hiện, nên nàng lựa chọn tránh ra, nhưng lại không khỏi nghi ngờ trong lòng. Hơn nữa chuyện mới vừa rồi... Có lẽ nàng nên thử một lần, hết thảy sẽ có đáp án.

Trăng tàn treo trên cao, mọi âm thanh đều tĩnh mịch.

Giờ Tý trôi qua, bóng dáng trên giường gỗ chuyển động, vòng qua bình phong, đi tới trước giường có cách một màn tơ.

“Đại thiếu gia”, tiếng nói trầm thấp khẽ gọi. Người trên giường như cũ không động chút nào, hô hấp hết sức đều đặn, lâm vào trạng thái ngủ say. Trong bóng tối, đôi mắt đẹp lóe lên, thân hình như gió, cước bộ nhẹ nhàng không tiếng động rời đi.

Vừa ra khỏi Đông Phương phủ, liền chạy gấp đến ngoại ô phía tây, xuyên qua rừng trúc, đi tới chỗ hồ nước nhỏ sâu trong rừng. Đôi mắt đẹp nhạy cảm nhìn lại bốn phía, xác định không cái gì khác thường xung quanh mới từ từ cởi bỏ áo trên người, từng kiện áo rơi xuống dưới chân, thân thể mềm mại trắng nõn mỹ lệ bại lộ ở dưới ánh trăng. Khom người đem áo thu thập xong đặt ở một bên trên tảng đá lớn, lúc này mới chậm rãi bước xuống hồ nước. Làn nước mát mẻ lướt qua da thịt thủy nộn, một tiếng thở dài thỏa mãn theo môi phần chậm rãi phát ra ngoài. Thật lâu chưa sung sướng như vậy! Sau khi vào Đông Phương phủ, nàng cũng chưa từng tới đây nghịch nước, nếu không phải tối nay quá mức nóng bức khiến nàng không nhịn được, nàng cũng sẽ không chạy ra ngoài.

Hít thở sâu một hơi, bế khí ngưng xuống hồ nước, chốc lát lại nổi lên mặt nước, tóc dài như thác nước trên không trung vung vẩy hai vòng, cuối cùng tỏa ra ở trên mặt nước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy bọt nước, hai tay nhẹ vuốt, đột nhiên trong lòng nổi lên vẻ phiền não. Hai mắt Đông Phương Lăng sắp lạnh, cũng có nghĩa là nàng sắp rời đi. Trong nháy mắt lòng nàng xông lên một cỗ mất mát gì đó, nàng không phải là không nhớ xa hân chứ?

Hử? Trong đầu nàng vì ý nghĩ này mà không nhịn được tự mình chê cười. Nàng suy nghĩ lung tung cái gì vậy, Đông Phương Lăng sớm đã có vị hôn thê, nàng chẳng qua là tới báo ân, chờ hai mắt hân tốt lên, nàng sẽ chủ động nói ra thân phận chân thật của nàng, hỏi hân có yêu cầu gì hay không, một khi hoàn thành nhiệm vụ báo ân, nàng cũng nên đi, hai người từ đó sẽ không còn xuất hiện trước mặt nhau nữa.

Đột nhiên nảy lên chút buồn bực, làm nàng mất hứng chơi, quyết định rời đi. Hai cánh tay ở trên mặt nước khêu nhẹ, bơi tới bên hồ, cầm lấy áo trên tảng đá lớn mặc vào. Cùng lúc đó, thi triển khinh công, lặng lẽ rời đi, tâm tình cũng nhẹ nhàng. Không tới nửa canh giờ, thân hình bay xuống ở bên trong Tử tiêu viện, đẩy cửa phòng ra không tiếng động, đi vào nội thất, cẩn thận liếc mắt người ở trên giường cách một màn lụa, thấy hân vẫn đang ngủ say, lúc này mới yên tâm.

Nàng đang đi trở về giường gỗ, khoe mắt lóe lên, liếc thấy đôi giày dưới giường dính chút ít bùn đất, thân thể đột nhiên chấn động. Phút chốc xoay người, đối mặt với giường hẹp, thân thể mềm mại hơi có vẻ cứng ngắc, thời gian từng lúc từng lúc trôi qua, đáy đôi mắt đẹp thâm ảo khó dò.

Ánh rạng phía đông lộ ra, không khí sáng sớm mang theo một chút lạnh lẽo.

Người ở Đông Phương phủ đã sớm bắt đầu một ngày bằng công việc riêng của mình, lò lửa phòng bếp đang hừng hực dâng lên, lão Triệu chịu trách nhiệm đầu bếp ra lệnh một tiếng, mấy người hầu tranh nhau bận rộn mà chuẩn bị đồ ăn sáng cho toàn bộ người trong phủ.

Trên góc bàn dài, Tiểu Thanh đang cẩn thận đem hai phần đồ ăn sáng đặt ở mâm gỗ, lão Triệu thể trạng mập mạp ở một bên bận rộn rang thức ăn, quay đầu lại hướng nàng quát lên: “Nha đầu Tiểu Thanh, sao ta chưa từng thấy qua nha hoàn bên người Đại thiếu gia?”.

“Đúng nha! Nàng có phải bộ dáng rất đẹp hay không, nếu không Đại thiếu gia như thế nào lại phá lệ chọn nàng làm nha hoàn bên người?”, những người bận rộn khác cũng bớt chút thời giờ, người một lời ta một câu, tất cả đều là một khuôn mặt tò mò.

“Băng Nhi nàng diện mạo không tính là đẹp, nhưng lúc nàng cười lên ánh mắt dường như là tỏa sáng, tóm lại... Ta sẽ không nói nữa, ta phải mau đi đưa đồ ăn sáng cho Đại thiếu gia”, Tiểu Thanh nghĩ lui nghĩ tới vẫn là nghĩ không ra nên hình dung như thế nào, nhưng mà diện mạo Băng Nhi lúc cười lên đúng là hấp dẫn người. Trong đầu còn đang suy nghĩ chuyện bọn họ mới vừa nói, nàng đang lơ đãng, đột nhiên đằng trước nhảy ra bóng người. Giật mình nàng thối lui một bước, ngẩng đầu lên, đang định mắng ——

“Là người nào giả quỷ xuất hiện... Băng Nhi?”

Tiểu Thanh kinh ngạc nhìn ra người đang đứng ở chỗ rẽ phòng bếp, sau một khắc, phát hiện nàng có cái gì bất thường, chỉ thấy giữa lông mày nàng nhíu chặt, vẻ mặt có tâm sự nặng nề.

“Băng Nhi?”, Tiểu Thanh gọi một tiếng nữa, xem ra người trước mắt tâm thần không yên.

“Ách...”, Băng Nhi đột nhiên hoàn hồn, nhìn thấy là nàng, khóe môi tự nhiên vung lên, đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn người đang có vẻ mặt lo lắng, “Tiểu Thanh tại sao? Vì sao nhìn ta như vậy? Là ta tới bưng đồ ăn sáng”.

Nàng duỗi hai tay ra, nhận lấy mâm gỗ trong tay Tiểu Thanh, Tiểu Thanh dịch thân hình sang một bên, làm cho hai tay nàng vô hạn. “Băng Nhi, người sáng nay bị gì vậy, thiếu ngủ sao? Sao lại đi bưng đồ ăn sáng? Trước đây đều là ta chịu trách nhiệm bưng nha”.

Tiểu Thanh lo lắng đánh giá nàng, càng nhìn càng cảm thấy nàng vẻ mặt không bình thường, nhưng nói không ra chỗ cổ quái.

“Người đã đoán đúng, ta một đêm không ngủ, cho nên tinh thần có chút không tốt”.

Băng Nhi xoay thân hình, trong chớp mắt, dễ dàng đem đồ ăn sáng trong tay Tiểu Thanh cầm đến tay, thừa dịp nàng còn đang ngu ngơ, hướng nàng cười nói: “Người không cần cùng tới, ta sẽ chịu trách nhiệm thu thập cho, người đi làm chuyện khác đi”.

Tiểu Thanh lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trên mặt có chút ngạc nhiên, Băng Nhi mới vừa rồi làm thế nào đem đồ ăn sáng đoạt được? Nàng chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, mâm gỗ liền ở trên tay Băng Nhi. Buồn bực vô vô đầu, một lần nữa đi trở về phòng bếp, dọc theo đường đi vẫn không lý giải được.

Băng Nhi một đường bưng đồ ăn sáng đi trở về Tử tiêu viện, dọc đường khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ trầm xuống. Tối hôm qua nàng một đêm không ngủ, đem tất cả nghi hoặc toàn bộ xâu chuỗi lại, chuyện từ từ rõ ràng, một cỗ lửa giận từ đêm qua chưa từng biến mất.

Đến Tử tiêu viện, nhẹ đẩy cửa phòng ra, bên trong phòng truyền đến một đạo thanh âm hùng hậu mà hơi chất vấn: “Người đã đi đâu?”

Đôi mắt đẹp trong veo hiện lên vẻ giận dữ, tròng mắt bóng lưng cao lớn đứng nghiêm ở bên cạnh cửa sổ, môi phẫn nhếch, lãnh đạm nói: “Ta đi phòng bếp bưng đồ ăn sáng”.

Đáp lời, đồng thời đem mâm gỗ đồ ăn sáng mang sang, đặt xuống cái bàn tròn bằng gỗ đào. Đông Phương Lăng xoay người, đen đồng chú ý sắc mặt nàng không tốt, mày rậm khê nhếch, chống gậy chậm rãi đi về phía cái bàn tròn.

Đôi mắt đẹp khê thu lại, để ý hần bước đi vững vàng, hai đám không khỏi ngẫm nắm chắc.

“Vì sao không phải là Tiểu Thanh bưng tới?”

Đông Phương Lăng không lộ dấu vết quét nhìn thần sắc của nàng, đồng thời ngồi xuống, hai tay hướng mặt bàn lục lọi, sau chạm đến bát đĩa, liền bắt đầu dùng đồ ăn sáng.

“Ta ngủ không được, cho nên bản thân liền đi bưng”, Băng Nhi cúi mặt dùng bữa, đầu cũng không ngẩng, lãnh đạm nói.

Đông Phương Lăng nhìn nàng chăm chú hồi lâu, không hề hỏi nhiều nữa, hai người thái độ khác thường, trầm mặc dùng xong đồ ăn sáng.

Nhìn chăm chú người đang thu thập bát đĩa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tầm mắt khó hiểu đặt trên người nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không che dấu được buồn bực. Phảng phất thấy nàng dường như có thù oán với những thứ bát đĩa kia, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng va chạm giòn nhẹ. Tròng mắt đen nghi ngờ chợt trợn to, liền thấy Băng Nhi vốn là đang thu thập bát đĩa đột nhiên thống khổ vô vô trước ngực, ngay sau đó đôi mắt đẹp khép lại, thân thể nhỏ nhắn mềm mại không báo trước ngã xuống mặt đất.

“Băng Nhi!”

Gương mặt tuần tú của Đông Phương Lăng khê biến, thân hình cao lớn nhanh chóng đi tới bên cạnh nàng, cẩn thận đỡ nàng dậy, bàn tay vô hạn hai gò má nàng, thấy nàng không một chút dấu hiệu thức tỉnh, trong bụng hoảng hốt, không ngừng đem nàng liên tục ôm lấy, chạy đi vào bên trong, đặt nàng ở trên giường. Bỗng một chương nhanh như gió hướng mặt hần đánh tới.

Đông Phương Lăng tránh ra một chương, một chương khác lại phóng tới, hần nhanh một bước điểm ở huyệt đạo của nàng.

“Đông Phương Lăng, người buông ra!”

Ghe tắm! Còn một chút nữa nàng sẽ đánh trúng hắc, đôi mắt đẹp nén giận trừng mắt nhìn hắc.

Đôi mắt đen đồng của Đông Phương Lăng xẹt qua vẻ hứng thú, nhìn chăm chú vào người nằm ở trên giường hắc bất động, không nhúc nhích được chỉ có thể đem đôi mắt đẹp kia chém tới giết hắc. Hắc tin tưởng nếu ánh mắt có thể giết người thì hắc đã sớm nằm ngửa.

“Băng Nhi, nàng làm như thế nào phát hiện ra?”

Ngón tay dài khinh bạc mơn trớn cánh môi non mềm của nàng, thấy hàm răng nàng sắp cắn lên hắc, vội vàng rút tay ra. Hành động của nàng làm hắc nhin không được, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng cười hùng hậu, vang vọng cả bên trong phòng.

Hắc nguyên tưởng rằng còn có thể giấu diếm nàng một thời gian ngắn nữa, không nghĩ tới lại bị nàng phát giác, bây giờ điều hắc tò mò chính là nàng như thế nào phát hiện được.

“Người là đồ háo sắc! Hạ lưu hèn hạ! Nếu không phải đêm qua khi ta trở về phát hiện giày của người có bùn đất ẩm ướt, ta cũng sẽ không biết hai mắt người không có mù, dám theo dõi ta đến bên hồ, lại nhìn lên ta...”

Băng Nhi cực kỳ nổi giận, giận đến nỗi nói không ra lời, không ngờ nàng lại bị chơi xỏ! Hai mắt của hắc rất cuộc là khi nào bắt đầu thấy được? Hắc có phải đã sớm hoài nghi thân phận của nàng hay không, nếu không vì sao giấu diếm, hơn nữa lại theo dõi nàng? Cả ngày hôm qua cũng không có mưa, nếu là ở trong Tử tiêu viện đi lại, tuyệt đối giày không thể dính bùn đất, duy nhất có thể, chính là hắc theo dõi nàng đến bên hồ chỗ sâu trong rừng trúc, chỗ này cấu tạo và tính chất đất đai tương đối ẩm ướt.

Nàng đã sớm hoài nghi hắc, trải qua chuyện đêm qua lại càng làm nàng khẳng định sâu sắc. Nàng mới nghĩ thử dò xét hắc, không ngờ đúng như nàng đoán, nàng bị trêu đùa thật thảm.

“Thì ra là như vậy”.

Đông Phương Lăng xoa xoa cằm dưới, đôi mắt đen đồng cùng nụ cười càng sâu, đêm qua hắc thấy nàng hành tung lén lút, nhất thời tò mò liền đi theo ra ngoài. Chẳng qua là không ngờ sẽ thấy nàng trần truồng ở bên hồ nghịch nước, vốn định rời đi, nhưng lại sợ nàng một thân một mình gặp nguy hiểm, vì vậy lưu lại, kiên nhẫn đợi nàng nghịch nước xong, lúc này mới rời đi sớm hơn nàng một bước.

“Cặp mắt của người lúc nào đã thấy được?”

“Ngày hôm qua”.

Thấy đôi mắt đẹp của nàng vẻ không tin, đáy mắt đen đồng có chút ôn nhu, bàn tay khẽ vuốt hai gò má nàng, tưởng tượng dung nhan tuyệt sắc ở dưới da mặt thanh tú này.

“Là thật sự. Làm phiền thuốc giải của nàng, mặc dù không hoàn toàn giải được độc trên người ta, nhưng đúng là có giải một nửa, khiến ta đôi khi có thể thấy được mờ mờ”.

Hài lòng khi thấy nàng tròn tròn đôi mắt đẹp, khóe môi khẽ phác thảo, bàn tay như cũ không rời đi hai gò má nàng, tiếp tục thăm dò.

“Người khi nào bắt đầu hoài nghi ta?”, tiếng nói thanh thúy run rẩy, không ngờ nàng lần đầu tiên dịch dung cải trang lại dễ dàng thất bại, đối với nàng giống như là một loại đả kích.

”Lúc ban đầu, ta quyết định muốn nàng làm nha hoàn bên người cho ta, liền đã biết”.

Một tiếng kêu thất bại thảm thiết vang lên, dư âm ở bên trong phòng càng không ngừng lượn lờ.

6. Chương 6

“Đừng khổ sở”.

Đông Phương Lăng hai cánh tay vòng trước ngực, thân hình cao lớn dựa sau cột giường, đôi mắt đen nhánh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ vẻ sầu thảm, gương mặt tuần tú thủy chung mỉm cười, còn mang chút an ủi nàng.

“Người như thế nào nhìn ra sơ hở?”, nàng không thể động đậy, chỉ có thể nằm ở trên giường nhìn thẳng hấn, khiêm tốn thỉnh giáo hấn để lần sau cố gắng nâng cao trình độ hơn. Thanh âm hùng hậu trầm thấp cười một tiếng, nàng chờ đợi, dưới ánh mắt hấn, khóe môi khẽ nhếch cười đến quỷ dị. “Nàng sơ hở quá nhiều, trừ ánh mắt và vẻ mặt không đồng nhất, sơ hở lớn nhất, cũng là cho dù hai mắt ta mù cũng có thể nhận ra nàng, nguyên nhân chủ yếu là —— ta sẽ không nói cho nàng biết”.

Hấn không thể nào nói cho nàng biết lời nói thật, dù sao hấn cũng có tâm tư.

Vốn là nàng tập trung tinh thần, nghe được câu cuối cùng, ngơ ngẩn một lát mới hiểu được nàng vừa bị chơi xỏ, tên ghê tởm này! Băng Nhi giận đến hàm răng cắn chặt môi dưới, đôi mắt đẹp trong suốt bốc lửa trừng mắt nhìn hấn.

“Đừng đem cánh môi cắn cho bị thương”.

Đông Phương Lăng hai mắt đen híp lại, nhìn thấy cánh môi mềm mại của nàng bị cắn ra một tia máu, sắc mặt trầm xuống. Dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, ngón tay dài của hấn khẽ vuốt trên môi phần vương máu của nàng. Một cổ khác thường rung động, ngón giữa của hấn khẽ động, đôi mắt đẹp nghi hoặc nghênh đón trông mắt đen thâm thúy như đầm sâu của hấn, thoáng chốc, nàng phảng phất bị khốn trụ, bị vây ở sâu trong trông mắt đen không thấy đáy kia, tầm mắt thật lâu không cách nào dời đi. Cho đến khi khóe môi hấn vung lên vẻ chế nhạo, nàng mới đột nhiên hoàn hồn, hai gò má lửa đỏ, không dám nhìn thẳng hấn.

“Người đã sớm hoài nghi ta, vì sao còn muốn lưu ta lại?”

Biết rõ nàng có vấn đề, vì sao còn muốn lưu lại một người không rõ rắp tâm như vậy, chẳng lẽ hấn không sợ?

“Bởi vì ta tin tưởng nàng không có ý hại ta, mặt khác, ta cũng biết nàng lưu lại đây ngoài vì áy náy ra, vẫn là có nguyên nhân khác”.

Đen đồng nhìn chăm chú vào vẻ mặt ngượng ngùng của nàng, trên mặt tuần lăng có chút thương tiếc, ngón tay không tha cánh môi nàng lưu luyến một lát, xác định hết chảy máu mới thu hồi.

“Người có thể giúp ta giải huyết trước hay không, như vậy ta không nói chuyện được”.

Dưới chỗ nàng nằm chính là giường của hấn, mà hấn cứ như vậy nhìn thẳng vào nàng, làm nàng toàn thân cũng không được tự nhiên. “Bản thân ta cảm thấy nói như vậy không có gì không tốt, nhưng mà nàng đã mở miệng thì ta đây giúp nàng đổi lại tư thế cho thoải mái một chút”, vừa nói xong, cánh tay sắt nhắc lên, đem nàng đang ở trên giường ôm trước ngực, hứng thú mang thân thể mềm mại vô lực của nàng nằm tựa vào trong lòng ngực của hấn.

“Đông Phương Lăng, người...”, đôi mắt đẹp ngạc nhiên nhìn hấn chăm chú, vì ngoài dự liệu của nàng, cử chỉ hấn vô cùng thân mật. Hấn sao có thể làm như vậy? Căn bản là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nữa chứ!

“Còn không mau nói”, thân hình cao lớn nửa nằm ở trên giường, thuận thế thay người trong ngực điều chỉnh một vị trí tương đối thoải mái, cũng là làm cho hấn có thể thấy rõ vẻ mặt của nàng. Băng Nhi bị chế trụ, tức thì cảm thấy cử chỉ hấn quá mức đường đột, ngược lại thấy hấn một bộ dáng như là lẽ đương nhiên, làm nàng không phản bác được, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy thất bại mà nói ra sự thật: “Người đoán không lầm, ta lưu lại đây ngoài đền bù việc ta vô tình phạm sai lầm với người, còn có một việc quan trọng nhất, cũng là lý do ta đến thành Lạc Dương này”.

99f6e8fcb2f0e090fd037feb

“Nguyên nhân gì?”, hơi thở ầm áp nhẹ phẩy qua hai gò má nàng, rước lấy hai gò má ửng hồng, gương mặt tuần tú mỉm cười nhìn chăm chú vào bộ dáng xấu hổ của nàng.

“Mười mấy năm trước, Đông Phương lão ông trên đường về quê có hảo tâm cứu một người bị thương nặng, hơn nữa lại chiếu cố người đó cho đến khi khỏi hẳn, mà người nọ chính là cha ta. Ta lần này tới thành Lạc

Dương chính là phụng mệnh cha ta đến trả lại Đông Phương gia một ân tình này”, khẽ thu lại đôi mắt đẹp không dám giờ lên, chỉ sợ nhìn thấy đôi đen đồng thâm thúy như mê của hắn.

“Cha nàng có phải giang hồ gọi là Khoái Thủ Thần Thâu —— Lạc Huyền?”, cho dù đáy lòng đã có đáp án nhưng hắn vẫn muốn chính miệng nàng chứng thực.

“Người điều tra ta!”, Băng Nhi kinh ngạc, đôi mắt đẹp nheo lại, không vui chất vấn.

“Không sai. Nhưng mà không phải là ta sai người điều tra, là lão Nhị chủ động đi thăm dò”.

Cái gì? Là Đông Phương Ngạo! Khó trách cảm thấy hắn gần đây nhìn nàng với ánh mắt quái dị.

”Cha ta đã qua đời, chỉ còn lại có bốn người huynh đệ chúng ta, nàng lần này tới là muốn báo ân người nào? Còn nữa, nàng xác định là tới báo ân à, không phải là đến báo thù đấy chứ?”, Đông Phương Lăng trên mặt phát ra một tia ranh mãnh, ngầm chỉ tội nàng đã thương hai mắt hắn, hài hước nói.

Nghe vậy, nàng chỉ cảm thấy xấu hổ không đất dung thân, môi phẩn theo bản năng cắn môi dưới, đôi mắt đẹp dư quang nhìn thấy đôi đen đồng của hắn nheo lại, vội nhả cánh môi cắn chặt ra.

“Người nói không sai, Đông Phương lão ông đã tạ thế cho nên ta chỉ có thể chọn một người trong bốn huynh đệ người để báo ân. Vì bù đắp lại sai lầm đã phạm của ta, ta —— lựa chọn người!”.

“Hử?”, mày rậm bởi vì lời của nàng mà khẽ nhếch, nhìn chăm chú vào nàng, đôi đen đồng phiếm nhu hòa, “Nàng muốn báo ân như thế nào?”

“Chỉ cần là nằm trong năng lực của ta, phân phó chuyện gì, ta cũng có thể giúp người hoàn thành”. Hắn vì sao nhìn nàng như vậy, khi hắn soi mói nàng một cách ôn nhu, đôi mắt đẹp của nàng không dám cùng hắn tiếp xúc.”Ta cũng không có gì cần nàng giúp ta hoàn thành, không bằng nàng cứ tiếp tục lưu lại, có lẽ sau này sẽ có cơ hội cho nàng báo ân”, đưa mắt nhìn nàng, đôi đen đồng xẹt qua chút dị quang, môi mỏng giương lên vẻ biến hoá kỳ lạ.

“Nếu thân phận của ta đã bị người khám phá, ta cũng không nên làm nha hoàn bên người của người nữa”, nàng một lời nói trước, nàng không muốn lại cùng hắn ở chung phòng, như vậy quá nguy hiểm. “Được, nàng có thể lấy thân phận khách nhân mà ở lại, điều kiện duy nhất là, nàng phải khôi phục lại dung mạo chân thật”, dứt lời, bàn tay xoa hai gò má của nàng, đôi đen đồng như đuốc khóa đôi mắt đẹp khẽ kinh ngạc của nàng, tình cảm chân thành lưu chuyển trong mắt nhau không nói gì, trong lòng cũng lại nhộn nhạo.

Theo thời gian trôi qua, thân phận sau đó tự nhiên được vạch trần, Băng Nhi ở Đông Phương phủ nháy mắt đã qua nửa tháng. Nàng bị hầu hạ tựa như khách quý ở Đông Phương phủ, nhưng nàng trời sanh tính hiếu động, chỉ cảm thấy không thú vị. Liếc mắt vào cái bàn phía sau, bóng dáng tuần lã đang vùi vào sổ sách. Đông Phương Lăng hai mắt đã khỏi hắn, lại bắt đầu bận rộn vào sản nghiệp nhà mình. Lúc này Đông Phương Ngạo mới vừa đưa ra sổ sách tồn đọng hơn một tháng qua, lúc rời đi trên mặt kia hiện lên nụ cười như trút được gánh nặng, làm nàng thấy thiệt buồn cười không dứt. Hắn thật kiên nhẫn không bằng Đông Phương Lăng, có thể thẩm tra đối chiếu những đồng chữ kia thật làm người khác choáng váng, nếu là nếu đổi lại là nàng, sớm đã cùng Chu công đánh vài ván cờ rồi.

Cầm chén sứ Thanh Ngọc trên bàn rồi múc một khối kem Phỉ Thúy đưa vào trong miệng, nếm mùi thơm bốn phía. Đôi mắt đẹp linh động đảo một vòng, trộm dò xét ánh mắt bóng dáng cao lớn kia, thân thể nhỏ nhắn mềm mại đứng dậy rời chỗ ngồi, cước bộ nhẹ nhàng không tiếng động hướng cánh cửa đóng chặt dời đi.

“Ăn uống no đủ liền muốn đi sao?”, một thanh âm đạo hùng hậu trầm thấp đột nhiên vang lên, kéo lại nàng cước bộ đang muốn bước ra.

Khuôn mặt xinh đẹp ranh mãnh xẹt qua vẻ thâm oán, bắt đầu xoay người, đợi chờ đón nhận đôi mắt đen đồng kia.”Tối đây”, Đông Phương Lăng ngón tay hướng nàng ngoắc, trông mắt đen như mực khóa nàng lại, thân hình cao lớn dựa lưng vào ghế, đợi nàng tiến tới.

Hắn cho là hắn đang gọi chó sao? Môi phẩn không vui vênh lên, vẫn là không tự chủ được đi về phía hắn. “Ta chỉ định xuất phủ đi một chút, người còn bận việc của người không cần phải để ý đến ta”, Băng Nhi

đi tới bên cạnh hắn, thấp giọng nói. Chưa từng thấy có người khách nào không tự do giống như nàng vậy, muốn đi đâu còn phải hướng chủ nhân thông báo, nàng cảm giác bị hắn đoán được.

Đen đồng phiếm ánh sáng nhu hòa, ngưng mắt nhìn dung nhan thanh lệ thoát tục của nàng, môi phần nàng khẽ vẽ lên làm tăng thêm vẻ kiều mỹ. “Nhìn nàng, chỉ lo tham ăn, môi dính lại mẩu bánh”, thỉnh thoảng, dứt lời, bàn tay nhấc lên, nhẹ lau đi mẩu bánh trên mép nàng. Đột nhiên thân mật làm nàng kinh ngạc thụt lui một bước, hai gò má khó nén đỏ bừng, đôi mắt đẹp trong suốt chống lại đen đồng thâm trầm của hắn, cuống quýt dời tầm mắt.

Người nọ là đã xảy ra chuyện gì, từ sau khi hai mắt hắn hồi phục thị lực, lão thích nhìn thẳng vào nàng, hại nàng mỗi lần bị nhìn thì tâm hoảng ý loạn.

“Có muốn đợi ta thêm một canh giờ nữa hay không, ta có thể cùng nàng đi ra ngoài”.

Ngưng mắt nhìn nàng bộ dáng kinh hoảng phòng bị, vẻ ảm đạm xẹt qua đáy mắt hắn, hắn quá nóng lòng sao?

“Không cần, người còn bận việc của người, ta tự đi một mình được”.

Nói đùa gì vậy, nếu hắn phụng bồi nàng thì còn gì là dạo chơi nữa? Một mình tự do tự tại là tốt hơn hết! Nàng mãnh liệt lắc đầu, phối hợp với hai tay khua loạn, kiên quyết cho thấy quyết tâm của nàng. “Được rồi, cẩn thận một chút, đừng bỏ qua thời gian dùng bữa tối”.

Đông Phương Lăng buồn cười nhìn nàng, để cho hắn phụng bồi đáng sợ như vậy sao?

Được đáp ứng, Băng Nhi gương mặt tinh xảo nở nụ cười chói lọi, khi đen đồng của hắn nhìn thấy thì nàng bóng dáng màu cánh bướm đột nhiên rời đi.

Khi Đông Phương Lăng đang đắm chìm với má lúm đồng tiền kia, hoàn hồn thì đã sớm không thấy bóng dáng của nàng, gương mặt tuấn tú lắc đầu cười khổ, nhìn sổ sách đang mở ra ở trên bàn, tâm tư lại đã sớm lơ lửng đi theo bóng dáng xinh đẹp kia.

Bước ra khỏi thư phòng, Băng Nhi vui vẻ khua tay múa chân, miệng nhẹ ngân nga bài hát, có cảm giác giải thoát. Chung đụng càng lâu càng cảm thấy Đông Phương Lăng này tâm cơ thâm trầm, luôn lợi dụng nhược điểm của nàng, đem nàng ăn đến sít sao. Giống như lần trước, lấy bánh của Nhất Phẩm làm mồi nhử, dụ nàng cùng hắn đi tuần tra cửa hàng, dọc đường đi hại nàng cảm thấy nhàm chán muốn chết; có bài học này, nàng bảo đảm lần sau tuyệt đối sẽ không bị thức ăn ngon hấp dẫn nữa.

Sắp rời khỏi Tử tiêu viện, mơ hồ nghe được tiếng khóc lóc rất nhỏ, Băng Nhi tò mò đi theo tiếng khóc, tìm được bóng dáng khóc về thương tâm ở trong bụi hoa.

“Tiểu Thanh?”, nhìn thấy người đứng ở trong bụi hoa khóc, nàng kinh ngạc thấp giọng gọi.

“Băng Nhi!”, Tiểu Thanh khi nghe thấy thanh âm của nàng, như người sắp chết chìm nhìn thấy một tấm ván nổi, chợt hướng nàng chạy tới, ôm chặt nàng, chôn đầu ở vai nàng khóc rống.

“Tiểu Thanh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao người khóc đến thương tâm như vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ hơi nhú, hạ mắt nhìn nàng khóc, một bên cầm y phục của nàng lau lệ, trong bụng khẽ đau lòng, bộ y phục này là Đông Phương Lăng đưa nàng, nàng mới mặc một ngày đã bị nàng làm cho dơ. “Băng Nhi, ta nên làm thế nào mới tốt?”, Tiểu Thanh gục ở trên người nàng khóc rống, đầu vai không ngừng lay động, không đầu không đuôi nghẹn ngào nói.

“Người không nói ta làm sao giúp người”.

Không muốn nữa làm cho nàng làm hỏng bộ đồ mới, vội mang đầu người khóc rống kéo ra, dọc theo đường đi trấn an nàng, đi trở về tạm sương phòng của nàng.

“Được rồi, nơi này cũng chỉ có hai người chúng ta, có chuyện gì người cứ nói đi”, thay nàng rót chén trà, thấy nàng tâm tình tương đối vững vàng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cha ta hắn đánh bạc thua cuộc, đem muội muội của ta bán cho Di Hồng viện, sáng sớm mai sẽ đem người đi”, vừa nói xong, nước mắt thật vất vả mới ngừng đã không nhịn được rơi xuống. “Cái gì? Vì sao lại có

loại người cha này, thật quá đáng!”), Băng Nhi vừa nghe, tức giận liền kích động đứng lên! Mặc dù nàng và cha nàng luôn cãi nhau nhưng tình cảm hai người lại rất tốt, không thể tưởng tượng có người đem nữ nhi thân sinh bán cho kỹ viện. Người ta nói hổ dữ cũng không ăn thịt con, không phải sao?

“Cha ta cũng là bị ép buộc, lúc ấy ông bị một đám người ức hiếp, buộc phải ký văn tự bán em gái ta”, ta đánh cuộc cha ta lúc đó cũng rất chua xót, người ngoài không thể thấy được.

“Tiểu Thanh ngươi đừng sợ, chúng ta đi tìm Đông Phương Lăng, giúp em gái ngươi chuộc thân”, có một số vấn đề, người nàng đầu tiên nghĩ đến đúng là Đông Phương Lăng, chưa từng tự hỏi tâm của mình như thế nào, liền lôi kéo tay nàng đi về hướng thư phòng.

“Không được a!”, Tiểu Thanh vội vàng thoát khỏi tay nàng, thụt lui một bước, nghẹn ngào nói: “Đại thiếu gia đã giúp cha ta khỏi một khoản nợ, ta không thể gây phiền toái nữa”.

Cái gì! Vấn đề này lại không chỉ một lần! Xem ra chuyện này thực sự không dễ giải quyết, cũng vì cái gọi là “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

Đôi mi thanh tú cau lại, đột nhiên vẻ linh quang xẹt qua đầu nàng, có cách rồi, đã lâu chưa gây án, thiếu chút nữa đã quên trước đây mình sống như thế nào rồi. “Tiểu Thanh, ngươi mau nói cho ta biết hiện tại văn tự bán mình ở trên tay người nào?”, “Ồ tú bà Di hồng viện”.

“Chuyện này để ta lo, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi đem văn tự bán mình cầm về”, Băng Nhi vỗ ngực bảo đảm, vẻ mặt có mười phần tự tin.

“Băng Nhi ngươi tính làm như thế nào?”, Tiểu Thanh lau nước mắt trên mặt, nhìn nàng bộ dáng hết sức tự tin liền không khỏi tò mò. Đôi mắt đẹp ranh mãnh lay động, nụ cười thanh lệ lộ ra vẻ thần bí, hướng nàng nói nhỏ: “Ẩn trộm! Tối nay ta sẽ lên vào trong Di Hồng viện, không có văn tự bán mình, ta xem bọn hán ngày mai làm sao dẫn người đi”.

Thấy vẻ ngoài đắc ý của nàng, Tiểu Thanh sắc mặt trắng nhợt, kích động nói: “Không được! Ta không thể để cho ngươi đi mạo hiểm!”. Nhìn dung nhan xinh đẹp thanh lệ thoát tục trước mắt này, đáy lòng Tiểu Thanh cảm động hết sức, nàng không khỏi hồi tưởng lại nửa tháng trước, khi nàng biết Băng Nhi là người dịch dung, lúc ấy đối với dung nhan tuyệt lệ của nàng mới kinh ngạc thật lâu không cách nào hoàn hồn. Điều làm nàng vui vẻ nhất chính là Băng Nhi vẫn như cũ, vẫn là Băng Nhi tham ăn, sáng sủa thiện lương kia, cho dù thay đổi gương mặt, nàng vẫn là không thay đổi, vẫn là bạn tốt của nàng. Điều làm nàng kinh ngạc nhất chính nữa là thái độ của Đại thiếu gia đối Băng Nhi, tin rằng toàn bộ trên dưới trong phủ người có mắt đều nhìn ra được Đại thiếu gia để ý Băng Nhi. Nàng tin Băng Nhi cũng thích Đại thiếu gia, chẳng qua là nàng vẫn chưa nhận ra thôi. Nếu là vì chuyện của nàng mà để cho Băng Nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì bảo nàng làm sao trả lời với Đại thiếu gia?

“Ngươi đừng thay ta lo lắng, cái môn “trộm” này là tổ truyền của nhà ta, cũng là sở trường nhất của ta. Nếu như ngươi cảm thấy rất cảm động thì không cần lấy thân báo đáp ta, chỉ cần thường xuyên làm thức ăn ngon cho ta là được”.

Nàng là loại người rắc rối vậy mà tên Đông Phương Lăng kia còn muốn nàng lưu lại chờ chờ cơ hội hồi báo cho hắn.

“Không được, vạn nhất ngươi xảy ra chuyện gì...”, Tiểu Thanh thấy nàng kiên trì, gấp đến độ kéo tay nàng, kích động muốn ngăn cản.

“Xùy xùy xùy! Ta cũng còn chưa ra cửa mà ngươi đã lo ta gặp xúi quẩy”, Băng Nhi tức giận hất tay nàng, nhìn vẻ mặt bất an của nàng chỉ cảm thấy buồn cười không dứt. “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ thành công, nhưng ngươi đừng nói chuyện này cho bất luận kẻ nào. Bây giờ đi giải quyết, ta muốn xuất phủ một chuyến, trước bữa tối ta sẽ trở lại”, nói vừa xong, hai tay vỗ nhẹ hai gò má trần an nàng, không để cho nàng có cơ hội nói chuyện, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại nhanh như chớp biến mất ở trước mắt.

“Băng Nhi ——”, nhìn người đi ra khỏi Tử tiêu viện, Tiểu Thanh gấp đến độ hai tay nắm chặt, nàng có nên để cho Băng Nhi đi hay không? Nếu là thành công, Tiểu Hồng cũng không cần bị bán đi Di hồng viện, nhưng nếu là thất bại? Vội vút đi lo lắng trong đầu, nàng nên có lòng tin đối với Băng Nhi mới đúng.

Ban đêm gió lớn, ở nơi xa mơ hồ truyền đến âm thanh gõ mõ cầm canh. Một bóng người màu đen, thân hình linh hoạt từ Đông Phương phủ rời đi, thân hình như gió, một đường hướng vào thành.

Thân hình nhẹ dừng lại ở trên mái hiên Di hồng viện, cúi nhìn người bên dưới mặc trang phục lòe loẹt trang điểm xinh đẹp đứng nghênh đón các cô nương. Sau một khắc, thân hình nhảy xuống hậu viện, loáng thoáng nghe thấy tiếng truyền đến tiếng cười đùa dâm dăng.

Đang lo không biết nên tìm kiếm như thế nào, lúc này có tiếng bước chân từ xa đến gần, nhanh chóng đem thân hình ẩn ở sau trụ đình, không bao lâu liền thấy một cô nương trang phục nha hoàn hướng nơi này đi đến. Lúc nàng sắp đi qua, thân hình chợt xuất hiện, từ phía sau bịt miệng nàng, đem nàng đang giãy dụa kéo ra sau trụ đình, điểm huyết đạo ở trên người nàng.

“Nói cho ta biết, gian phòng tú bà ở nơi đâu? Người thành thật một chút, ta sẽ không thương tổn người”, quăng ra lời cảnh cáo, bàn tay mới chạm rãi rời khỏi miệng nàng dờ xuống cổ, giữa nàng lên tiếng. “Qua chỗ rẽ kia, có bốn gian phòng, chính là gian phòng bên trong cùng”, Băng Nhi hỏi xong liền nhanh chóng điểm ở huyết bất tỉnh của nàng, đem nàng giấu ở trong bụi cỏ, lúc này mới rời đi.

chinese_novel_cover4

Đi tới trong phòng tú bà, một hồi lục tung, soát khắp gian phòng, cuối cùng ở dưới giường tìm được một cái rương gỗ, phía trên có một ổ khóa to. Trong bóng tối nghe được một đạo thanh âm khẽ cười rất nhỏ, sau đó ổ khóa dễ dàng bị mở ra. Rương gỗ vừa mở, vẻ kinh ngạc xẹt qua đáy mắt nàng, bên trong có một xấp văn tự bán mình và mấy phong thư. Từ một đồng giấy nàng tìm ra tờ mình cần rồi đem rương gỗ một lần nữa khóa lại, cất dưới giường.

Nàng đang đóng cửa phòng, chuẩn bị rời đi lại nghe được từng đợt tiếng khóc đứt quãng. Tò mò, theo tiếng khóc một đường đi tới phòng nhỏ sau phòng chứa củi, một sợi dây xích đang khóa ở ngoài cửa, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy khóa sắt lạnh như băng, vẻ nghi ngờ nổi lên trong lòng nàng. Tiếng khóc rất nhỏ lại càng rõ ràng từ bên trong truyền đến, đôi mi thanh tú nhú một cái, bắt đầu tìm song cửa sổ, nhưng phát hiện có mấy cái tấm ván gỗ đóng kín cửa sổ một bên khác, mắt sắc tìm được một khe hở nhỏ, lấy đầu ngón tay đâm rách giấy cửa sổ, cúi người nhìn vào bên trong, nhìn một cái, đôi mắt đẹp không khỏi trợn to.

Trong phòng ước chừng mười mấy vị cô nương đang ngồi bốn phía, mọi người sắc mặt tái nhợt, nước mắt chưa khô, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhưng vào lúc này, một đạo âm thanh tức giận mắng từ xa truyền đến gần: “Nha đầu Tiểu Thúy chết tiết kia, trốn ta đi lười biếng nơi nào rồi!”, trong lòng biết không nên ở lâu nơi đây, chỉ còn cách kiểm chế nghi vấn ở đáy lòng, thân hình nhảy lên, không tiếng động rời đi.

Thân ảnh màu đen nhẹ đáp xuống ở trên mái hiên, lúc rời đi liếc nhìn cửa chính Di hồng viện lần nữa, một đám các cô nương lại được mang đến, nhớ tới xấp văn tự bán mình trong rương gỗ kia không khỏi thay các nàng cảm thấy chua xót trong lòng.

Chợt, một thanh kiếm bén nhọn xé gió sau lưng nàng đánh tới, Băng Nhi né tránh không kịp, cánh tay phải bị chém trúng, thân hình nhảy ra, vội vàng rời đi.

Cho dù nàng đã dùng hết sức lực thoát đi nhưng vẫn cảm giác được phía sau có người theo sát, tay trái ôm nhẹ cánh tay phải bị thương, một đường chạy gấp, thân hình lên xuống mấy lần. Nàng sắp thoát khỏi người phía sau, đột nhiên hai chân bị tập kích, rơi xuống đất. Thân hình màu trắng bạc hiện ra trước mắt nàng, thân thể Băng Nhi loạng choạng đứng lên, nàng mặc y phục màu đen, trên mặt cũng dùng miếng vải đen bịt kín, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp linh động. Nhìn thấy người tới, đôi mắt đẹp phòng bị hiện lên vẻ kinh ngạc, người này mặt mũi tuấn mỹ như ngọc, màu áo trắng bạc càng tôn lên vẻ cao quý, một thanh trường kiếm phỉếm ánh sáng lạnh đang hướng nàng trở tới. “Người là người phương nào, vì sao đêm khuya xông vào Di hồng viện?”, thanh âm trong trẻo không một tia dao động, hai trông mắt phỉếm lãnh ý nhìn thẳng nàng.

“Ta...” đôi mắt đẹp khẽ thu lại, âm thầm đánh giá tình thế, biết rõ chính mình cũng không phải là đối thủ của người này, chỉ có tùy thế mới rời đi được. “Còn muốn chạy trốn!”, thanh âm nghiêm nghị hạ xuống đồng thời, không chỉ có chặn đường trốn của nàng, trường kiếm còn hất miếng vải đen trên mặt nàng, lộ ra dung nhan thanh linh tuyệt mỹ.

Mặt nạ bị cởi xuống, đôi mắt đẹp xẹt qua vẻ kinh hoảng, tình tường nhìn thấy vẻ kinh diễm trong mắt của hắn. “Không ngờ lại là một vị cô nương dung mạo tuyệt lệ. Mới vừa rồi ta một đường đi theo người, phát

hiện khinh công của người vô cùng tốt, hơn nữa thân hình thi triển khinh công của người làm cho ta nhớ tới một người, người nọ cũng là khinh công vô cùng tốt, hơn nữa còn là sở trường hạng nhất, nếu là ta đoán không lầm, người là nữ nhi của Khoái Thủ Thần Thâu Lạc Huyền, cô nương ta đoán có đúng không?”

Băng Nhi vẻ mặt kinh ngạc, người này rốt cuộc là người nào, vì sao có thể dễ dàng đoán ra thân phận của nàng? “Người rốt cuộc là người nào?”. “Ngọc Diện Thần Bộ* mà người ta hay gọi, chính là ta”.

(*) Đọc truyện “Vương gia cầm phi” sẽ rõ về Ngọc Diện Thần Bộ này^^.

Hài lòng nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bệch, dù sao kẻ trộm cùng Bộ Khoái (người truy nã) vốn là kẻ thù, không phải sao? “Ta không phải thì thế nào, người không thể bắt ta”.

Tin đồn Ngọc Diện Thần Bộ chỉ để ý đại án tử (án mạng lớn), một án trộm nhỏ hần luôn khinh thường để ý tới, vì sao tối nay hần lại làm khó nàng?

“Phải không? Ta nhớ được Trung thu năm ngoái, ngự thiện phòng của Hoàng cung mất đi không ít món ăn ngon, quý và lạ. Khi thị vệ Đại Nội phát hiện có người xông vào, tới chỉ kịp thấy hai bóng dáng bỏ chạy. Hai người kia không chỉ có ngang ngược lưu lại vài chữ to ở nơi ngự thiện phòng: “Hoàng đế lão gia, thức ăn ngon đặc sản miền núi phiên chia sẻ”, thị vệ trong cung thấy cũng không cách nào đuổi theo bọn họ, cuối cùng lại còn lớn lối báo đại danh, lưu lại một chuỗi âm thanh châm biếm ngênh ngang rồi đi, người đây sẽ không có chút nào ẩn tượng nào chứ?”.

Cũng chính ở đây, hần thấy được khinh công trác tuyệt của Khoái Thủ Thần Thâu cho nên khắc sâu ấn tượng. Băng Nhi cười xấu hổ, đều do cha nữa, lời kéo nàng vào Hoàng cung đóng gói sơn hào hải vị thì thôi còn đặc ý lưu lại một chuỗi chữ to! Vẫn còn chưa đủ, trước khi đi lại quá đặc ý báo đại danh ra, đây không phải là nói rõ nói cho người khác biết tới bắt hai người già trẻ bọn họ sao?

“Chúng ta chẳng qua chỉ là trộm đồ ăn, cũng không có lấy trộm kỳ trân dị bảo bên trong Hoàng cung”.

“Nếu nhà các người là trộm đồ thật, người cho rằng ta sẽ để mặc cho các người hai người ở bên ngoài tiêu dao sao? Nói đi thì nói lại, các người già trẻ phạm vào nhiều vụ trộm không kể xiết, nếu ta thật muốn bắt các người, các người đã sớm ở trong phòng giam”.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút ranh mãnh, thanh âm chế cười, hai tròng mắt không chứa sắc dục, chẳng qua là liếc mắt thưởng thức dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Hần từng thấy qua Lạc Huyền một lần, không nghĩ tới tướng mạo nghiêm trang bình thường của hần lại có thể sinh ra nữ nhi tướng mạo đẹp tuyệt sắc như vậy.

Nghe vậy, Băng Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảnh giác nhìn hần chăm chú. “Hai cha con chúng ta nhiều năm nay đã sớm không phạm đại án”, phát giác ánh mắt hần không tin, trong bụng quỳnh lên, vội vàng giải thích rõ: “Thật sự, chúng ta đã sớm rửa tay gác kiếm, hiện tại gặp ta nơi này hoàn toàn là bởi vì chịu sự nhờ vả của một nha hoàn ở Đông Phương phủ”.

Ngọc Diện Thần Bộ sắc mặt đột nhiên thay đổi, trường kiếm chợt lóe ánh sáng lạnh, lần nữa chia hướng nàng. “Đem lời cho nói rõ ràng, người tại sao lại cùng Đông Phương phủ có điều dính dáng?”

Băng Nhi nụ cười khê khinh ngạc, mặc dù không biết vì sao hần vừa nghe đến Đông Phương phủ thì sắc mặt liền đại biến, nhưng vẫn là đảng hoàng đem chuyện tại sao lại tới Đông Phương phủ đầu đuôi lớn nhỏ báo cáo lại. “Người nói thật chứ?”, trường kiếm run lên, đầu mũi càng nguy hiểm hướng nàng bức tiến mấy phân, hai tròng mắt tinh nhuệ nhìn chăm chú vào nàng.

“Là thật, người nếu không tin thì theo ta trở về Đông Phương phủ đi, Đông Phương Lăng làm chứng cho ta”, đôi mi thanh tú cau lại, không phải bởi vì sợ, mà là vết thương cánh tay phải càng lúc càng đau. “Không cần”, trường kiếm phút chốc thu hồi, nhìn nàng bộ dáng nhịn đau, từ trong lòng ngực lấy ra một lọ thuốc trị thương.

“Thuốc này cho người, người mau trở về Đông Phương phủ đi; còn nữa, chuyện tối nay nhìn thấy ta, không được báo cho bất luận kẻ nào, nhất là Đông Phương Lăng, ngàn vạn lần nhớ kỹ”.

Băng Nhi khẽ quai lạ nhận lấy thuốc hắc đưa tới, nàng hoài nghi có phải là bởi vì vết thương đau hay không mà hoa mắt, nàng càng nhìn càng thấy trên khuôn mặt tuần mỹ hắc ngần ngại xẹt qua vẻ sợ hãi. Khi hắc thủ thể thức giục, thân hình thẳng lên, nhẹ nhàng nhanh chóng rời đi.

Mà ở tại chỗ Ngọc Diện Thần Bộ, khuôn mặt tuần mỹ toát ra vẻ bất an, nhìn chăm chú vào Băng Nhi bóng dáng biến mất không thấy phương hướng.

7. Chương 7

Thân hình màu đen nhẹ đáp xuống bên trong Tử tiêu viện, đi ngang qua cửa phòng Đông Phương Lăng, cước bộ gần như không tiếng động, còn chưa đi tới sương phòng nàng ở, đã nghe đến một đạo thanh âm hùng hậu vang lên, tiếp theo bên trong phòng đen nhánh, sau một khắc, nháy mắt có tia phát sáng.

“Mèo con đi chơi đêm rồi cực trở lại. Lại còn không vào”.

Băng Nhi thâm nhãn mặt cười nhẹ, tại lực người này tại sao lại tốt như vậy? Nàng có thể làm bộ không nghe thấy, hắc là đối với không khí nói chuyện được chứ?

“Băng Nhi”, giống như là nhìn ra nàng do dự, thanh âm hùng hậu lần nữa vang lên, lúc này bí mật mang theo cảnh cáo. Đôi mắt đẹp giữa mặt lên trời, xụ mặt nhận mệnh, đẩy cửa phòng đi vào.

Vừa vào phòng bên trong, liền thấy Đông Phương Lăng ngồi ở sảnh trên ghế bạch đàn, đen đồng sắc nhọn khóa lại nàng – một thân y phục đi đêm, tầm mắt chạm đến tay trái nàng vỗ về cánh tay phải bị thương, đen đồng lo lắng nheo lại.

“Tới đây”.

Băng Nhi sợ hãi liếc gương mặt tuần tú nghiêm nghị hiem thấy, không ngừng ba bước đi làm hai bước, tới trước mặt hắc.

Đông Phương Lăng bàn tay duỗi ra, dễ dàng đem nàng ôm vào trong ngực, một tay khác nắm giữ ở cánh tay phải bị thương của nàng, mày rậm nhíu chặt, rống giận: “Đây là chuyện gì xảy ra?”.

Băng Nhi tùy ý để chính mình bị hắc ôm ấp, không dám phản kháng, bị hắc nghiêm nghị trừng mắt, sợ đến nỗi nói cái gì đều không nói ra được.

Bàn tay to hắc xé, theo tiếng kinh hô của nàng, toàn bộ ống tay áo phải bị hắc dễ dàng xé đi, lộ ra cánh tay hoàn mỹ tuyết trắng của nàng, đem vết thương ở cánh tay nàng phơi bày rõ ràng ở trước mắt hắc. Đen đồng nhìn thấy vết thương kia không phải mỏng, vẽ kinh động xẹt qua đáy mắt hắc, phát giác trong ngực thân thể mềm mại đang run rẩy, gương mặt tuần tú tàn khốc trong nháy mắt biến mất, hắc làm nàng sợ.

“Băng Nhi, nói cho ta biết là ai đã thương nàng? Đã trẻ thể này nàng chạy đi đâu?”

Đem cả thân thể mềm mại của nàng đỡ ngồi trên đùi của hắc, gương mặt tuần tú khôi phục chút tỉnh táo, ôn nhu lau đi mồ hôi lạnh trên trán nàng bị hù dọa mà ra.

Đôi mắt đẹp trong suốt trộm dò xét hắc một cái, thấy sắc mặt nghiêm trọng mới vừa rồi đã mất, lúc này môi phấn mới ủy khuất nhếch lên, vẻ mặt đáng thương, thấp giọng nói: “Ta có thể bôi thuốc trước hay không, vết thương đau quá”.

Nàng luôn sợ đau, mà vết thương này vừa đau không phải một thời gian ngắn, nàng hiện tại chỉ cảm thấy đau đến hai mắt ngất đi. Gương mặt tuần mỹ trầm xuống, đang muốn ôm lấy nàng đi lấy thuốc, Băng Nhi tự động từ trong lòng ngực lấy ra một lọ thuốc trị thương, đen đồng nhìn thấy cái lọ sứ màu đen kia nhìn quen mắt, xẹt qua vẻ toan tính tàn nhẫn.

Nhận lấy thuốc trên tay nàng, đồng thời ôm nàng đi vào nội thất, thuận tay lấy trong ngăn kéo ra khăn vải sạch sẽ, một đoạn đường ngắn ngủn, gương mặt tuần tú thủy chung trầm ngâm không nói. Đem nàng cẩn

thận đặt nằm ở trên giường của hắn, không thôi nhìn chăm chú vào đôi mi thanh tú khẽ vận chặt của nàng, động tác cẩn thận nhanh chóng đem thuốc vẩy lên vết thương, lại đem khăn vải cẩn thận băng bó kỹ.

Đen đồng vừa nhắc, đang muốn mở miệng thăm vấn mới phát giác nàng mệt mỏi vừa ngủ thiếp đi. Tròng mắt chạm đến đôi mắt đẹp đóng chặt của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tuyệt mỹ không chút phòng bị ngủ say ở trước mặt hắn, trong bụng vừa động, chỉ cảm thấy bộ ngực bị một cổ ôn nhu lấp đầy. Đen đồng tràn đầy thương tiếc, gương mặt tuấn tú mỉm cười có chút cứng chiu. Thân thể cao lớn cúi thấp, môi lửa nóng đặt lên cánh môi mềm mại của nàng, hồi lâu mới không thôi rời đi. Một đêm này, hắn an vị ở cạnh giường, tham lam nhìn dung nhan ngây thơ tinh tế của nàng, không đành lòng rời đi, cho đến khi ánh rạng đông hiện ra.

Gió lạnh nhẹ thổi, chạm đến cánh hoa rơi xoay tròn trên không trung, bay xuống làn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Thân ảnh thướt tha, nhẹ dựa trụ đỉnh, nửa ngồi ở trên lan can, đôi mắt đẹp tuy là nhìn mặt hồ nhưng suy nghĩ lại sớm vang dội. Sáng sớm ngày hôm nay, khi đôi mắt đẹp của nàng tỉnh táo mở ra, đột nhiên đón nhận một đôi đen đồng như đuốc, tại chỗ bị sợ làm cho tỉnh, lại mới phát giác nàng nằm ở trên giường Đông Phương Lăng ngủ suốt cả đêm, mà hắn lại an vị ở cạnh giường ngắm nhìn nàng ngủ một đêm. Nghĩ đến đây, má phẫn không cách nào ức chế về đồ bình xông lên.

Điều duy nhất làm đáy lòng nàng lo sợ bất an chính là ánh mắt hắn nhìn nàng tràn đầy ôn nhu thâm tình. Nàng mặc dù có lúc mơ hồ, nhưng lúc này nàng thấy được rất rõ ràng, hơn nữa lại rõ ràng cảm nhận được — Đông Phương Lăng thích nàng.

Sự thật này làm nàng đáy lòng lướt qua vẻ xôn xao, cùng... sung sướng! Lúc này mới phát hiện mình vô tình cũng thích hắn, gần như là lệ thuộc vào hắn. Thảm nhất chính là nàng lại bị Tiểu Thanh sáng sớm đến đưa đồ ăn sáng phát giác nàng ở trên giường Đông Phương Lăng, mà Đông Phương Lăng lúc ấy lại không chút e dè, làm trò trước mặt Tiểu Thanh, hết sức hảo tâm thay nàng vuốt mái tóc dài bị rối, lại đến bên cạnh đỡ nàng xuống giường, không nhìn nàng từ đầu tới đuôi sắc mặt lúng túng, còn với ánh mắt thâm ý làm cho Tiểu Thanh không khỏi nghi ngờ.

Đông Phương Lăng đích xác là một cao thủ thâm tàng bất lộ, hơn nữa cũng là thợ săn có kiên nhẫn cao nhất, trải qua rồi nàng mới tự mình rút ra kinh nghiệm, nàng thật sâu cảm nhận được mình thích tuýp đàn ông như thế nào.

Đầu tiên là hết sức có kiên nhẫn đợi nàng dùng xong đồ ăn sáng, lại đến là tiếp tục tra hỏi chuyện đêm qua, gương mặt tuấn lãng hết sức bình tĩnh, nhưng đôi đen đồng có tâm tư lại tiết lộ ra cảm xúc chân thật của hắn. Bởi vì, đêm qua thấy được lúc hắn tức giận hết sức kinh khủng nên nàng hết sức hợp tác đem mọi chuyện kể từ đầu tới đuôi, cẩn thận nói một lần, sớm đã quên lời nhắn nhủ của Ngọc Diện Thần Bộ.

Sau khi nghe xong lời của nàng, sắc mặt Đông Phương Lăng âm trầm khó dò, đối với nàng không có một câu trách mắng, vền vẹn là lãnh đạm liếc nàng một cái, nhưng cái nhìn kia cũng đủ làm cho nàng thấy rõ đáy mắt hắn đang tức giận. Hắn đối với nàng sinh khí nhưng lại chưa nói một câu giận, nàng thà rằng hắn mắng mỏ nàng một bữa cũng không cần hắn lãnh đạm như vậy đối với nàng.

61d0b70aa861cd7594ca6b1a

Một tiếng phiền não than thở, từ nàng phần môi bật ra, rốt cuộc muốn nàng làm như thế nào hắn mới có thể không tức giận nữa? Nàng đang phiền não, bóng dáng màu xanh lá bước lên Cổ Nguyệt đình.

”Băng Nhi, người đang suy nghĩ gì?”

Tiểu Thanh đem mâm gỗ bên trên có một đĩa bánh hoa quế và một bình trà mang sang đặt ở trên bàn đá, tay bận rộn đồng thời mở miệng hỏi thăm.

Tiếng hỏi của nàng đem Băng Nhi đang lâm vào suy nghĩ đột nhiên kéo về, lúc này mới chú ý không biết Tiểu Thanh tới lúc nào, lại mang một chút điểm tâm.

“Không có gì”.

Băng Nhi giả bộ không có chuyện gì, hướng nàng lộ ra một nụ cười chói lọi, làm một bộ dáng thèm ăn, khăn cấp lao về phía bàn đá, cầm lấy một miếng bánh hoa quế nhét vào trong miệng, cố ý ăn bộ dạng được đồ ngon.

“Chớ giả bộ, trên mặt của ngươi không giấu được tâm sự, ta là bằng hữu, ngươi cũng đừng coi ta là người ngoài”, Tiểu Thanh liếc về mặt miễn cưỡng cười của nàng, tức giận nói.

Haiz! Đã bị đoán được, Băng Nhi mang cả người gục ở trên bàn đá, vẻ mặt buồn bực, cắn một miếng bánh hoa quế, cũng không đủ sức lực ăn nữa.

“Băng Nhi, cảm ơn ngươi giúp ta lấy lại văn tự bán mình của Tiểu Hồng, trải qua bài học lần này, cha ta đã hết sức hối cải, cũng không dám đánh bạc nữa, ngươi là ân nhân cả nhà chúng ta”.

Băng Nhi sau khi giúp bọn hắn lấy lại văn tự bán mình của Tiểu Hồng, lại sợ người của Di hồng viện sẽ đến dẫn người đi như cũ nên đã nhờ cậy Đại thiếu gia phái Khương tổng quản đi đến nhà nàng một chuyến. Mấy tên Di hồng viện vừa không có văn tự bán mình, vừa không dám đắc tội Đông Phương phủ, chỉ có thể cầm giận bất lực rời đi, mà toàn bộ đều dựa vào Băng Nhi hỗ trợ, nếu không cả nhà bọn họ cũng không qua khỏi cửa ải khó khăn này.

“Đừng nói như vậy”, Băng Nhi gắng gượng chút sức lực, hai khuỷu tay chống cằm, nhìn lên vẻ mặt cảm kích của Tiểu Thanh trước mắt, lần đầu được đối đãi như ân nhân, nàng ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.

“Bằng hữu gặp nạn, ta tại sao có thể không giúp đỡ? Huống chi chuyện này đối với ta chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi”, Tiểu Thanh vừa nhắc tới chuyện này làm gợi lên chuyện lạ nàng chứng kiến đêm qua ở Di hồng viện, những cô nương kia là bị ép hay là có nguyên nhân khác? Vì sao phải đem toàn bộ các nàng khóa ở cùng một chỗ?

“Băng Nhi, ngươi là đang phiền não chuyện Đại thiếu gia sinh khí sao?”, Tiểu Thanh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi nhú, không biết vừa đi vào cõi thần tiên nơi nào lại đối với món nàng thích nhất không có khẩu vị, có thể thấy được nàng tâm tình hướng nơi khác.

“A?”, tim đập mạnh và loạn nhịp đôi mắt đẹp chống lại vẻ mặt lo lắng Tiểu Thanh, căn bản không nghe thấy nàng mới vừa theo như lời nói.

“Đại thiếu gia đối với người khác từ trước đến giờ lãnh đạm hữu lễ, rất ít khi thấy người tức giận, lần này mặc dù phát hiện người đêm khuya xông vào Di hồng viện nhưng cũng không tức giận, ta nghĩ Đại thiếu gia hẳn là không nổi giận đối với người sinh khí, người cũng đừng lo lắng nữa”, chưa để ý tới bộ dạng ngây ngốc của nàng, Tiểu Thanh phối hợp nói, còn tưởng là nàng có ý không tốt.

Vậy mới là lạ! Hắn tối hôm qua đã giận dữ, thiếu chút nữa đem nàng hù cho chết. Sáng nay mặc dù cơn giận chưa tái phát nhưng so sánh với tức giận còn đáng sợ hơn, dứt khoát không để ý nàng. Theo nàng nghĩ, hắn không tức giận mới càng làm cho người ta sợ.

Đôi mắt đẹp lười nhác, lơ đãng hướng cổng vòm Tử tiêu viện nhìn tới, thân hình cao lớn từ ngoài đang tiến vào. Đôi mắt đẹp mới vừa một liên nháy mắt tỏa sáng, thân thể nhỏ nhắn mềm mại nhảy dựng lên, vội vàng chạy gấp ra khỏi Cổ Nguyệt đình, không thềm để ý tiếng gọi với theo phía sau. Băng Nhi cước bộ chạy nhanh như điện, theo sát phía sau thân hình cao lớn kia, không mời tự nhiên tự tại tiến vào thư phòng, thấy nàng không có chút thở dốc nào.

Đông Phương Lăng vờ vờ chỉ là đưa mắt nhìn nàng một cái, không nói một lời, đi đến thư án ngồi xuống, cúi đầu vào sách, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của nàng.

“Đông Phương Lăng...” Băng Nhi ngập ngừng kêu lên, đôi mắt đẹp ưỡn khuất đồ lên, có chút bất lực thừa nhận hắn đối với nàng lãnh đạm giống như người xa lạ. Ngay cả khi hai người mới quen nhau, hắn cũng chưa từng đối với nàng đậm mật như vậy.

“Có chuyện gì sao? Lạc cô nương”.

Thân hình cao lớn đằng sau thư án đầu cũng không ngừng, thanh âm hùng hậu có mười phần đậm mật.

Xong! Hắn còn đang sinh khí! Nghe được hắn nói lời hữu lễ xa cách, nàng chỉ cảm thấy bộ ngực lập tức khó chịu. Từ tối hôm qua đến hiện tại, hỏa khí hắn đã hết nhưng nàng thà rằng hắn giống như tối hôm qua, cứ đối với nàng la mắng như vậy cũng không cần hắn đối đãi nàng như người xa lạ, lãnh đạm hữu lễ. Rốt cuộc nên làm như thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc hai người... A! Có rồi, đôi mắt đẹp chợt lóe linh quang.

“Đau quá...”

Tiếng kêu đau rất nhỏ thanh thúy truyền đến tai Đông Phương Lăng, đen đồng vừa nhắc, nhìn thấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại phía trước kia đang quỳ ngồi dưới đất vỗ về cánh tay phải, gương mặt tuần tú khẽ biến, thân hình cao lớn chợt lóe, nhanh chóng đi tới bên cạnh nàng.

“Băng Nhi làm sao vậy? Vết thương vừa đau sao?”

Đông Phương Lăng luôn miệng hỏi, đem nàng từ sau ôm vào trong ngực, đen đồng chạm đến đôi mi thanh tú vận chặt cùng nụ cười trắng bệch của nàng, bộ ngực phẳng phất bị đánh một quyền, vội vàng đem nàng chặn ngang ôm lấy, đá văng cửa thư phòng ra, hướng phòng ngủ ngay bên cạnh tiến vào.

Đi vào phòng ngủ, cước bộ tăng nhanh, đi vào bên trong, sau khi hắn đem nàng an trí ở trên giường vội vàng từ trong ngăn kéo lấy ra khăn vải sạch sẽ và thuốc, thân hình cao lớn đồng thời ngồi xuống ở bên cạnh nàng. Vén ống tay áo nàng lên, động tác lưu loát nhanh chóng thay thuốc cho vết thương ở cánh tay phải của nàng một lần nữa.

“Thay thuốc lại tốt rồi”, Đông Phương Lăng thay thuốc cho nàng, đã biết bị nàng dùng khổ nhục kế lừa gạt, thay thuốc xong, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, liền muốn đứng dậy rời đi.

“Chờ một chút”.

Băng Nhi thấy hắn trở lại lãnh đạm như cũ, gấp đến độ không suy nghĩ nhiều, hai cánh tay nhấc lên, chủ động vòng lên cổ hắn, ngã người vào lòng hắn. Đông Phương Lăng sững sốt, nhuyển ngọc ôn hương trong ngực làm hắn động tâm, khuôn mặt giãn ra, cánh tay sắt không kiềm chế ôm lấy nàng, đôi mắt đen đồng nhìn chăm chú vào dung nhan thanh lệ khiến hắn yêu thương trong ngực, mà nàng lại mang một đôi mắt đẹp đang uly khuất nhìn hắn.

“Nàng đây là đang làm cái gì vậy, chủ động ngã vào lòng ta”.

Nàng chủ động thân cận, có phải chứng tỏ nàng rốt cuộc đã thông suốt hay không, đã hiểu được dụng tâm của hắn, đã đối với hắn có cảm giác?

“Đông Phương Lăng chàng đừng lại tức giận, ta biết sai rồi, đừng không để ý tới ta nữa”, đầu chôn ở cần cổ hắn, hai cánh tay ôm chặt hắn, tiếng nói thanh thúy có chút bối rối.

“Băng Nhi, nàng vì sao để ý ta không để ý tới nàng?”, gương mặt tuần tú mỉm cười có chút cứng chịu, cảm dưới khe tựa đỉnh đầu nàng, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh mềm mại của nàng, một tay khác chế trụ eo nhỏ nhắn của nàng.

“... Ta biết chàng thích ta, ta... cũng vậy, cho nên đừng nữa không để ý tới ta, ta sẽ rất khó vượt qua”, tiếng nói thanh thúy thoáng ánh lên vẻ ngượng ngùng, đầu càng không dám ngẩng lên, bất động dựa vào trong lồng ngực của hắn.

Nụ cười trên mặt Đông Phương Lăng càng sâu sắc, cánh tay sắt lại càng dùng sức đem nàng ôm chặt, đáy lòng sớm được bao phủ bằng niềm vui mừng khôn xiết. Thiên hạ trong ngực mà hắn yêu sâu đậm cuối cùng hiểu được hắn có tình cảm đối với nàng, điều làm hắn vui mừng nhất chính là nàng đối với hắn cũng có tình cảm như vậy.

“Đáp ứng ta, sau này không được phép đi mạo hiểm nữa, lại càng không được phép làm mình bị thương”.

“Ta đáp ứng”.

Nàng đáp ứng được thật nhanh, đầu chôn ở cần cổ hắn, nụ cười phỉếm ửng đỏ, ngậm thở phào nhẹ nhõm, hắn cuối cùng không tức giận. Sớm biết nói thích hắn hữu hiệu như vậy, nàng đã sớm mở miệng.

”Nếu như nàng gạt ta thì sao?,” hiểu được tính tình nàng, hắn trước sau không thể quá mức tin tưởng.

“Vậy thì phạt ta rời khỏi Đông Phương phủ, vĩnh viễn không thể gặp lại được chàng”.

Vừa nói xong, thân thể chợt bị kéo ra, chống lại một đôi mắt đen đồng nguy hiểm. “Nàng đây là đang trừng phạt chính mình hay là đang phạt ta?”, Đông Phương Lăng sắc mặt trầm xuống, bàn tay nắm giữ ở đầu vai mảnh khảnh của nàng, cắn răng hỏi.

Băng Nhi nuốt nuốt ngụm nước miếng, hai cánh tay vội ôm lấy hắn, trán khẽ tựa vào bộ ngực hắn, trấn an nói: “Thật xin lỗi, ta nói sai nói, vậy... cứ mặc cho chàng xử trí được không?”

Nghe vậy, sắc mặt Đông Phương Lăng hơi bình thường lại, cánh tay sắt trừng phạt ôm chặt lấy nàng, hận không thể đem nàng nhập vào trong thân thể, đối với nàng thật là vừa yêu lại vừa tức, cảnh cáo nói: “Nhớ kỹ lời nàng nói”.

Có vài người từ trước đến nay tràn đầy hiếu kỳ, nếu là không lấy được giải đáp thì tuyệt đối không thể chịu để yên, điều này cũng là lý do vì sao Băng Nhi lúc này đang xuất hiện ở trong một ngõ hẻm vắng người.

Ban ngày, trong Di Hồng viện rất im ắng, khác hẳn với sự phồn hoa náo nhiệt vào ban đêm. Nhìn đến cửa sau Di hồng viện, Băng Nhi trong đầu vẫn nhớ đến tình cảnh chứng kiến đêm đó. Thật vất vả thừa dịp Đông Phương Lăng cùng các chủ cửa hàng khác họp, không đếm xỉa tới nàng, nàng mới có thể có cơ hội chuồn êm xuất phủ. Vừa nghĩ tới việc Đông Phương Lăng không tín nhiệm nàng, nàng liền tức giận! Kể từ khi biết lẫn nhau có tình ý, hắn luôn thích nàng đi bên cạnh hắn, so với cha nàng hắn quan tâm còn nhiều hơn, nàng oán trách hắn nhưng cũng thật thích sự cưng chiều của hắn, xem ra nàng thể nào cũng bị hắn xơi tái.

“Lạc cô nương, người ở đây làm cái gì?”, nàng đang đứng nhìn cửa sau, say sưa than thở, một đạo thanh âm trong trẻo, kèm theo vẻ thân hình cao to màu trắng bạc đi tới bên cạnh nàng. Là Ngọc Diện Thần Bộ.

Băng Nhi nụ cười khó nén kinh ngạc, tại sao lại gặp hắn? Tính cả đêm hôm đó, chẳng lẽ hắn đang truy xét vụ án gì đó?

“Vậy người tại sao lại ở nơi này?”

Hắn không phải là tra án đó chứ, hiện tại vô tình phát hiện ra nàng có liên quan sao? Khuôn mặt tuấn mỹ cười nhạt không nói, mắt liếc cánh tay phải nàng, quan tâm hỏi: “Thương thế của người lành chưa? Thật xin lỗi, đêm đó ngộ thương người”.

“Đã lành rồi”, đôi mi thanh tú khẽ nhếch, kinh ngạc nhìn hắn, người này thái độ đối với nàng trước sau không phải là xê xích quá lớn sao! Đêm đó thái độ hắn đối với nàng cũng không hiền hòa khách khí như hôm nay, quý dị hơn chính là hắn lại hướng nàng nói xin lỗi.

“Vậy thì tốt”, thấy hắn liền thở nhẹ ra, tựa hồ là yên tâm không ít, cử động lần này của hắn lại càng làm nàng không khỏi lườm mắt.

Hai người không nói thêm gì nữa, đều có tâm tư, cùng đem ánh mắt nhìn vào bên trong viện. “Đêm đó ta lên vào Di hồng viện trộm văn tự bản mình, không ngờ lại làm cho ta phát hiện một chuyện kỳ dị”, Băng Nhi chủ động nói tới đề tài, đôi mắt đẹp chưa từng dời đi, nếu là nàng đoán không lầm... có lẽ hắn sẽ cần nàng hỗ trợ.

Lời của nàng hấp dẫn chú ý hắn, hai tròng mắt có suy nghĩ sâu xa, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng bên cạnh.

“Người phát hiện cái gì?”

Đôi mắt đẹp ranh mãnh nhìn chăm chú vào vẻ mặt bất động hắn, môi phấn khẽ mở: “Ta đến một gian phòng nhỏ, phát hiện mười mấy vị cô nương, hơn nữa cửa sổ không phải bị khóa lại mà là bị dán kín; nếu ta đoán không lầm, người có phải là đang truy xét vụ án này hay không?”

Hai tròng mắt xẹt qua vẻ tán thưởng, nữ tử này không chỉ có thông minh hơn nữa còn gan dạ, hắn có chút hiểu được vì sao Đông Phương Lăng đối với nàng cảm mến.

“Người đoán không lầm”, hắn thừa nhận nói.

“Nếu người nói cho ta cụ thể và chi tiết tình hình thì ta có thể giúp được người không chừng...” đôi mắt đẹp trong suốt có chút chờ đợi, nếu như hắn đáp ứng, nàng sẽ được nhân cơ hội nói lên yêu cầu của mình.

girl-painting39

Ngọc Diện Thần Bộ khẽ nhìn nàng một cái, chậm rãi nói ra vụ án hắn truy xét đã lâu: “Ước chừng một tháng trước, ta ở trấn Bạch Dương đầu tiên phát hiện có không ít thiếu nữ mất tích, mặc cho quan phủ tìm kiếm đều không có thu hoạch, vì vậy ta hoài nghi là do những kẻ buôn người gây nên; một đường truy tung mà đến, trải qua năm thành trấn, đều có tình hình phát sinh giống nhau, sau đó ta truy xét đến Lạc Dương này thì lại không nghe được tin tức gì có liên quan đến các thiếu nữ mất tích.

Vốn là ta nên thay dân chúng thành Lạc Dương cảm thấy cao hứng mới đúng, nhưng lại cảm thấy chuyện có chút kỳ quái, vì vậy ta lớn mật giả thiết, những kẻ buôn người này đã đem toàn bộ thiếu nữ mất tích tập trung ở thành Lạc Dương, không ngờ là ta đã đoán đúng, ta đi tìm tất cả thanh lâu khắp thành Lạc Dương, ngay tại Di Hồng viện liền phát hiện ra những thiếu nữ mất tích kia. Ta hoài nghi đây không phải là những kẻ buôn người bình thường, sau lưng hẳn là có người khác thao túng”.

Băng Nhi càng nghe càng khiếp sợ, không nghĩ tới nàng thật đã đoán đúng, tất cả những thiếu nữ kia đều là bị bắt tới, “Ta nghĩ người hẳn là đã đoán được kẻ chủ mưu sau lưng là ai, chỉ là không có chứng cứ, đúng không?”.

Khuôn mặt tuần mỹ đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo một chuỗi tiếng cười sang sảng vang lên, hắn khâm phục nhìn thẳng nàng, lại một lần bội phục sự thông minh của nàng.

“Lạc cô nương người thật sự là cực kì thông minh. Không sai, ta đã đoán được kẻ sau lưng thao túng hết thấy là người phương nào gây nên”.

”Là ai?”.

”Huyện lệnh Thành Lạc Dương, Lưu Hoán Xương”.

Trên khuôn mặt thanh lệ của Băng Nhi khó nén kinh ngạc, làm sao hết thấy đều là do quan phụ mẫu gây nên! Vì sao hắn biết đây là phạm pháp mà vẫn làm? “Tại sao lại là hắn? Hắn có lý do gì phải làm như vậy?”.

“Ta âm thầm tra được một tin tức mà không ai biết, Di hồng viện thật ra là một tay Lưu huyện lệnh thành lập, tú bà chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực. Lưu huyện lệnh hơn năm mươi tuổi, đã có mười thê thiếp, tính tình háo sắc, hắn đem thiếu nữ ở các nơi thu thập đến đây, một vài người dâng cho chính mình, số còn lại không phải ở lại Di hồng viện tiếp khách mà chính là để hắn tặng ệnh quan triều đình hồng nịnh bợ. Thanh danh hắn ở thành Lạc Dương này coi như là thanh liêm, vì vậy hắn không dám động đến thiếu nữ bên trong thành, ngoài việc sợ phá hỏng chính tích còn có một nguyên nhân rất lớn”.

“Nguyên nhân gì?”.

“Chỉ vì trong thành Lạc Dương này có hai đại gia đình Đông Phương phủ và Phương phủ”, phát tay ngăn nàng dò hỏi, rồi nói tiếp: “Hai lão gia đại phủ này mặc dù đã cáo lão về quê, Đông Phương lão ông cũng đã qua thế, nhưng thế lực sau lưng bọn họ cũng không phải dễ khinh thường! Chỉ nói đến Phương phủ, đương kim Hoàng thượng sung hạnh nhất Lan quý phi, chính là muội muội của Phương lão phu nhân. Ngoài ra còn Đông Phương phủ, sau này ngươi sẽ rõ”.

Băng Nhi nghe xong đến đây, ngoại trừ khiếp sợ, thật sự không còn những phản ứng nào khác, nhưng điều làm nàng kinh ngạc chính là hắn lại rất tín nhiệm nàng, thần nhiên kể hết cho nàng.

“Vậy người hiện tại định làm như thế nào?”, “Đây cũng là nơi làm ta gặp khó khăn, cho dù ta biết hết thấy nhưng lại không đủ bằng chứng để làm cho hắn nhận tội”.

“Ta có thể giúp ngươi”, đôi mắt đẹp của Băng Nhi kiên định nhìn hắn, nụ cười thanh lệ tỉ mỉ hết sức thật tình, một chút cũng không giống đang nói đùa.

”Ngươi nói gì?”, hắn kinh dị trợn to hai tròng mắt, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

”Ta có thể làm nội ứng cho người, hai người chúng ta trong ứng ngoài hợp, tin tưởng rằng có thể phá án sớm”.

”Không được!”, Ngọc Diện Thần Bộ nghĩ cũng không nghĩ liền kích động một mực cự tuyệt, nhìn kỹ còn có thể phát hiện trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn khe hở mồ hôi lạnh.

“Tại sao? Ta có võ công, có thể bảo vệ mình, sẽ không có nguy hiểm! Chẳng lẽ người không muốn sớm ngày phá án sao?”, Bằng Nhi không giải thích được vì sao hắn không chịu, khó có người tự nguyện giúp hắn, sao hắn lại không cần?

”Ta nói không được là không được”, hắn chợt thấy nhức đầu, nhẹ lau đi mồ hôi lạnh toát ra trên trán, gót chân vừa chuyển, định mau sớm thoát khỏi nòng.

Bằng Nhi thân hình chợt lóe, ngăn trở đường đi của hắn, nụ cười nghi ngờ nhìn thần sắc khó xử của hắn.

”Ta nguyện ý giúp người phá án thật ra thì ta cũng có tư lợi vậy”, hắn nhướn mi, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào nòng chờ đợi nụ cười, lấy ánh mắt ý bảo nòng nói tiếp.

“Ta muốn giúp người phá án, sau đó nhờ người đáp ứng ta một chuyện”.

“Chuyện gì?”.

“Ta muốn người giúp ta triệt tiêu các thông lệnh lùng bắt hai cha con chúng ta của đại quan phủ”, nòng và cha cũng không hối hận vì trộm những thứ trân dị bảo kia mà bị quan phủ truy nã, ngược lại cảm thấy cuộc sống trôi qua như vậy lại hết sức thú vị, nhưng cha tuổi tác đã cao, thật sự không thích hợp cuộc sống trốn trốn tránh tránh như trước kia nữa, cho nên nòng mới nghĩ ra điều kiện trao đổi này.

Ngọc Diện Thần Bộ chính là do đương kim Hoàng thượng phong tặng, có một khối Kim Bài Ngự Tứ có thể hiệu lệnh các đại quan phủ, quyền hạn lớn đến nỗi nếu phát hiện quan viên phạm pháp, hắn có thể tước mũ ô sa của họ trước rồi mới bắt đầu chương. Triệt tiêu thông lệnh đối với hắn mà nói, vốn vụn vặt là chuyện nhỏ, điều kiện trao đổi này đối với hắn mà nói cũng không thiệt thòi.

Hai tròng mắt nhìn chăm chú nòng hồi lâu, nhìn ra kiên trì trong mắt đẹp của nòng, không khỏi nhẹ thở dài.

“Được rồi, nhưng mà người hết thấy phải nghe ta an bài, không được lỗ mãng, nếu là có chuyện gì xảy ra, trốn trước rồi hãy nói”, nòng nói không sai, vụ án này đúng là không thể kéo dài được nữa, nếu hắn có nòng làm nội ứng, tin rằng sẽ lập không ít công lớn.

“Người yên tâm, ta hết thấy cũng sẽ nghe theo người an bài”, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười cười chói lọi mê người, đợi vụ án này được phá, nòng muốn lập tức nói cho cha cái tin tức tốt này! Vui mừng quá, nòng đã sớm đem lời đáp ứng với Đông Phương Lăng quên không còn một mống, cư nhiên đã quên lời cảnh cáo của hắn.

Nhìn nòng xinh đẹp hiếm thấy, đáy lòng hắn một chút cũng không nghi ngờ, Lưu huyện lệnh nhất định sẽ trúng kế! Chỉ cần là nam nhân, tuyệt sẽ không bỏ qua cô gái tuyệt sắc cỡ này. Nhưng nếu như có chuyện gì thì... Hắn không nhận được lạnh run, đột nhiên cảm thấy đầu co rút đau đớn. Bây giờ, hắn cũng chỉ có thể cẩn thận làm việc, chuyện này hắn tuyệt không cho phép một chút sai lầm phát sinh.

8. Chương 8

Sau giờ ngo, hậu viện Đông Phương phủ tụ tập một nhóm người, đoàn người làm thành một vòng tròn, vây quanh ở tâm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười thanh thúy như chuông bạc vang vọng khắp nơi, người người trên mặt đều mang theo nụ cười nhìn chăm chú vào bóng dáng thanh thoát kia.

“Tiểu Vũ, người xem ta có phải học được rất nhanh hay không?”, nụ cười tuyệt mỹ tràn đầy chói lọi, thấy nòng dù là đá bằng sườn hoặc là đá sau, thậm chí là nhào lộn trên không trung, quả cầu vẫn không rơi xuống

đất. Thân ảnh màu điệp mê người, hoàn toàn thu hút được ánh mắt của mọi người. “Ừ, Lạc cô nương rất thông minh, vừa học liền biết”, tên thiếu niên Tiểu Vũ gầy gò, trên mặt hiện đầy ngượng ngùng, ánh mắt ái mộ thủy chung đuổi theo bóng dáng của nàng.

“Nha đầu Tiểu Thanh, ngươi không phải nói nha hoàn bên người Đại thiếu gia diện mạo bình thường sao? Sao lại biến thành một mỹ nhân tựa thiên tiên như vậy?”, lão Triệu đầu bếp cũng bị tiếng cười hấp dẫn, lúc này mới tìm tới coi, vậy mà vừa mới nhìn, lại không nỡ đi, tò mò lôi kéo Tiểu Thanh một bên đang nhìn mê mẩn, thấp giọng hỏi.

”Đó là bởi vì Băng Nhi lúc trước là dịch dung nha, còn nàng cũng không phải là nha hoàn, hiện tại nàng là người trong lòng Đại thiếu gia đấy”.

Tiểu Thanh đơn giản đem sự tình ngọn nguồn nói một lần, người chung quanh nghe được kinh ngạc không dứt. Nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi người Băng Nhi, lần đầu thấy một người xinh đẹp có thể đem quả cầu đá linh hoạt như vậy, hơn nữa nàng còn mới học qua, Băng Nhi thật là khiến người ta kinh ngạc!

Vây xung quanh Tiểu Thanh, sau khi nghe xong chuyện tình từ đầu đến cuối, người người ai cũng ca ngợi, hận người bị đả thương hai mắt không phải là mình.

“Nếu như hai mắt tạm thời mù mà có thể đổi lấy một vị mỹ nhân làm bạn như vậy ta cũng cam lòng”, một người trong đó không nhịn được đem suy nghĩ trong lòng nói ra, làm đoàn người cũng phụ họa theo. “Ban ngày mà các người mộng tưởng hảo huyền gì vậy”, Tiểu Thanh tức giận liếc bọn họ một cái.

“Các người ở đây đang làm cái gì vậy?”. Bỗng dưng, một đạo thanh âm hùng hậu không vui vang lên, mọi người nghe tiếng, đầu tiên là rung mình một bữa, trong nháy mắt liền tan tác như ong vỡ tổ tản đi.

Ở sân trống rộng một chút làm cho Đông Phương Lăng có thể thấy rõ bóng người được vây xung quanh. Băng Nhi bị hấn đột nhiên lên tiếng cho làm sợ, lực đạo quả cầu nhất thời quá mạnh khiến quả cầu bị nàng đá bay ra ngoài.

Nàng hô nhỏ một tiếng, thân hình nhảy theo, định chặn lại ở giữa không trung. Thân hình cao lớn nhanh hơn nàng một bước, ở giữa không trung tiếp được, sau đó cánh tay sắt ngằm nhấc lên, chế trụ vòng eo nhỏ nhắn của nàng, đem nàng ôm trực ngực, hai người cùng nhau nhẹ nhàng rơi xuống đất.

”Đông Phương Lăng”, đôi mắt đẹp trong suốt nhìn thấy gương mặt tuần tú của hấn ngưng lại, sợ hãi thấp tiếng gọi. “Ta dặn dò nàng cái gì? Kết quả nàng lại chạy đến nơi này, để cho ta tìm khắp cả phủ”, Đông Phương Lăng sắc mặt âm trầm trừng mắt nhìn người trong ngực, lúc hấn trong lòng nóng như lửa đốt tìm mọi nơi không ra nàng, nàng lại ở nơi này vui vẻ bất tận.

Nhìn chăm chú nàng vì chảy mồ hôi mà hai gò má ửng đỏ, làm dung nhan thanh lệ của nàng tăng thêm vẻ kiều mỹ, đáy lòng nhanh chóng phát ra một cỗ hỏa khí điên cuồng không rõ, nàng dám đem bộ dáng quyến rũ mê người của mình để ọi người thấy, cái này đáng ra nên chỉ thuộc về hấn. Cánh tay bên hông không ngừng siết chặt làm nàng rõ ràng cảm nhận được cơn giận của hấn, không dám ngược mắt nhìn, đôi mắt đẹp hướng về phía lồng ngực của hấn, yếu ớt giải thích: “Ta nhớ là chàng cùng Đông Phương Ngạo đang thương thảo chuyện chắc chưa xong nhanh như vậy nên liền đi xung quanh một chút, Tiểu Vũ ở phòng bếp thấy ta nhàm chán liền hảo tâm dạy ta đá cầu, ta cao hứng vui đùa liền quên thời gian”.

“Đá cầu chơi rất hay sao?”, khuôn mặt tuần lãng cúi thấp, trên mặt mặc dù mỉm cười, đáy mắt lại chưa kịp cười.

“Chơi rất hay... a!”, Băng Nhi nhất thời bối rối, đôi mắt đẹp chống lại cặp đen đồng nếp lại, trong bụng thâm kêu hồngбет, nụ cười xinh đẹp trên mặt hết sức cứng ngắc.

”Lần tới muốn chơi, phải ở bên trong Tử tiêu viện, ta có thể chơi với nàng”, từ trong lồng ngực lấy ra khăn mặt, thay nàng lau đi mồ hôi mỏng bên trán, khẩu khí nén giận, cử động ôn nhu.

”Tại sao?”, thấy hấn tựa hồ hơi trì hoãn tức giận, trộm dò xét hấn một cái, nàng nhỏ giọng hỏi chút nghi vấn.

“Bởi vì hấn ghen! Ta nói có đúng không, đại ca?”, một đạo thanh âm sang sảng cười, trước sắc mặt đang biến của Đông Phương Lăng vang lên, từ hành lang gấp khúc phía sau hai người, một bóng dáng cao to đi ra. Nghe vậy, đôi mắt đẹp tò mò nhìn chăm chú vào Đông Phương Lăng, nhìn thấy trên mặt tuấn lãng khả nghi ửng hồng, bờ môi không khỏi vung lên vẻ cười như hoa, trong ngực tràn đầy vui sướng. Đông Phương Lăng trừng mắt cảnh cáo người cười đến không biết sống chết, lạnh lùng thốt: “Đệ tới đây làm gì?”.

Đông Phương Ngạo thấy ánh mắt cảnh cáo, vô cùng thức thời thu hồi nụ cười trên mặt, thay bằng vẻ mặt đứng đắn. “Mới vừa ngoài cửa có người cầm phong thư này đến bảo là muốn giao cho Băng Nhi”.

”Giao cho ta?”, Băng Nhi khẽ quái lạ nhận lấy phong thư hấn đưa tới, muốn rời đi khỏi người Đông Phương Lăng nhưng ở bên hông lại truyền tới lực đạo không cho phép, không thể làm gì khác hơn là ở trong lồng ngực của hấn rút thư ra xem.

Nhìn xong rất nhanh, trên mặt thanh lệ có chút lo lắng, đôi mắt đẹp thấy hấn nhìn, vội la lên: “Là cha ta viết cho ta, ở trong thư nhắc tới có việc gấp, muốn ta nhanh chóng về nhà, ta muốn lập tức rời đi”.

Đông Phương Lăng không để ý nàng vội gấp thư lại, liền rút thư trong tay nàng, sau khi nhìn xong nội dung trong thư, trên gương mặt tuấn tú bất động thanh sắc, một đôi đen đồng vẫn thâm trầm nhìn thẳng nàng.

“Có cần ta cùng nàng trở về hay không?”. “Không cần”, nàng vội vàng kích động ngăn cản, nhìn thấy hấn ánh mắt hồ nghi, lúc này giọng nói mới nhẹ nhàng chậm chạp giải thích: “Ta nghĩ thừa cơ hội này hướng cha ta nói chuyện hai người chúng ta, chàng gặp không có tiện”. Lúc đôi đen đồng lạnh lẽo của hấn nhìn soi mói, mồ hôi lạnh lướt qua lưng nàng, thiếu chút nữa đã quên người này có nhiều nhạy cảm.

“Chuyện xong xuôi, nàng sẽ mau chóng trở lại chứ?”, bàn tay đem sợi tóc của nàng bị gió thổi loạn vén ra sau tai nàng, lại cảm nhận được nàng khẽ run rẩy, thu lại đáy mắt xẹt qua vẻ lệ quang.

”Ta nhất định sẽ sớm trở về”, Băng Nhi gật đầu như bầm tỏi, đôi mắt đẹp lại chỉ dám nhìn chằm chằm lồng ngực của hấn, không dám nhìn thẳng hấn. “Vậy hãy mau đi thu thập hành lý đi”, hai cánh tay vừa mới buông bên hông nàng ra, nàng liền khẩn cấp xoay người, tăng nhanh cước bộ rời đi. “Băng Nhi”, phía sau truyền đến kêu, làm nàng chạy gấp nện một bước, chậm chạp xoay người đối mặt với hấn.

“Không có gì, trên đường cẩn thận một chút. Đừng quên nàng từng đã đáp ứng chuyện của ta, tuyệt sẽ không để cho thân mình gặp nguy hiểm, càng sẽ không làm mình bị thương”, trên gương mặt tuấn tú của Đông Phương Lăng thâm trầm khó dò, nhìn chăm chú nụ cười trắng bệch của nàng, nàng nhẹ gật đầu, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

“Đại ca có vấn đề gì không?”, Đông Phương Ngạo ở một bên quan sát hồi lâu, đồng thời hỏi thăm, cước bộ lại lui về phía sau. Hai mươi mấy năm làm huynh đệ không phải là giả dối, sắc mặt đại ca từ từ âm trầm, gân xanh trên trán nổi lên, ngay cả một đôi đen đồng cũng là phiếm mạnh mẽ ánh sáng lạnh, đây rõ ràng là điềm báo nổi giận. Hấn đã lâu không thấy đại ca giận dữ. Mà đại ca tức giận mãnh liệt, rất rõ ràng là nhằm vào Băng Nhi. Bất luận là nguyên nhân nào, tóm lại hấn chúc phúc Lạc Băng Nhi

Trong phòng nhỏ chứa củi phía sau Di hồng viện, hơn mười người thiếu nữ ngồi đứng, người người trên mặt ngạo trù kinh hãi còn lại cũng chỉ có không ngừng rơi nước mắt.

Bị vây bên trong một đám thiếu nữ, có thân hình bình tĩnh, cho dù đang mặc quần áo vải thô vẫn khó nén dung mạo xuất sắc của nàng, thiếu nữ này chính là vì tra án mà đến – Lạc Băng Nhi. Sau khi nàng rời khỏi Đông Phương phủ liền cùng Ngọc Diện Thần Bộ hội hợp, y theo kế hoạch giả trang thành nữ cô nhi không có họ hàng nương nhờ, quả nhiên nàng mới đến đường cái không bao lâu đã bị theo dõi, mấy tên giả vờ người hảo tâm tiến lên muốn trợ giúp nàng, nàng liền tương kế tựu kế, làm bộ bị lừa gạt theo tới nơi này.

dc79e67ff3f69623619078fd126f0389

Hôm nay, nàng đã thành công thâm nhập vào, làm sao lấy được bằng chứng tội danh Lưu huyện lệnh và cứu những thiếu nữ này rời đi mới là việc cấp bách. “Cô nương, tại sao người một chút cũng không sợ?”, một cô thiếu nữ bên cạnh nàng thấy nàng từ khi bị bắt vào trên mặt chẳng những không có một tia kinh hoảng, ngược lại trấn tĩnh dị thường, không nhịn được tò mò hỏi.

Băng Nhi xoay người nhìn sang mới phát hiện tuổi nàng xem ra cũng xấp xỉ mình, gương mặt cũng xinh đẹp lúc này đang tràn đầy quan tâm. Dưới loại tình huống này, tự lo còn không xong mà còn có thể quan

tâm người khác, không khỏi làm Bằng Nhi đối với nàng có hảo cảm.

“Người tên là gì, làm sao bị bắt tới đây?”

“Ta tên Tiểu Liên, cùng đại ca tới nơi này tìm người thân, đều tại ta không nghe lời, không chịu ở khách điểm đợi đại ca của ta, ham chơi chạy ra đường xem náo nhiệt. Ta chỉ lo chơi, hồn nhiên không biết có người theo dõi, đến lúc phát hiện lại không còn trốn kịp nữa, bị hai người làm cho hôn mê, tỉnh lại đã ở nơi này”, Tiểu Liên thở dài, trên mặt hiện đầy sầu khổ, nàng hiện tại lo lắng Thiếu Khâm Ca nếu là tìm không được nàng, lúc này đích thị là lòng như lửa đốt, nhưng nàng lại không có biện pháp thoát khỏi nơi này.

“Người bị mang đến đây đã bao lâu? Những người khác cũng giống như vậy ư?”, Bằng Nhi thấy nàng khổ sở, đồng tình nhẹ nắm tay nàng, thấp giọng hỏi nữa.

“Đã ba ngày, các nàng cũng giống ta, lúc trước còn có mấy vị cô nương diện mạo tương đối xinh đẹp, nhưng kể từ khi bị bọn họ mang đi ra ngoài cũng chưa thấy các nàng trở lại nữa. Mà người lưu lại mỗi ngày một giảm bớt, mọi người cũng không biết người tiếp theo đến phiên người nào”.

Tiểu Liên đem hết tất cả những gì nàng biết nói cho Bằng Nhi, ở nơi này, người người cảm thấy bất an, có người có thể chia sẻ cũng là chuyện không tệ, ít nhất có thể tạm thời bớt nghĩ lo lắng. Bằng Nhi sắc mặt càng thêm trầm trọng, nếu như nàng đoán không lầm, những cô nương kia bị mang đi ra ngoài không phải là làm lễ vật tặng người, cũng là bị Lưu huyện lệnh làm cho nát bét.

“Cô nương, người diện mạo so với các cô nương bị mang đi kia còn đẹp hơn mấy lần, người phải cẩn thận một chút”, Tiểu Liên đột nhiên khẩn trương nhắc nhở nàng, chỉ sợ nàng cũng như các nàng kia bị một loại. “Cảm ơn người”, quan tâm đối với nàng, Bằng Nhi cảm động hết sức, vẫn tiếp tục thấp giọng hỏi thăm: “Người cũng đã biết đây là đâu sao?”.

“Ta chỉ biết là đây là thanh lâu, còn lại ta đây cũng không biết”.

Các nàng bị giam đến nơi này, tú bà từng một lần xem kỹ qua các nàng, lúc đó mới biết được đây là thanh lâu, đoàn người bắt đầu lấy lệ rửa mặt, biết hy vọng trở về rất xa vời. Bằng Nhi nhìn khắp bốn phía trong phòng, trên mặt các thiếu nữ tuyệt vọng làm người ta không đành lòng, ý nghĩ từ từ tạo thành ở đáy lòng nàng, có lẽ các nàng có thể tự cứu mình.

Cốc cốc! Một đạo thanh âm rất nhỏ từ chân song cửa sổ bị phong kín bên ngoài truyền tới. Bằng Nhi trên mặt xẹt qua sắc mặt vui mừng, liền đi đến cửa sổ, thấy nàng đâm lỗ nhỏ trên giấy cửa sổ, lộ ra một con mắt cùng một đạo thanh âm gấp gáp: “Lạc cô nương người không sao chứ?”, Ngọc Diện Thần Bộ đồng thời nhìn bốn phía, một mặt cẩn thận đích xác định là nàng không việc gì. “Ta không sao. Ta có một biện pháp có thể đem những cô nương này cứu đi, nhưng là ta cần hỗ trợ của người”, Bằng Nhi rất nhanh liền đem suy nghĩ của nàng thấp giọng nói một lần.

“Không được, nếu như những cô nương lúc này đi hết, vậy chẳng phải liền đánh rần động cỏ sao?”. “Người hãy nghe ta nói, ta mới đột nhiên nhớ tới một chuyện, lần trước ta vào trong phòng tú bà trộm văn tự bán mình, ở nơi rương gỗ còn chứng kiến vài phong thư, ta đoán nếu thật Lưu huyện lệnh là kẻ chủ mưu phía sau, vậy có thể có lúc thư từ qua lại, nếu như bắt được những chứng cứ kia vậy không sợ không trị được Lưu huyện lệnh”.

Nhìn những cô nương mấy ngày nay liên tiếp chịu hành hạ đủ cả người làm nàng xem ra thật sự không đành lòng, huống chi chuyện này nếu là trì hoãn quá lâu, nàng sợ không biết lại phải hy sinh bao nhiêu cô nương.

“Ta vẫn cảm thấy bất an, chỉ bằng người nói cho ta biết rương gỗ kia để chỗ nào, tự ta đi trộm có an toàn hơn”, vạn nhất nàng vượt khỏi ngoài ý muốn, hẳn có mười cái mạng cũng không đủ chết, vẫn là bản thân đi mạo hiểm mới tương đối thỏa đáng.

“Nhưng người biết cách mở khóa sao?”. “Cho dù không biết, ta đem cả rương gỗ cầm về cho người không phải là xong sao”. “Nhưng người đã đáp ứng ta, ta phải mượn cơ hội này lập công, người không thể nói không giữ lời, ta sẽ cẩn thận làm việc”, trên gương mặt thanh lệ của Bằng Nhi có sự kiên trì, kích động nói.

Người ngoài cửa sổ trầm mặc hồi lâu, lúc này mới gật đầu đồng ý, lần nữa dặn dò nàng hết thảy cẩn thận, lúc này mới lặng lẽ rời đi.

Băng Nhi thấy hần rời đi, lúc này mới xoay người đối mặt với mọi người bên trong phòng, nụ cười nghiêm túc hướng các nàng nói: “Ta có một phương pháp có thể cứu mọi người rời đi, nhưng là ta cần các người phối hợp”.

Bữa tối, thanh âm khóa sắt cửa ngoài mở ra truyền tới, cửa ngoài bị đẩy ra, hai gã đại hán sau đó tiến vào, “Đây là chuyện gì xảy ra?”.

Hai người nhìn thấy tất cả cô nương đều té trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, kinh ngạc muốn tiến lên xem xét, đi chưa mấy bước, sau ót trúng phải đòn nghiêm trọng, bịch một tiếng, thân thể rơi xuống đất. Băng Nhi cùng Tiểu Liên cầm mộc côn trong tay, nhìn nhau cười một tiếng, một cú kia có thể làm cho nàng dồn tất cả khí lực toàn thân ra, hai tay đang rất tê dại.

“Các vị cô nương mau dậy đi, không cần kinh hoảng, nhỏ giọng theo sát ở phía sau ta”, Băng Nhi dẫn đầu đi ở phía trước, đi tới cửa sau, dễ dàng mở khóa ra, Ngọc Diện Thần Bộ và hai chiếc xe ngựa đã sớm ở bên ngoài chờ tiếp ứng các nàng.

“Ta đem người giao cho người, ta bây giờ trở lại đi trộm rương gỗ kia”, chỉ sợ hần hối hận, nàng đem người ném cho hần, liền như một làn khói biến mất ở trong bóng đêm.

“Không được, người mau trở lại a!”, hần cẩn thận nghĩ đến, vẫn cảm thấy không ổn, nhưng bóng dáng xinh đẹp cơ trí kia sớm bỏ chạy, xem ra hần chỉ có thể nhanh chóng đem những cô nương này đưa đến chỗ an toàn sau đó hoả tốc chạy tới tiếp ứng nàng, chỉ hy vọng nàng ngàn vạn lần đừng làm to chuyện a. Lạc Băng Nhi lần nữa đi tới bên trong phòng tú bà, từ dưới giường lấy ra một cái rương gỗ, xoay người đang muốn rời đi, cửa ra vào lúc này từ ngoài lại bị toang mở ra, tú bà dẫn đầu, đi theo phía sau một đám người đại hán vạm vỡ, đem nàng bao bọc vây quanh.

“Lần trước rương gỗ ta có một tờ văn tự bán mình tự nhiên không cánh mà bay, lúc ấy ta liền hoài nghi, không ngờ quả nhiên bị ta dự đoán được. Nói, là ai phái người tới, người như thế nào có thể thoát khỏi phòng nhỏ?”.

Văn tự bán mình không khỏi mất tích, lại có Tiểu Thúy đi qua nhận ra càng thêm xác nhận có người lên vào Di hồng viện. Điều làm nàng kinh ngạc nhất chính là Đông Phương phủ sao lại ra mặt can dự vào. Mặc dù không xác định được văn tự bán mình mất trộm do người Đông Phương phủ gây nên hay không, nhưng từ lần đó, nàng liền phái thêm nhân thủ, ngày đêm núp ở bên ngoài giám sát, cuối cùng nàng đã chờ đến, không ngờ người này là cô nương mới bắt trở tới hôm nay.

“Không xong rồi, ma ma!”. Bên ngoài hành lang một đường truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, Tiểu Thúy mà đêm đó bị Băng Nhi điểm huyết xuất hiện, đứng trước tú bà sắc mặt đại biến nói: “Trong phòng chứa củi, tất cả cô nương đều đã chạy thoát!”.

“Cái gì!”, tú bà một tay ôm cái mặt phấn dầy, giận đến thiếu chút nữa da nứt nẻ, tàn bạo nhìn chằm chằm Băng Nhi đang bị vây, “Là người đem toàn bộ người thả đi!”.

”Không sai”, Băng Nhi không sợ hãi một ngụm thừa nhận, ngẫm suy nghĩ làm thế nào bỏ chạy. “Ghe tởm! Đem nàng ta bắt lấy, đừng để cho chạy thoát”.

Từ hiệu lệnh tú bà, mấy tên đại hán hướng Băng Nhi đánh tới, sớm có phòng bị, nàng mặc dù võ công không giỏi hơn nhưng đối phó với những người này dư dả. Cùng lúc đánh chưởng về phía bọn họ, đồng thời dùng thân hình linh hoạt tránh né, chưởng bọn họ mấy quyền, ba phút sau dễ dàng đem mấy tên đại hán ngã nằm rết đầy đất.

Hừ, nàng đắc ý đá bọn hần mấy đá, xoay người định rời đi, thành linh, một nam phần vụn vung ra, nàng không chút phòng bị trúng ngay mặt.

“Người...”, Băng Nhi ngạc nhiên trừng mắt nhìn mặt tú bà, nàng quá mức khinh địch! Về hắc ám hướng nàng đi tới, thân thể nàng mềm nhũn, hôn mê ngã xuống đất.

Tú bà đắc ý nhìn người hôn mê đầy đất, trong mắt hiện vẻ toan tính tàn nhẫn, hướng Tiểu Thúy bên cạnh phân phó: “Cho nàng ăn nhuyển cân tán (thuốc làm mất nội lực, tay chân mềm nhũn), đêm nay đem người đưa đến huyện nha đi, hãy nói với Huyện thái gia, đây là đại lễ ta đưa cho hần, mời hần tối nay hảo hảo mà thụ hưởng. Ta bất kể nàng là người nào, dám đối địch với ta, ta liền làm nàng tới mà đi không được”.

Tú bà âm độc trừng mắt nhìn nàng một cái, sai người đem Băng Nhi đang hôn mê đỡ dậy, sau khi cho nàng ăn thuốc, liền hoá tốc đem người đưa đi.

95089f39b882658555e7236

Qua khoảng một tiếng, nắm ngón tay trong bóng tối mở cửa phòng, người hôn mê trên giường bình tĩnh, Băng Nhi đồng thời mở đôi mắt đẹp ra, cũng vì nhất thời khinh thường nên bị ám toán, khá lắm tú bà, nàng tuyệt sẽ không tha cho bà ta.

Nhưng đây là nơi nào? Mặc cho nàng trợn to đôi mắt đẹp vẫn không cách nào thấy rõ một mảnh đen nhánh ở trước mắt, nàng vội vàng nhớ tới thân mình, một cổ hoảng sợ từ lưng nàng lủi qua xương cốt tứ chi. Nàng... toàn thân trống rỗng, mềm vô lực, ngay cả động đầu ngón tay cũng không được! Đang lúc này, trong bóng tối một đạo tiếng vang rất nhỏ xẹt qua, ánh nến chợt phát sáng làm cho nàng thấy rõ nơi đây và cũng làm cho nàng thấy người đứng ở trước giường.

Một nam nhân mập mạp tuổi chừng năm mươi, hai mắt đang hưng phấn mà mở to, trên mặt cười đến chảy nước miếng. “Không ngờ Lý ma ma lại có thể tìm được món hàng tốt như vậy”.

“Người là ai? Nơi này vừa là nơi nào?”, đôi mắt đẹp phòng bị của Băng Nhi nhìn chăm chú hẳn, khi hẳn lộ ra sắc dục nhìn soi mói, trong bụng nàng đồng thời chợt lạnh nhưng vẫn khắc chế đáy lòng kinh hoảng, lạnh giọng hỏi. “Nghe nói người bị hạ nhục cân tán, mặc dù như thế này làm việc mất chút ít vui thú. Nhưng mà không sao, người vậy sẽ không trốn thoát, ta không ngại nói cho người biết, nơi này là sương phòng phía sau huyện nha, mà ta còn là Huyện lệnh thành Lạc Dương này”.

Lưu huyện lệnh đã sớm biết được hết thấy từ tú bà kia, mặc dù có chút đáng tiếc không thể lưu lại tuyệt sắc tựa thiên tiên này, bất quá hẳn ít nhất có thể trước khi nàng chết hưởng thụ một phen. “Nhuyễn cân tán?”, Băng Nhi sắc mặt đại biến, thì ra là như vậy, đây cũng là nguyên nhân làm nàng hiện tại cả người trống rỗng, không thể động đậy.

“Không sai! Tiểu mỹ nhân, dù sao người hiện tại cũng vô lực phản kháng ta, không bằng người ngoan ngoãn thuận ta, nếu là hầu hạ tốt, nói không chừng ta sẽ xem xét lưu lại người một mạng”.

Mắt thấy hẳn vẻ mặt cười dâm đãng cường bức, Băng Nhi sợ hãi chỉ có thể trơ mắt nhìn chăm chú hẳn nhích tới gần nhưng không cách nào thoát đi. “Không cần —— “.

Vạt áo bị xé mở, thân thể mập mạp tiến gần đến thân thể mềm mại của nàng, nàng kinh hãi la lên, trong đầu hiện lên một khuôn mặt tuần lãng.

Bàn tay to của Lưu huyện lệnh vừa tháo xuống, một cái yếm màu đỏ lộ ra tôn lên làn da trắng như tuyết khiến người ta không thể nào dời tầm mắt! Hắn đang vội vàng muốn hôn lên làn da lỏa lồ ngọc ngà kia, một thanh trường kiếm phiếm ánh sáng lạnh lạng lẽ, không tiếng động gác ở cổ hắn, ngăn cản hắn tiến thêm một bước xâm phạm, sau một khắc, phía sau kéo tấm mền đắp lên người Băng Nhi. “Người... Là ai? Lại dám xông vào huyện nha!”.

Lưu huyện lệnh phiếm mồ hôi lạnh, nhìn trường kiếm gác ở trên cổ, cả người không nhịn được run lên. “Ngọc Diện Thần Bộ”, thanh âm từ phía sau trong trẻo vang lên, Lưu huyện lệnh sắc mặt thiếu biến, thân thể mập mạp kinh hãi run rẩy như lá rụng mùa thu.

“Lưu huyện lệnh, người xong đời rồi, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, ta xem người còn có lời gì thanh minh”, “Ta... “. Lười nghe giải thích, điểm huyết đạo của hắn vội vàng đi tới giường, sau khi thấy tình huống của Băng Nhi, sắc mặt đại biến, vội vàng thay nàng đem áo kéo lại. “Lạc cô nương, người...”

Ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng xấu hổ, hung hăng trừng mắt nhìn người phía sau hẳn, theo tầm mắt nàng, lửa giận vào lúc này nổ bùng, trường kiếm trên không trung run lên, lần nữa kê trên cổ Lưu huyện lệnh, thuận đường ban cho hắn một vết máu dài.

“Người làm cái gì nàng?”, “Không phải là ta, là tú bà Di hồng viện hạ nhục cân tán, đưa đến cho ta”, Lưu huyện lệnh nhin đau, hoảng sợ nhìn thanh trường kiếm, mồ hôi lạnh càng không ngừng chảy xuống thái dương hẳn, vội vàng phải sạch quan hệ.

“Ghê tởm!”, tiếng rống vang lên, một chưởng đánh về phía Lưu huyện lệnh, đánh cho hắn bất tỉnh tại chỗ, hộc máu đầy đất. Xong! Hắn tuyệt đối so sánh với cái chết Lưu huyện lệnh sẽ còn thảm hơn! Cuống quít ôm lấy người trên giường, một đường thi triển kinh công chạy như điên. Trong đêm tối thân hình chạy như bay nhắm hướng Đông Phương phủ, chỉ hy vọng có thể tới kịp trước khi Đông Phương Lăng phát hiện, đem nàng hoá tốc trở về.

Bỗng dưng, một đạo chưởng bén nhọn xé gió hướng phía sau hắn đánh tới, thân hình hắn chợt lóe, nhanh chóng tránh ra, giai nhân trong ngực cũng đã không cánh mà bay.

Cuống quít ngẩng đầu lên, phía trước một thân hình cao lớn đưa lưng về phía hắn, khuôn mặt tuấn mỹ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau một khắc liền giữ vững tư thái phòng bị đối mặt với hắn.

“Nàng bị làm sao?”, đôi đen đồng lạnh lẽo nhìn thấy vạt áo nàng bị xé nát cùng thân thể mềm yếu vô lực, vẻ tàn nhẫn xẹt qua đáy mắt hắn.

“Trúng nhuyển cân tán, thuốc hết công hiệu sẽ không có chuyện gì”, vừa nói chuyện, cước bộ càng không ngừng lui về phía sau, hắn hiểu hắn tối nay có thể sẽ chạy không thoát.

Nghe vậy, thân hình cao lớn mãnh liệt xoay người, gương mặt tuấn tú âm trầm nhìn thẳng hắn, thanh âm trầm thấp hùng hậu mềm nhẹ kinh người: “Người lợi dụng nàng phá án, lại hại nàng bị hạ thuốc, người nói ta nên như thế nào đối với người?”. “Không phải, là nàng...”, lời giải thích gấp gáp bị một chưởng cắt đứt, thấy hắn tàn nhẫn không chút lưu tình xuất chưởng, Ngọc Diện Thần Bộ mặc dù nâng kiếm chống đỡ nhưng sau khi giao thủ mấy chục chiêu vẫn không khỏi thầm kêu khổ.

Hắn không phải là luôn bận việc làm ăn sao? Sao đã lâu không gặp võ công không lùi mà còn tiến tới? Ngọc Diện Thần Bộ vốn muốn lấy kiếm khí chặn lại chưởng phong của hắn nhưng khi thấy thân hình cao lớn trước mắt như chớp, hắn lại không còn kịp phòng bị nữa, từ phía sau hướng hắn đánh ra một chưởng! Thân hình Ngọc Diện Thần Bộ thoáng một cái phải lấy kiếm trụ thân thể.

Đôi đen đồng kinh động nhìn thẳng hắn, khóe môi chảy xuống tia máu, gương mặt tuấn tú thâm trầm khó dò, “Một chưởng này coi như là bồi thường đệ lúc trước lấy kiếm đả thương nàng, còn lần này hại nàng bị hạ thuốc”. “Lạc Băng Nhi đối với huynh rất quan trọng sao? Ta đã thật lâu không thấy huynh tức giận như vậy, huynh luôn luôn là hiểu rõ ta nhất nhưng lúc này lại vì nàng mà xuất thủ làm tổn thương ta”, lau đi tia máu trên khóe môi, khuôn mặt tuấn mỹ có chút bất bình ừm khuất.

”Đệ nên hiểu ta đã hạ thủ lưu tình. Huống chi đây là đệ tự tìm, ngay từ lúc đệ đả thương nàng một lần, đệ nên hiểu được mới đúng”, đen đồng nghiêm nghị chuyển ôn nhu, nhìn hắn một cái, thân hình cao lớn nhảy lên, hướng Đông Phương phủ vội chạy đi, thanh âm hùng hậu theo gió bay tới: “Lão Tứ, kỳ hạn ta cho đệ sắp đến rồi, đến lúc đó đừng quên hứa hẹn của đệ”.

Ngọc Diện Thần Bộ cười khổ nhìn bóng dáng biến mất ở bầu trời đêm, hắn sớm đoán được Lạc Băng Nhi có chút tổn hại, đại ca tuyệt sẽ không tha cho hắn! Thật là một chút cũng không niệm “thủ túc chi tình” (tình cảm anh em).

9. Chương 9

Hắn rốt cuộc còn muốn nhìn nàng như vậy bao lâu nữa? Đôi mắt đẹp sợ hãi, căng thẳng trộm dò xét đáy mắt trên gương mặt tuấn tú, sau khi thấy đôi đen đồng thâm trầm, nuốt ngụm nước miếng, ánh mắt vội vàng trốn tránh, rừ mi xuống.

Từ sau khi hắn đem nàng ôm trở về phòng ngủ hắn, toàn thân nàng đã trống rỗng vô lực, ôm nàng đưa lên giường, thân hình cao lớn cũng ngồi lên, cánh tay chống mặt nằm bên cạnh nàng, cứ như vậy duy trì động tác không thay đổi. Đã qua một khắc đồng hồ nhưng gân xanh trên trán hắn vẫn dữ dội, càng lúc càng thấy sắc mặt xanh mét, nàng biết hắn lúc này giận cũng không nhẹ.

Nàng không ngần ngại hắt giận nhìn chăm chăm nàng cả đêm như vậy, nhưng... có thể trước hết giúp nàng đem vạt áo kéo lại hay không? Tầm mắt dời xuống, nụ cười hiện lên vẻ xấu hổ lửa đỏ.

Cố gắng nhin xuống lửa giận trong ngực, chỉ sợ hắt nổi giận làm nàng sợ, hắt không hy vọng nàng sợ hắt. Hắt thật vất vả mới hơi trì hoãn tức giận, nhìn thấy trên mặt nàng nảy sinh đỏ ửng, mày rậm chau lên, theo tầm mắt e lệ của nàng liền chậm phải làn da lỗ lỗ nõn nà ngọc ngà, đen đồng chuyển nóng bỏng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú thân thể mê người của nàng, thật lâu không cách nào dời tầm mắt.

“Đông Phương Lăng... Chàng có thể trước giúp ta đem áo kéo lại hay không, sau đó chàng muốn làm sao xử phạt ta đều được”, Bằng Nhi ngập ngừng nhẹ nói, đôi mắt đẹp không dám nhìn thẳng hắt, đáy mắt long lánh ham muốn của hắt làm nàng quần bách khó an, nhưng lại không làm nàng sinh chán ghét, ngược lại còn làm cho nàng ngượng ngùng không đất dung thân.

“Bằng Nhi, còn nhớ rõ nàng đã đáp ứng ta chứ? Nàng đã nói nếu là làm ình lâm vào nguy hiểm thì mặc ta xử trí”, dứt lời, bàn tay thô dày kim lòng không đậu tí mĩ dao động ở xương quai xanh nàng, khiến nàng tê dại run sợ.

“Chàng muốn như thế nào?”, giọng nói run rẩy nhỏ bé yếu ớt, động tác hắt từ từ dời xuống, hắt sẽ không phải là nghĩ...

“Gả cho ta”.

Hắt đột nhiên toát ra lời nói làm đôi mắt đẹp nàng chấn động tròn tròn, đã quên bàn tay hắt dao động ở trên người nàng, nháy mắt trong đầu trống không. Bộ ngực xẹt qua mừng rỡ ngấn ngủi, nhưng sau đó rồi lại bị một cổ khổ sở lớn hơn nữa che mất.

“Ta không thể đáp ứng”, đáy đôi mắt đẹp trong suốt buồn bã, nàng thừa nhận chính mình yêu nam nhân ở trước mắt nhưng hắt xuất sắc bất phàm cũng không thuộc về nàng, hắt đã định thuộc về một nữ nhân khác.

“Tại sao?”, nàng cự tuyệt làm hắt nổi lên cơn tức giận phải vất vả mới hơi trì hoãn, hai tay nắm giữ ở hai mảnh vai trơn trần của nàng, đáy mắt đau đớn phần nộ nhìn chăm chú nàng, nàng rõ ràng là thích hắt, không phải sao?

“Chàng đã quên sao? Chàng còn có một vị hôn thê”, đôi mắt đẹp mơ hồ hàm chứa lệ quang, ỷ khuất nhìn chăm chú vào hắt, vấn đề không tại ở nàng có chịu gả hay không mà là hắt căn bản không thể cưới nàng.

”Nàng ta không là vấn đề, vô luận nàng có thể tìm tới hay không, ta cũng sẽ không cưới nàng”, Đông Phương Lăng nhẹ thở ra, lúc này mới phát hiện mình hắt là nín thở chờ nàng trả lời, người con gái thanh linh xinh đẹp này từ lúc ban đầu ở ven hồ đã bắt được trái tim của hắt, đến hiện tại đã chiếm cứ cả trái tim hắt, đời này hắt nhất định không thể không có nàng.

Bàn tay yêu thương vuốt ưu sầu giữa lông mày của nàng, Bằng Nhi của hắt không buồn không lo, mỗi lần thấy nàng cười chói lọi đều khiến hắt không thể dời tầm mắt.

“Chuyện chưa đơn giản như vậy”, đầu đẹp nhẹ lay động, nàng biết Phương Nghĩa coi trọng hôn ước này, còn có gia thế Phương gia tại triều đình, chuyện này cũng không dễ giải quyết.

“Chuyện này ta sẽ giải quyết, nàng đừng lo lắng. Bằng Nhi, nàng không phải là muốn báo ân sao? Vậy gả cho ta báo ân, ta chỉ thiếu một người vợ, còn lại ta đây đều không cần”, không đợi nàng trả lời, môi nóng rực chiếm lấy môi phần mềm mại của nàng, hai tay lần nữa dao động ở nửa thân trần trước ngực nàng.

Hắt cũng không phải là thánh nhân, phía nửa dưới thân trần của người con gái là hắt thích nhất cuộc đời này, cũng là thứ duy nhất hắt nhận định thê tử. Biết được nàng cũng không phải là không thích hắt, vậy hắt còn do dự cái gì.

“Nhưng mà...”, môi phần giã dựa dưới môi lửa nóng của hắt học ra hai chữ, lần nữa bị nụ hôn tinh mịn của hắt che lấp, lý trí từ từ bị bao phủ bởi ham muốn, từng kiện áo rơi xuống đất, hai thân hình đồng dạng trần truồng, thân thể to lớn đặt lên thân thể mềm mại, nàng biết hắt là quyết tâm muốn dùng hành động để chứng minh tâm ý của hắt.

“Đông Phương Lăng...”

Đôi mắt đẹp mê man ngưng mắt nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, nàng thật có thể có được hắn sao? Phảng phất nhìn thấu chần chờ ở đáy mắt nàng, đáy đen đồng bị lấy sắc đục có vẻ giận, hai tay bưng lấy đầu nàng, đen đồng nhìn vào thật sâu đáy mắt nàng, quả quyết tuyên thệ ở bên tai nàng: “Kiếp này thể tử của Đông Phương Lăng ta chỉ có Lạc Băng Nhi nàng”, vừa nói xong, môi lưỡi nóng bỏng lần nữa chiếm lấy môi phần của nàng, hai thân thể trần trụi tương hợp thật chặt, không để cho nàng có bất kỳ cơ hội lùi bước, mạnh mẽ đưa nàng vào nơi tình triều mê hoặc.

Tiếng rên yêu kiều cùng với tiếng gầm nhẹ vang vọng khắp mọi góc phòng, cho đến khi ánh rạng đông đầu tiên hé lộ.

Bên ngoài phòng ngủ, bóng dáng cao to đang thanh thản dạo bước ở bên ngoài, cho đến khi cửa phòng từ bên trong được mở và thân hình cao lớn đi ra, lúc này mới lộ ra nụ cười quỷ dị: “Đại ca, Băng Nhi không sao chứ?”.

Nụ cười trên mặt Đông Phương Ngạo hết sức ám muội, đến khi thấy mâu quang sắc bén quăng tới mới vội vàng thu lại nụ cười trên mặt, ho nhẹ giải thích: “Đệ không có ý gì khác, chỉ là sáng sớm lão Tứ trở về cho nên đệ mới biết tối hôm qua có chuyện phát sinh”, sự kiện đoạt người lần này có vẻ nghiêm trọng, xem ra Băng Nhi từ nay về sau đừng mơ tưởng trốn khỏi đại ca.

“Nàng không có chuyện gì, đệ rất nhanh sẽ có đại tẩu”, Đông Phương Lăng lạnh nhạt trả lời, lại bắt ngờ quăng một viên thuốc nổ làm Đông Phương Ngạo ngu ngơ cả người.

“Đại ca, huynh xác định sao?”

Đông Phương Ngạo sắc mặt khê động lại, xem ra tất phải phá vỡ hôn ước với Phương gia, chỉ sợ Phương gia không chịu buông tha. Đông Phương Lăng gật đầu, hiểu được lo lắng của hắn, trước khi cưới Băng Nhi, đích thực phải cùng Phương gia nói rõ ràng.

Đông Phương Ngạo lắc đầu than nhẹ, thật ra thì chuyện này hắn đã sớm đoán được, từ trong ngực lấy ra một phong thư giao cho hắn: “Lão Tứ nói phong thư này giao cho người, đại ca huynh thật đúng là không tiếc xuống tay đã thương hắn”.

Từ trước đến giờ biết rõ người cứng đầu lão Tứ nhất chính là đại ca, mà hắn lúc này lại có thể xuống tay nặng vậy, cũng khó trách tâm lão Tứ sinh ủy khuất cùng bất mãn. Đen đồng Đông Phương Ngạo thật nhanh quét qua nội dung trong thư, bên trong nói rõ Băng Nhi sẽ có cơ hội tham dự án kiện, sự tình về sau biến đổi, khuôn mặt tuấn lãng bình tĩnh làm người ta nhìn không ra vẻ mặt, lãnh đạm nói: “Hắn lúc này làm việc thật là quá phận, hơn nữa ta đã hạ thủ lưu tình. Lão Nhị, ta hiện tại rất hối hận ban đầu gạt đầu để cho hắn làm cái Ngọc Diện Thần Bộ này, nếu như kỳ hạn đến mà hắn không tuân thủ lời hứa thì hai người các ngươi liền chịu trách nhiệm cho ta”.

Đen đồng lạnh lùng liếc mắt, hắn trong nháy mắt mặt chuyển trắng, không cần phải nhiều lời nữa, xoay người đi vào bên trong phòng. Cho đến khi cửa phòng đóng kín lần nữa, Đông Phương Ngạo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, mặt cười khổ, ban đầu là hai huynh đệ bọn họ chịu thua, không ứng phó được lão Tứ mới đồng ý cầu xin sự đồng ý của đại ca, mà hiện tại hai người kia đều không ở đây, còn lại hắn xui xẻo đứng mũi chịu sào.

Sự thật chứng minh, Đông Phương Lăng là một người thưởng phạt phân minh, hơn nữa đối tượng là Băng Nhi lại càng nghiêm khắc đến cả đường sống cũng không có.

Đôi mi thanh tú khê vắn, nhãn nhô hé một nụ cười, Băng Nhi miễn cưỡng liếc mắt lao đầu (người giữ nhà lao) – Tiểu Thanh ngồi ở đối diện nàng. Lao đầu này chỉ là người thay thế tạm thời, đợi lao đầu chân chính xử lý xong chuyện, tất nhiên sẽ đến thay cho Tiểu Thanh.

Đông Phương Lăng vì một lần nàng bất tín mà từ đó mất đi tự do, ngoài trừ lúc hắn xử lý công sự và buổi tối ngủ ở ngoài, hắn và nàng thật sự là như hình với bóng, cho dù không phục thể nào, nàng cũng chỉ có thể nhận.

Trong vụ việc lần này, có hai chuyện làm nàng kinh ngạc nhất, một là Đông Phương Lăng đã sớm biết nàng nói dối, nguyên nhân là phong thư nàng giả mạo danh nghĩa cha để viết kia nàng sơ ý không phát giác hẳn lại nhận biết bút tích của nàng, và ánh mắt nói dối của nàng khiến cho hẳn hoài nghi, phải người theo dõi nàng mới biết hết thấy tình hình. Chuyện còn lại là thân phận Ngọc Diện Thần Bộ, thì ra hẳn chính là Tứ thiếu gia Đông Phương phủ—— Đông Phương Kiệt.

Lúc trước không giải thích được phản ứng trước và sau của hẳn đối với nàng, lại ngay từ đầu ngăn cản nàng dẫn thân mạo hiểm, lúc này mới có được câu trả lời.

May mà nàng hy sinh đáng giá, vụ án được phá, Di hồng viện bị khóa, Lưu huyện lệnh và tú bà thân giam ở đại lao chờ ngày phán quyết, mà Đông Phương Kiệt cũng tuân thủ hứa hẹn, thu hồi các báo cáo truy nã cha con họ của đại quan phủ.

Từ đó, nàng và cha hai người không cần trốn trốn tránh tránh. Nhưng sau khi nàng khôi phục tự do lại bị một sự giam cầm vô hình làm khổ.

Môi phàn bắt đầu dĩ nhẹ bật ra một tiếng than thở quanh quẩn ở bên trong Cổ Nguyệt đình, theo gió rồi biến mất. “Băng Nhi đừng nhú mặt với than thở nữa, cẩn thận bị Đại thiếu gia trông thấy thì người còn thảm hơn”.

Tiểu Thanh buồn cười nhìn vẻ mặt buồn chán của nàng, mấy ngày nay nhìn Đại thiếu gia đối với Băng Nhi cứng chiu và độc chiếm khiến người ta muốn giạt mình, nói thật, nàng lúc đầu thì hâm mộ đến cuối cùng thì chuyển sang đồng tình.

Băng Nhi lười biếng liếc Tiểu Thanh một cái, hai khuỷu tay chống cằm nhìn xung quanh Cổ Nguyệt đình những đóa hoa điêu tàn, thời gian trôi qua thật là nhanh, nàng ở lại Đông Phương phủ đã ba tháng, đây cũng là chuyện nàng mới bắt đầu.

“Tiểu Thanh, thật nhàm chán á, có chuyện gì thú vị không, nói nghe một chút”.

Tiểu Thanh mặt ranh mãnh, đang muốn giấu cột nàng, khéo mắt bỗng nhìn thấy ở hướng này có hai người đi tới, lên tiếng kinh hô: “Đây không phải là Liên tiểu thư sao? Nàng sao lại đi tới nơi này, Đại thiếu gia lại không có ở đây?”. Băng Nhi theo ánh mắt của nàng nhìn lại, quả nhiên là Liên Phương Nghi và tỳ nữ của nàng, hai người tại sao đến đây?

Liên Phương Nghi dáng vẻ vạn phần ưu nhã đi vào bên trong Cổ Nguyệt đình, gương mặt xinh đẹp yên lặng đánh giá Băng Nhi ngồi ở trên ghế đá. Được, một cô gái thanh lệ thoát tục xinh đẹp tựa như như tinh linh, cũng khó trách Đông Phương đại ca lại mê nàng. Hai tròng mắt xẹt qua vẻ ghen tỵ.

“Cô chính là Lạc cô nương? Nghe nói Đông Phương đại ca vì cô không tiếc cùng Phương gia vạch trần, muốn hủy hôn ước hai nhà”, lời nói mềm mại, dấu giếm điều bất thiện chất vấn.

“Cô có biết lai lịch Phương gia thế nào không, nếu người Phương gia không chịu bỏ qua, dám kiện lên Lan quý phi chuyện này, toàn bộ Đông Phương phủ chạy trời cũng không khỏi nắng. Nghe nói cô và cha cô là kẻ trộm bị đại quan phủ truy nã, ta không hiểu vì sao Đông Phương đại ca lại coi trọng cô, có thể là cô ý vào tự thân xinh đẹp mà hấp dẫn Đông Phương đại ca, nếu không người sao lại thích một kẻ hại người bị mù, xuất thân cô lại không hợp”.

Ngữ điệu sắc bén hàm chứa châm biếm, Băng Nhi nghe được sắc mặt tức giận trắng bệch, bên cạnh Tiểu Thanh lại càng bất bình trước sự tổn thương của Băng Nhi: “Không phải đâu, là Đại thiếu gia tự mình thích Băng Nhi trước, hơn nữa Băng Nhi có công giúp Tứ thiếu gia phá án, ưu khuyết điểm tương hổ, quan phủ đã sớm thu hồi truy nã”.

Tiểu Thanh không vừa mắt sắc mặt cao ngạo kia của cô ta, nhin không được thay Băng Nhi nói chuyện. Đáy lòng hết sức hối hận, trước kia sao lại cảm thấy cô ta ôn nhu hào phóng, xinh đẹp cao quý, vẫn là Đại thiếu gia lợi hại, không có bị cô ta lừa gạt. Liên Phương Nghi lạnh lùng liếc Tiểu Thanh một cái, gương mặt xinh đẹp có vẻ khinh thường, châm chọc nói: “Người chỉ là nha hoàn, nơi này đến phiên người nói chuyện sao”.

“Liên cô nương, ta kính trọng cô cũng vì cô là khách, kính xin cô nói chuyện tôn trọng một chút, nha hoàn thì thế nào, chẳng lẽ nha hoàn lại không thể nói chuyện, không thể bênh vực lẽ phải sao? Theo như lời nói

của Liên cô nương thì cô mới là người đánh mất thân phận”.

Băng Nhi không thể nhìn được nữa miệng giữu cột, nhẹ nắm tay Tiểu Thanh, trấn an vẻ mặt nàng rừng rưng ứa khuất.

“Cô... Lạc Băng Nhi, cô bắt quá là con gái của kẻ trộm, tại sao có thể nói như vậy với ta!”, Liên Phương Nghi Đại tiểu thư phát cáu, không kịp duy trì bộ dạng giả ngoan dịu, chửi ầm lên.

“Chỉ cần dựa vào nàng là thê tử mà Đông Phương Lăng ta chọn lựa”.

Một thanh âm lạnh lùng làm lay động toàn bộ người bên trong Cổ Nguyệt đình, ba người nhất thời sắc mặt khác nhau, Liên Phương Nghi sắc mặt kinh hoảng, nhìn thân hình cao lớn Đông Phương Lăng đi đến Cổ Nguyệt đình, phía sau còn có Đông Phương Ngạo và Khương tổng quản.

Gương mặt tuấn tú của Đông Phương Lăng âm trầm, đôi đen đồng nhìn chăm chú người cúi đầu không dám ngẩng lên, hần vừa mới nhìn thấy nàng nhắm Cổ Nguyệt đình mà đến, tò mò núp ở trong bụi hoa, nghe thấy các nàng nói chuyện không lọt một chữ. Không ngờ tiểu thư Liên gia ngàn vàng được thành Lạc Dương công nhận hiền thực nhất, biết thấu tình đạt lý nhất, lại nói ra lời nói chanh chua này.

“Liên cô nương, người cô vừa mới vũ nhục chính là thê tử Đông Phương Lăng ta, cô vũ nhục nàng chẳng khác nào vũ nhục ta, vậy tương đương vũ nhục cả Đông Phương phủ, Đông Phương phủ không hoan nghênh người khách như cô vậy. Khương bá, tiễn khách”, Đông Phương Lăng quay lưng, lạnh lùng hạ lệnh trục khách, trên mặt Liên Phương Nghi xinh đẹp có chút khó xử, cước bộ bối rối rời đi.

Khương tổng quản lui ra, liếc sắc mặt nghiêm trọng của Đại thiếu gia và bóng dáng chạy gấp phía trước, khe thở dài, cũng tại mình không biết nhìn người, thật xin lỗi chủ tử. Hần lại còn thỉnh thoảng tạo cơ hội cho hai người chung đụng, không ngờ Liên cô nương tính tình lại thực điều ngoa như thế, mãi mãi không bằng Lạc cô nương hiền hoà bình dị gần gũi, hần thật cảm thấy xấu hổ.

“Liên cô nương nói không sai, ta bắt quá là con gái của một kẻ trộm, chàng và ta thành thân không sợ làm xấu thân phận của chàng sao?”, Băng Nhi sắc mặt hồ hững, nhìn bóng dáng tuấn lãng đi đến bên nàng, trong lòng dấy lên sự tự ti chưa từng có.

Lời nói bén nhọn của Liên Phương Nghi đúng là đâm trúng chỗ đau của nàng, hần là người nhà quan, lại còn là thủ phủ thành Lạc Dương, mà nàng bắt quá là con gái kẻ trộm nổi tiếng trên giang hồ, thân phận đích xác là không phù hợp. Hai người giống như mây và bùn khác biệt, nàng... không xứng với hần.

Đông Phương Lăng mi mắt khẽ nhú, cánh tay sắt nhắc lên đem nàng kéo vào trong ngực, đen đồng thâm thúy nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng chợt lóe lên vẻ tự ti.

“Không cho phép nói mình như vậy, ta cũng không phải là người nông cạn, danh vọng thân phận bên ngoài ta cũng không quan tâm, quan trọng là con người của nàng, và đáy lòng nàng có ta hay không, đây mới là chuyện ta nên để ý”.

Nghe vậy, đôi mắt đẹp không khỏi nổi lên hơi nước, vì lời nói ngốc nghếch của hần mà tay nàng chủ động ôm lấy hần, đem mặt mình chôn ở lồng ngực hần, tiếng nói mềm nhẹ mang chút ghen ngào: “Đông Phương Lăng, đừng tốt với ta như vậy, chàng đối với ta càng tốt, ta ngược lại sẽ càng sợ, ngộ nhờ một ngày kia chàng không quan tâm ta, ta đây phải làm thế nào?”, một khi quen được hần sủng ái, cơ thể ấm áp của hần nếu là đột nhiên mất đi, nàng phải làm sao trở lại như bình thường? Nàng trở nên không giống như chính mình.

“Nói ngốc nghếch gì vậy, biết ta đối với nàng tốt thì đừng đi khắp nơi chọc ta lo lắng tức giận, vấn đề nàng phiền não nên để ta phiền não mới đúng chứ”, Đông Phương Lăng nhẹ trách móc, bàn tay ôn nhu vỗ về mái tóc đen mềm mại của nàng, khẽ thu lại đáy đen đồng có sự yêu thương say đắm.

“Khụ khụ”, một đạo thanh âm ho nhẹ cắt đứt sự ngọt ngào của hai người, Đông Phương Ngạo không muốn bị hoàn toàn bị coi là người tàng hình.

“Đại ca, huynh không cảm thấy việc cấp bách trước tiên là phải giải trừ hôn ước của huynh và tiểu thư Phương gia?”, nụ cười Băng Nhi trắng bệch, xoay mình đẩy cái ôm ấm áp của hần ra, nàng thiếu chút nữa đã quên vấn đề nghiêm trọng nhất cản trở giữa hai người.

Trong ngực đột nhiên trống rỗng làm mày rậm Đông Phương Lãng hơi nhú, nhìn thấy thần sắc trắng bệch trên mặt Băng Nhi, đen đồng lạnh lẽo không vui liếc nhìn Đông Phương Ngạo lẩm mồm.

Đông Phương Ngạo đón nhận mâu quang cảnh cáo của hắn, chỉ có thể cười khổ ở đáy lòng, thật là có lòng tốt lại bị trời đánh.

“Chuyện này thì ta sẽ xử lý”, hắn lãnh đạm nói, ý là muốn hắn đừng nhúng tay vào. Về mặt Băng Nhi làm hắn không đành lòng, cánh tay dài muốn đem nàng ôm trở về trong ngực nhưng nàng ngược lại còn lui ra xa hơn.

“Băng Nhi, nàng không tin ta?”, Đông Phương Lãng bởi vì cử động lui ra của nàng, bộ ngực nảy sinh tia lửa giận, đen đồng nguy hiểm nheo lại.

“Chàng có nên vì ta mà cự tuyệt với Phương gia? Vạn nhất Lan quý phi trách tội, ta đây chẳng phải là đã dắc tội Đông Phương phủ?”, đáy đôi mắt đẹp ẩn chứa nước mắt, kết quả hắn vẫn không thuộc về nàng. Không nên động tâm, như vậy nàng hiện tại cũng sẽ không thống khổ như vậy.

“Nàng suy nghĩ nhiều quá, chuyện này ta sẽ cùng Phương Nghĩa nói chuyện, nếu như không giải trừ được hôn ước, ta làm sao cưới được nàng làm vợ”, Đông Phương Lãng không thôi ngừng mắt nhìn đôi mắt đẹp của nàng rưng rưng, không bức bách nàng nữa, hiểu được nàng nếu như không yêu hắn cũng sẽ không có lo lắng nhiều như vậy.

Băng Nhi mãnh liệt lắc đầu, nàng nhớ tới tình hình Phương Nghĩa tới lần trước, lời nói hắn kiên quyết, thân là huynh trưởng, hắn tuyệt đối sẽ không để người tuần lãng ưu tú kia cứ như vậy từ hôn, “Ngõ nhờ Phương gia không chịu, chàng phải làm như thế nào?”

“Không chịu cũng phải chịu, cho dù tìm được tiểu thư Phương gia, ta cũng sẽ không cưới một cô gái ta không thích”, đen đồng kiên định nhìn chăm chú vào nàng, mạnh mẽ biểu đạt quyết tâm của hắn, tuyệt sẽ không buông bỏ nàng.

Đông Phương Ngạo nhìn hai người cục diện bế tắc, biết nếu như hắn không ra giúp đại ca một tiếng, lại là người khơi mào vấn đề này, hắn tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

“Ách... Băng Nhi, đại ca nói không sai, cô nên có lòng tin đối với đại ca. Phương Nghĩa cũng không phải là người không nói lý lẽ, chuyện này sẽ được tháo gỡ”.

Đôi mắt đẹp của Băng Nhi vẫn không rời khỏi mặt Đông Phương Lãng, đáy lòng lại sôi trào đấu tranh không dứt, nàng rốt cuộc là nên ở lại hay là nên rời đi.

Giống như nhìn ra lòng nàng đang đấu tranh, Đông Phương Lãng sắc mặt âm trầm, đen đồng nghiêm nghị nhìn chăm chú đôi mắt đẹp bàng hoàng của nàng.

“Băng Nhi, nàng nếu dám bỏ đi, cho dù tìm tới chân trời góc biển, ta cũng tuyệt đối không buông tha nàng”, gương mặt thanh lệ thoáng ngạc nhiên, môi phẩn chứa đựng vẻ cười khổ, trong thiên hạ, chỉ có hắn hiểu rõ nàng nhất, lại có thể dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của nàng. Đông Phương Ngạo liếc nhìn Băng Nhi cười khổ bên cạnh, không dám nghĩ nếu như nàng dám chạy trốn thì đại ca sẽ biến thành bộ dạng nào, đột nhiên mồ hôi lạnh xuất hiện lủi qua xương sống hắn, mang đến một trận lạnh lẽo.

Đang lúc hai người giằng co, Khương tổng quản thờ hồng học chạy vào bên trong Cổ Nguyệt đình, hướng về phía Đông Phương Lãng nói một câu làm sắc mặt mọi người đại biến:

“Đại thiếu gia, Phương công tử tới, hắn nói đã tìm được Phương gia tiểu thư”

Tựa như một tiếng sấm bổ vào bộ ngực nàng, Băng Nhi cước bộ lảo đảo, gương mặt không có chút huyết sắc nào. Xem ra ông trời đã giúp nàng sắp xếp xong xuôi, nàng nhất định là —— nên đi.

Đen đồng âm trầm của Đông Phương Lãng nhìn chăm chú vào nụ cười mất máu của nàng, hai nắm tay không khỏi nắm chặt.

Đại sảnh Đông Phương phủ tràn ngập một cỗ không khí buồn bực khản trương, ở ngay chính giữa là gương mặt tuần tú âm trầm của Đông Phương Lãng, đen đồng như đốm sắc bén nhìn thẳng người ngồi ở trên ghế bạch đàn, vẻ mặt khoái trá uống trà – Phương Nghĩa.

“Ta nói lại lần nữa, ta muốn giải trừ hôn ước, ta sẽ không cưới Phương gia tiểu thư”.

Phương Nghĩa mặt mỉm cười xuất hiện một đường hắc tuyến, đặt chung trà bằng sứ tinh xảo trong tay ra, mâu quang cảnh cáo nhìn thẳng hấn.

“Đông Phương Lăng, người muốn bội ước cũng phải xem chúng ta có đồng ý hay không, chúng ta tiêu phí thiên tân vạn khổ (trăm nghìn cay đắng) tìm kiếm mười sáu năm, vất vả mới tìm được Sở Sở, há lại để cho người nói hủy hôn liền hủy hôn?”

“Nếu như ta bắt buộc phải hủy hôn thì sao?”

“Như vậy ta không tiếc đi mời di nương ta ra mặt van xin Hoàng thượng hạ thánh chỉ tứ hôn, đến lúc đó người sẽ không để ý đến tất cả mạng người Đông Phương phủ chứ?”

Là bằng hữu tốt nhiều năm, hấn cũng không muốn làm khó, nhưng đây là chuyện hạnh phúc chung thân của muội muội, nếu để bị hủy hôn thì hấn trở về làm sao nói lại với phụ mẫu đây.

“Người đây là đang uy hiếp ta?”, mặt Đông Phương Lăng bình tĩnh làm người ta nhìn không ra tâm tình của hấn, chỉ có quả đấm nắm chặt mới tiết lộ ra là hấn đang phẫn nộ.

Phương Nghĩa mâu quang lạnh lẽo đánh giá hấn hồi lâu, lắc đầu than nhẹ: “Nghe nói người thích nữ nhi của Khoái Thủ Thần Thâu, hơn nữa còn định cưới nàng làm vợ, vì một nữ tử mà không tiếc cùng ta quyết liệt, xem ra người thật sự động tâm. Ta rất muốn thành toàn cho người, nhưng người bảo ta làm sao mặt đối mặt với sự thất vọng của phụ mẫu ta, còn Sở Sở vừa trở về nữa thì sao?”

Không phải là hấn không muốn giúp mà là hấn làm sao bỏ qua ột người em rể ưu tú như Đông Phương Lăng, đừng nói hấn không muốn, tin rằng phụ mẫu hấn cũng không thể đồng ý.

“Người ép ta phải cưới một cô gái ta không thích, người cho là Sở Sở sẽ hạnh phúc sao?”, khẽ thu lại đáy đen đồng có phiếm ánh sáng lạnh, ngón tay dài khẽ gõ trên ghế hỏi ngược lại vị huynh trưởng sốt ruột vì muội muội yêu dấu này.

“Đổi lại người đang uy hiếp ta?”, Phương Nghĩa sắc mặt trầm xuống, hai tròng mắt nén giận trừng trừng nhìn hấn, cho dù biết “hái mạnh tay đưa không ngọt” hấn cũng phải vì muội muội mà tự mình hái.

“Không, ta chỉ là đang nhắc nhở người, ép ta phải cưới Sở Sở, kết quả, đối với một cô gái ta không thích thì không cách nào miễn cưỡng đối tốt với nàng, ngày sau người cũng đừng oán trách ta”.

“Đông Phương Lăng!”, Phương Nghĩa bị uy hiếp của hấn mà giận đến nổi trận lôi đình, theo dõi khuôn mặt bất động thanh sắc của hấn đến nghiêng răng nghiêng lợi, người này có bản lĩnh ép người đến điên mà chính mình vẫn một bộ dáng tỉnh táo như cũ.

Phương Nghĩa đang nắm chặt quả đấm, định cùng hấn đánh nhau một trận, bóng dáng nhỏ xinh ở bên ngoài vọt đi vào, còn không kịp ổn định lại hơi thở rối loạn liền thở hổn hển la lên: “Đại thiếu gia... Băng Nhi đã bỏ đi!”

Gương mặt tuấn tú của Đông Phương Lăng đột biến, cả người tản ra một cỗ lửa giận, thân hình cao lớn trong chớp mắt lao ra đại sảnh. Phương Nghĩa ngạc nhiên, hấn rốt cục đã thấy bộ dáng hấn biến sắc như ý nguyện, còn tưởng rằng đời này không thể nhìn thấy, vị cô nương tên Băng Nhi kia chắc chắn chính là nữ nhi của Lạc Huyền.

“Tiểu Thanh, Băng Nhi mà người nói là cô gái mà Đại thiếu gia các người muốn cưới sao?”, “Đúng vậy”, Tiểu Thanh trộm dò xét hấn một cái, để cho Phương thiếu gia biết Băng Nhi là chuyện tốt? Đều là do nàng xem nhẹ Băng Nhi nên mới trúng quỷ kế của nàng khiến cho Băng Nhi có cơ hội rời đi.

Phương Nghĩa suy nghĩ, mâu quang nhìn thẳng ra bên ngoài phòng xa xa, hấn có nên thành toàn Đông Phương Lăng hay không?

Rời Đông Phương phủ, Lạc Băng Nhi nhăm ngoai thành mà đi, gương mặt thanh lệ khổ sở, nàng không muốn trở thành người khiến Đông Phương phủ đắc tội, lại càng không nguyện ý để Đông Phương Lăng vì nàng mà cùng Phương gia trở mặt, cho nên nàng chỉ có thể rời đi.

Đôi mắt đẹp rưng rưng không dám quay đầu lại, chỉ sợ quay đầu lại... sẽ không đi được nữa. Lần này hành trình đến Lạc Dương, nàng không những báo ân chưa xong mà ngược lại lòng nàng còn bị chiếm đóng, hiện tại nàng chỉ muốn tìm một chỗ an tĩnh, lẳng lặng liếm láp vết thương, đời này nàng sợ không có cách nào được quên hẳn. Nàng cô độc, chỉ có quay trở lại tháng ngày ở trên núi đi theo cha.

Trong lòng nàng tràn đầy thống khổ, hồn xiêu phách lạc, đằng trước cách đó không xa truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, nàng tò mò tiến lên quan sát, vừa nhìn lửa giận của nàng liền nảy sinh, một đám người hung dữ cao to vạm vỡ đang ngăn cản một cổ kiệu, lại cùng mấy tên hình như là hộ vệ đánh nhau. Yếu đánh không lại mạnh, không bao lâu mấy tên hộ vệ kia rồi rít ngã gục.

Băng Nhi cũng nhìn không được nữa, xông vào lúc nguy cấp, cùng đám kia đánh lại bọn người cao to.

Ngồi trong kiệu là một phu nhân, trong lòng như lửa đốt, sợ khó thoát kiếp này, không ngờ lại có vị cô nương hảo tâm xuất thủ tương trợ? Nhờ có nàng mà cục diện chiến đấu thay đổi, cũng làm cho nàng an tâm không ít.

Băng Nhi đã thương mấy tên cao to, chỉ còn lại có mấy tên vẫn chưa từ bỏ ý định gắng gượng chống đỡ. Dựa vào thân hình linh hoạt, nàng tay không giao đấu với mấy tên cầm đao vẫn rất nhanh nhẹn, khéo mắt liếc thấy một gã cao to thừa dịp loạn lạc cầm trong tay một con dao găm hướng người bên trong kiệu đánh tới.

Nàng nóng lòng không ham chiến nữa, hai tay chưởng phát đánh trúng bộ ngực hai gã cao to đang cùng nàng dây dưa, sau đó liền thi triển kinh công bay tới phía trước. Ở tình thế mệnh chỉ treo chuông, nàng nhanh chóng đẩy người phu nhân đang bị hù dọa đến hoảng sợ, nhưng bản thân lại không kịp tránh thoát, dao găm cứ như vậy hung hăng đâm vào ngực trái của nàng.

Nàng kêu lên một tiếng thảm thiết, lấy chân đá trúng tên cao to đâm nàng bị thương, lấy tay bịt lại vết thương ngực trái không ngừng chảy máu, bên tai phảng phất nghe được tiếng kinh hô và những tiếng bước chân hỗn độn, trước mắt có bóng đen đánh úp tới, thân thể mềm nhũn, bất tỉnh ra đất.

10. Chương 10

Đông Phương Lăng dưới sự hướng dẫn của người hầu Phương phủ, đi tới một gian trước sương phòng bài trí trang nhã, bàn tay còn chưa gõ nhẹ cửa, trong phòng liền truyền đến một đạo thanh âm ôn nhu.

“Vào đi”, theo lời đẩy cửa phòng ra, cất bước đi đến bên trong phòng, nhìn thấy trên ghế nhỏ có một phu nhân dung mạo xinh đẹp đang ngồi, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp đang đứng.

“Di Huệ, người đã về rồi”.

Người này chính là phu nhân Phương phủ, Phương phu nhân nhận được tin tức đã tìm được nữ nhi liền vội vàng trở về, sau khi xác nhận đúng là nữ nhi đã mất tích mười sáu năm liền vội vàng phái người đến Đông Phương phủ tìm Đông Phương Lăng đến đây nói chuyện.

“A Lăng, di Huệ cuối cùng đã tìm được Sở Sở, người mau đến xem vị hôn thê của người một chút”, Phương phu nhân vui vẻ kéo tay nữ nhi, đem nàng đẩy tới trước mặt Đông Phương Lăng, nhìn hai người bộ dáng xứng đôi, cười đến toe toét.

“Di Huệ định để cho hai người các người mau sớm thành thân, hoàn thành tâm nguyện của ta, mặc dù ta cũng không nỡ gả đi Sở Sở mới tìm được về cho người, nhà hai chúng ta cũng gần, ta thỉnh thoảng cũng có thể gặp Sở Sở”.

Đông Phương Lăng lãnh đạm liếc mắt Sở Sở ngượng ngùng cúi đầu ở trước mặt, hẳn hiểu được tâm ý di Huệ, hẳn hôm nay đến Phương phủ cũng đang định đem chuyện này giải quyết.

“Di Huệ, con hôm nay đến đây cũng là vì chuyện này, thật xin lỗi, con không thể cưới Sở Sở”.

“Tại sao? Lời này của người là có ý gì?”

Phương phu nhân nghe vậy giận dữ, nàng thật vất vả mới đưa được nữ nhi trở về nhưng hấn lại muốn hủy hôn, Sở Sở phải làm thế nào đây?

“Con đã sớm đã có người mình thích, con chỉ định cưới Băng Nhi làm vợ”, Đông Phương Lăng không sợ hãi nhìn thẳng trưởng bối hấn kính trọng từ trước đến giờ, tiếc nuối hai nhà ắt phải vì chuyện như vậy mà trở mặt, nhưng ngay cả như vậy hấn cũng không thể không hủy hôn.

“Nghe A Nghĩa nói, người thích một cô nương tên là Lạc Băng Nhi, thì ra đúng là có chuyện này, người vì nàng mà không tiếc phá hủy tình nghĩa nhiều năm giữa hai nhà, người làm như vậy thật khiến di Huệ thất vọng”.

Phương phu nhân vô cùng đau đớn, Đông Phương gia có bốn huynh đệ, nàng từ trước đến giờ thương yêu nhất đứa nhỏ này, không chỉ vì hấn là con rể tương lai của nàng mà là vì thái độ xử sự của hấn tỉnh táo trầm ổn, từ trước đến giờ luôn làm nàng khâm phục, không ngờ hấn đến cuối cùng lại làm nàng thất vọng.

“Thật xin lỗi, di Huệ, con cũng không yêu Sở Sở, nếu là ép buộc cưới nàng chỉ có thể làm cả hai thống khổ thôi, tin là người cũng không hý vọng như vậy”.

“Đứa nhỏ này, uy hiếp xong A Nghĩa, bây giờ lại uy hiếp ta”, Phương phu nhân tức giận nói, nàng từ miệng nhi tử sớm biết được hết thảy, chẳng qua là nàng vẫn không tin Đông Phương Lăng thật là vừa gặp đã nói hủy hôn, cái này là từ chính miệng hấn chứng thực, cũng không phải do nàng không tin.

file_big20125244131225

“Mẹ, nữ nhi không thể gả cho chàng”.

Sở Sở vẫn luôn yên lặng, vừa mở miệng không chỉ làm Phương phu nhân kinh ngạc mà Đông Phương Lăng cũng kinh ngạc nhứ mi.

“Sở Sở, con mới vừa nói cái gì?”.

“Mẹ, nữ nhi sớm đã có người mình thích, hơn nữa chúng con đã sớm tự đính ước chung thân, lần này đến đây nhận thân là chàng mang con tới, mục đích là để hoàn thành tâm nguyện của con”, gương xinh đẹp của Sở Sở hiện lên ý xấu hổ, tay nhỏ bé ngượng ngùng nhẹ vận khăn lụa trong tay, không dám nhìn hai người.

“Con nói người nọ chẳng lẽ là...”, “Là Thiếu Khâm ca, năm đó nếu không phải chàng phát hiện ra con, kiên trì nói cha chàng thu dưỡng con thì bây giờ cũng sẽ không có con đây. Hai người chúng con tình đầu ý hợp, là con yêu cầu chàng thành thân trước, theo ta một chuyến đến Lạc Dương”.

Mười sáu năm trước, phía tây ngoại thành Lạc Dương, hai cha con Trầm gia phát hiện bé gái khóc nỉ non ở trong bụi cỏ, lúc ấy Trầm Thiếu Khâm gần tám tuổi vừa thấy bé gái này liền yêu thích, kiên trì muốn nhận nuôi nàng. Trầm phụ chỉ có một đứa con, vì vậy cũng muốn có một nữ nhi.

Đây cũng lý do tại sao nàng lại cố ý tới Lạc Dương một chuyến, vốn chỉ là đi tìm vận may, không ngờ thật đúng là làm cho nàng tìm được người nhà thất lạc nhiều năm. Dựa vào miếng ngọc bội chim điểu trên người nàng và ngực phải có một nốt ruồi son đã xác nhận nàng chính là nữ nhi Phương gia thất lạc mười sáu năm. Phương phu nhân trầm ngâm hồi lâu, khẽ thở dài.

Thôi! Có lẽ là hai người bọn họ nhất định vô duyên, hai người đều có người yêu, việc hôn sự này xem ra không thể không hủy bỏ. Nhân phẩm và gia thế Trầm Thiếu Khâm cũng không kém, đối với Sở Sở lại là một tấm chân tình, nàng cũng thật hồ đồ, lại không phát giác tình ý hai đứa.

“Mẹ, người cũng biết vị cô nương hôm qua cứu người chứ, nàng đã từng đã cứu con, mà nàng lại chính là vị cô nương Băng Nhi mà Đông Phương đại ca thích kia”.

Sở Sở rất sợ mẹ nàng vẫn hờn trách trong lòng liền cuống quýt nói ra chuyện này. Thì ra Sở Sở chính là Tiểu Liên mà hôm đó Băng Nhi ở kỹ viện cứu được cùng những cô nương khác, không có Băng Nhi nói gì đến tìm người thân, chỉ sợ cả đời nàng đều hủy hoại. Nàng hôm qua nhìn thấy Băng Nhi bị thương nặng liền thất kinh hồn vía, Băng Nhi xem như là ân nhân hai mẹ con nàng.

“Cái gì?”, Phương phu nhân kinh hô, hôm nay rốt cuộc là thế nào, liên tiếp nhận được tin tức chấn động làm nàng cảm thấy chịu không nổi.

“Hãy nói rõ ràng, Băng Nhi tại sao lại ở đây, nàng làm sao?”, Đông Phương Lăng mới vừa mất tỉnh táo, gương mặt tuần tú lòng như lửa đốt, kích động cầm lấy cánh tay Phương Sở Sở.

Tìm kiếm suốt hai ngày, từ trong đến ngoài thành Lạc Dương đều tìm không thấy người, hắn đã định sau khi giải trừ hôn ước liền lên núi một chuyến, có lẽ nàng trở về nhà, không ngờ lại gặp nàng ở Phương phủ. Sở Sở bị bộ dáng kích động của hắn làm cho sợ, nuốt ngụm nước miếng, cuống quýt nói: “Mẹ muội trên đường trở về Lạc Dương bị thổ phỉ chặn lại, bởi vì bọn chúng quá đông nên hộ vệ ứng phó không nổi. May mà lúc nguy cấp thì Băng Nhi xuất hiện, nhưng nàng vì cứu mẹ ta mà ngực trái bị dao đâm đâm trúng, đại phu nói nếu như lệch một tấc nữa thì Băng Nhi liền mất mạng, nhưng thương thế nàng bây giờ thật sự cũng rất nặng, còn sốt cao không giảm, người vẫn chưa tỉnh”.

Đông Phương Lăng thân hình chấn động, gương mặt tuần tú âm trầm kinh người, thân hình cao lớn chuyển động, đang muốn rời khỏi phòng khách đi ra thì ngoài cửa vào lúc này lại chạm mặt một thân hình nhỏ xinh chạy đến về bối rối, mà lời của nàng lại càng làm cho thân hình cao lớn của Đông Phương Lăng bất động tại chỗ, thật lâu vẫn không thể nhúc nhích:

“Không xong rồi phu nhân, vị cô nương trọng thương trong phòng kia bị một nam nhân trung niên mặc áo màu xám tro mang đi”.

Lông mi như điệp khê run rẩy, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra nhìn cảnh vật trước mắt, cho đến khi một trận đau đớn tê liệt ở ngực trái nàng như nổ tung thì đôi mắt đẹp thống khổ mới đóng chặt lần nữa, cánh môi không có chút máu phát ra âm thanh kêu đau.

“Băng Nhi, tỉnh rồi?”, cửa gỗ bị đẩy ra, thân hình màu xám tro hướng vào người bên trong phòng, nhanh chóng đi tới giường, hai mắt khẩn trương nhìn nàng.

“Cha... Người làm sao lại ở nơi này?”, đột nhiên nghe thanh âm quen thuộc khiến nàng đã quên ngực trái đau đớn, đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn chăm chú người về mặt lo lắng trước mặt.

“Nha đầu ngươi còn dám nói, ta gọi ngươi xuống núi tìm cơ hội báo ân, kết quả ngươi làm ngươi ra thành bộ dạng này. Ngươi có biết ngươi nóng rần, hôn mê ba ngày, nếu như dao đâm kia nhích thêm một tấc, cái mạng nhỏ này của ngươi sẽ không còn nữa”. Lạc Huyền thấy nữ nhi tỉnh lại cũng thực thở phào nhẹ nhõm, hắn từ Phương phủ đem nàng mang đi, không ngờ nàng lại bị thương nặng như vậy. Sau khi đến khách điểm này lại nóng sốt kéo dài, may mà đến sáng nay cuối cùng thuyên giảm, nhưng thiếu chút nữa đem hắn hù chết, chỉ sợ người đầu bạc tiền người đầu xanh.

“Cha, chúng ta tại sao lại ở nơi này?”, vết thương truyền đến đau nhức làm nàng không dám lộn xộn nữa, nằm ở trên giường, hơi thở mong manh suy yếu hỏi.

Nàng rõ ràng nhớ được sau khi rời Đông Phương phủ, vốn là định trực tiếp quay về ngày tháng sống trên núi, nhưng trên đường lại gặp phải một đám thổ phỉ chặn cổ kiệu, cũng cùng hộ vệ đối phương đánh nhau, nàng thấy đối phương tình huống nguy cấp liền xuất thủ tương trợ, không ngờ lại vì cứu người phu nhân trang phục cao quý kia mà thay nàng ta trúng một dao, chuyện sau đó nàng cũng không biết.

Lạc Huyền trợn mắt nhìn nàng một cái, kéo băng ghế ngồi cạnh giường nữ nhi, bắt đầu quở trách nàng: “Nha đầu ngươi, ta đã nói ngươi bao nhiêu lần, rảnh rồi cũng bớt can thiệp vào chuyện người khác, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác vẫn không nghe”, bắt đầu dĩ thử dài, rồi nói tiếp: “Ngươi cũng đã biết người ngươi cứu là người nào? Bà ta chính là có hôn ước với Đông Phương phủ, phu nhân Phương phủ”.

Hắn không thôi thương tiếc khẽ vuốt khuôn mặt nữ nhi trắng như tờ giấy, hắn đau lòng a!

Nghĩ lại nữ nhi hắn vốn là một đứa vui vẻ, thích lo chuyện bao đồng, như vậy mà lại hấp hối nằm ở trước mặt hắn, bảo hắn làm sao lại không oán không hận chứ! Nếu là nữ nhi có gì không hay xảy ra vậy khi hắn chết xuống làm sao đối mặt với vợ yêu của hắn chứ.

“Cha làm sao biết, cha không phải là đang ở trên núi sao? Như thế nào lại tới Lạc Dương?”, Bằng Nhi kinh ngạc nhìn hấn, làm sao nàng vừa tỉnh lại mà mọi chuyện cha dường như đều biết hết.

“Còn không phải là không yên lòng vì người sao, thấy người ba tháng chưa trở lại, sợ người lại ở bên ngoài gây ra chuyện gì cho nên mới đi theo xuống núi. Vậy mà dọc đường lại không thấy được bố cáo truy nã chúng ta nhiều năm, tò mò hỏi thăm mới biết được là người giúp Ngọc Diện Thần Bộ phá án, lấy công đền tội. Đến thành Lạc Dương, đang định tới Đông Phương phủ tìm người, không ngờ liền thấy một cái kiệu gấp gấp chạy liều mạng trên đường, phía sau lại dẫn theo đại phu, ta thấy quái dị liền theo sau nhìn, không ngờ lại thấy từ bên trong kiệu khiêng ra là người cả người máu me, thiếu chút nữa làm cho ta sợ đến hồn phi phách tán. Ta ở Phương phủ đợi hai ngày, hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, liền thừa dịp không ai chú ý, đem người mang đi”.

Hấn sau khi nghe lén được toàn bộ Đông Phương Lăng và mẹ con Phương phủ nói chuyện với nhau liền quyết định đem Bằng Nhi mang đi. Bằng Nhi cứu hai mẹ con Phương phủ, mà Phương phủ lại cùng Đông Phương phủ có hôn ước, chẳng khác gì là gián tiếp trả Đông Phương phủ một cái ân tình.

Như vậy, bọn họ không thiếu nợ lẫn nhau, phần ân tình này chẳng khác gì là dùng tính mạng Bằng Nhi đổi lấy, vậy là đủ rồi! Nếu là sớm biết như thế, hấn tuyệt không để cho nữ nhi tới đây một chuyến, dù sao Đông Phương lão ông đã chết, hấn cần gì phải hết lòng tuân thủ lý luận ‘có ân phải trả’ trên giang hồ chó má kia, bất luận kẻ nào cũng không bằng nữ nhi bảo bối duy nhất của hấn.

“Cha, chúng ta quay về sống như những ngày tháng trên núi đi, nữ nhi không muốn lưu lại nơi này nữa”, khê thu lại đôi mắt đẹp có chút âm u, tiếng nói nhỏ bé yếu ớt lộ vẻ đau thương.

Lạc Huyền hai mắt suy nghĩ sâu xa nhìn chăm chú vào nữ nhi hồi lâu, đáy lòng hấn hiểu được tình cảm giữa nữ nhi và Đông Phương Lăng có gút mắt, lúc ở Phương phủ nghe lén lời nói của hấn càng rõ ràng Đông Phương Lăng thế nhất định phải ở cùng với nữ nhi của hấn.

Nhưng chẳng lẽ Đông Phương Lăng muốn Bằng Nhi thì hấn sẽ dâng hai tay lên sao? Chưa đơn giản như vậy, còn phải xem người làm cha này có đồng ý hay không rồi hãy nói.

“Trước khi trở về, người trước tiên phải dưỡng thương cho tốt, chờ người khỏe lại, chúng ta lập tức trở về”, khê thương tiếc vuốt gương mặt tái nhợt của nữ nhi, một cơn tức giận không lý do dâng lên, hấn quyết định không nói cho Bằng Nhi chuyện Đông Phương Lăng và tiểu thư Phương phủ đã hủy bỏ hôn ước. Hấn biết mình không nên trách tội Đông Phương Lăng nhưng lại không nhịn được đổ tội lên hấn, nếu hấn chiếu cố tốt nữ nhi của mình thì sao lại phát sinh chuyện như vậy? Ngay cả nữ nhân mình yêu thích cũng không trông coi tốt thì bảo hấn làm sao yên tâm đem nữ nhi giao cho.

Cửa gỗ từ bên ngoài nhẹ nhàng được mở ra, một bóng dáng cao lớn bước vào, cước bộ trầm ổn hướng đi tới bên giường, cho đến khi thấy rõ người nằm ở trên giường, cả thân hình cao lớn liền sững sờ.

Nếu không phải nhìn thấy bộ ngực nàng còn phập phồng, hấn nghĩ là nàng đã chết, ngay tại đây trong lòng tan nát. Khuôn mặt thanh lệ tinh tế không có một chút hồng hào, không có một chút máu, trắng bệch; cánh môi khô khốc tựa như đóa hoa tàn, mất đi màu sắc mỹ lệ ban đầu; mà đôi mắt đẹp trong suốt động lòng người kia giờ phút này lại đang đóng chặt.

Bộ dáng an ổn bình thản kia lại làm cho đáy tâm hấn sợ hãi dựng lên, giống như là nóng lòng muốn xác định cái gì, bàn tay khê run muốn xoa gương mặt tái nhợt của nàng ——

“Không được phép đụng nó!”, một thanh âm trầm thấp cảnh cáo vang lên. Bàn tay dừng ở giữa không trung chậm chạp thu hồi, thân hình cao lớn xoay người lại đối mặt với nam nhân trung niên mặc áo bào tro đang đứng ở cửa.

“Đi ra ngoài rồi hãy nói, Bằng Nhi uống thuốc xong vừa mới thiếp đi, đừng đánh thức nó”.

Lạc Huyền liếc hấn một cái, xoay người đi ra ngoài hành lang khách điểm chờ hấn. Đông Phương Lăng lo lắng liếc nhìn người trên giường, xác định nàng còn đang ngủ say lúc này mới đi ra bên ngoài, nhân tiện nhẹ nhàng đóng kín cửa lại.

“Đông Phương Lăng, ta đây nói cho người rõ, Bằng Nhi hai lần cứu người của Phương phủ, tương đương gián tiếp trả ân tình đã thiếu của Đông Phương phủ các người, từ đây chúng ta không thiếu nợ nhau, vậy

hy vọng người dừng đến tìm Băng Nhi nữa”, Lạc Huyền đi thẳng vào vấn đề, bất kể Đông Phương Lăng rốt cuộc muốn thành hôn cùng Phương phủ hay không, hắn chỉ muốn mang Băng Nhi trở về, tóm lại hắn sẽ không đáp ứng cho Băng Nhi ở chung một chỗ với Đông Phương Lăng.

“Lạc tiên bối, ta đối với Băng Nhi là thật lòng, kính xin tiên bối thành toàn”, Đông Phương Lăng ôm quyền hành lễ, trong giọng nói thành khẩn có sự kiên trì. Hai ngày trước, Băng Nhi ở Phương phủ mất tích, lúc ấy hắn gắng ép mình tỉnh táo lại, nhiều lần cân nhắc rốt cuộc là vị nam nhân trung niên đem Băng Nhi mang đi kia là ai, cuối cùng hắn đoán được là phụ thân của Băng Nhi – Khoái Thủ Thần Thâu Lạc Huyền, chỉ bất quá lần này không phải trộm kỳ trân dị bảo mà là người.

Hắn suy đoán dưới tình huống Băng Nhi đang trọng thương, Lạc Huyền không thể nào mang nàng đi xa, nhất định là còn đang trong thành Lạc Dương. Sai người lần tìm tất cả các khách điểm tửu lâu lớn nhỏ bên trong thành, cuối cùng hắn đã hỏi ra, hai ngày trước, có một nam nhân trung niên ôm một cô nương bị thương nặng hôn mê đến khách điểm Duyệt Lai tìm nơi ngủ trọ.

Vừa bắt được tin tức, hắn liền hoá tốc chạy tới, sự thật chứng minh hắn quả nhiên không đoán sai, là Lạc Huyền đem Băng Nhi mang đi.

0a504eafa40f4bfbe17b96f3034f78f0f63618bb

“Người và Phương phủ đã giải trừ hôn ước?”, hai tròng mắt Lạc Huyền sắc bén nhìn chăm chú hắn, không khách khí nhìn người trước mắt từ trên xuống dưới. Một nam nhân cao lớn, hắn mấy ngày gần đây hỏi thăm tin tức ở thành Lạc Dương, hắn không phải không thừa nhận, Đông Phương Lăng đích xác là một nam nhân xuất sắc bất phàm, cũng khó trách Băng Nhi gặp hắn liền khuyh tâm.

“Đúng vậy”, mày rậm chau lên, xem ra Lạc Huyền đã sớm hỏi thăm chuyện có liên quan đến hắn.

“Cho dù người đã mất hôn ước ta cũng sẽ không đem Băng Nhi giao cho người, người đi đi”, nói xong, không hề quan tâm đến phản ứng của hắn nữa, tiến lên muốn đẩy cửa bước vào bên trong phòng.

“Tại sao? Tiên bối”, thân hình cao lớn chợt lóe, ngăn chặn ở trước cửa, ánh mắt hắn nhìn với vẻ bất mãn hết sức, vô luận như thế nào, hắn hôm nay tuyệt đối không thể tay không mà quay về.

“Lý do rất đơn giản, chính là ta không muốn đem nữ nhi gả cho người, người đây cũng nên nghe hiểu đi”, Hừ! Tiểu tử này không đơn giản, nhìn ra được võ công tu luyện của hắn rất cao, hơn nữa là sau khi nghe lời cự tuyệt lại vẫn có thể giữ tỉnh táo, chỉ bất quá đôi mắt đen đồng của hắn híp lại còn cả người tản ra một khí thế giết mình, cũng có mấy phần dọa người. Nhưng hắn đoán chừng Đông Phương Lăng không dám động đến hắn, ai bảo tiểu tử này mơ ước đến nữ nhi bảo bối của hắn.

“Ta cùng Băng Nhi đã có vợ chồng chi thực”.

Đông Phương Lăng bình tĩnh, hiểu được tiên bối cố ý gây khó khăn, lãnh đạm ném ra một câu làm sắc mặt Lạc Huyền đại biến. Giống như một đạo tiếng sấm nổ ra ở trên đầu Lạc Huyền, sau khi chấn động, hắn giật đến quất lên như sấm, không nói lời gì hướng Đông Phương Lăng phát ra một chưởng.

“Đáng chết! Tên tiểu tử này! Lại dám đụng đến nữ nhi của ta, người muốn chết a!”

Đông Phương Lăng chỉ thủ chứ không tấn công, hai tay chấp sau lưng, tư thế nhẹ nhàng né tránh, thấy vậy Lạc Huyền càng thêm tức giận không dứt. “Ta và Băng Nhi là lưỡng tình tương duyệt (hai bên nguyện ý), van xin tiên bối thành toàn”, “Không bàn nữa, đợi Băng Nhi dưỡng thương tốt, ta liền mang nó quay về lại ngày tháng sống trên núi, người sau này mơ tưởng gặp lại được nó”.

Lạc Huyền phút chốc thu chưởng, nhìn hắn mới chỉ thủ mà không tấn công cũng đã làm gân cốt hắn mỗi một kiệt lực, nếu là đánh nhau thật, hắn căn bản không có một chút phần thắng, ngoài đáy lòng khâm phục nhưng vẫn là không có cam lòng.

“Lạc tiên bối, Băng Nhi cho dù là thương thế tốt lên thì thân thể cũng cần có một khoảng thời gian điều dưỡng, nếu là lập tức theo tiên bối trở về, dọc đường bốn ba mệt nhọc chẳng phải là sẽ làm thân thể nàng bị hao tổn? Kính xin nghĩ lại”.

Gương mặt tuấn tú của Đông Phương Lăng hơi trầm xuống, ẩn nhẫn tức giận, hắn tuyệt đối không thể có thể để cho Băng Nhi biến mất trước mắt hắn lần nữa, nhìn Lạc Huyền thái độ kiên quyết, hôm nay coi như

là đoạt, hần cũng muốn đem Băng Nhi ang về Đông Phương phủ.

Lạc Huyền thấy thế rất cục sặc mặt thiếu biến, ngược lại còn cười, hần cũng không tin tiểu tử này còn có thể nhìn được nữa, xem ra nếu tiếp tục ép hần thì tên tiểu tử này thật là sẽ dám đoạt cả nữ nhi của mình.

“Thôi! Tiểu tử ngươi coi như cũng có lòng, Băng Nhi ta đây liền giao cho ngươi chiếu cố, ba tháng sau, ta sẽ trở về xem nó, nếu là đến lúc đó ngươi trả cho ta một nữ nhi khỏe mạnh hoạt bát, ta sẽ đáp ứng hôn sự của các ngươi”, từng chữ rơi xuống, thân hình từ từ đi xa, trên vẻ mặt vui mừng cười, hần cuối cùng đã thay nữ nhi tìm được một nam nhân để bảo vệ nàng, tin tưởng thể tử trên trời có linh thiêng cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

“Tạ tiền bối thành toàn. ” Đông Phương Lăng cảm tạ, theo gió bay xa, cho tới giờ khắc này trên mặt hần mới lộ ra vẻ mừng rỡ cười.

Băng Nhi tỉnh lại lần nữa, đôi mắt đẹp nhìn thấy bày biện bên trong phòng khác một khách điểm đơn sơ, kinh ngạc tròn to đôi mắt đẹp nhìn kỹ. Đây... không phải là ngủ phòng Đông Phương Lăng sao? Nàng sao lại trở về Đông Phương phủ?

Cổ hết sức đứng dậy mà nghĩ, nhưng mới động vào vết thương một chút nàng đau đến nước mắt rùng rùng, thân thể vô lực lần nữa ngã xuống giường mềm mại.

“Băng Nhi ngươi tỉnh rồi! Thật tốt quá, ta đi gọi Đại thiếu gia”, Tiểu Thanh đẩy cửa phòng ra, trong tay đang cầm một chén thuốc, sau khi nhìn thấy nàng tỉnh lại liền tranh thủ đặt chén thuốc xuống bàn, vui vẻ chạy ra ngoài.

“Tiểu Thanh... “, Băng Nhi vô lực thở dài, xem ra nàng chỉ có thể đợi Đông Phương Lăng tới mới có thể nhận được lời giải đáp.

Chỉ trong chốc lát, thân hình cao lớn hiện ra tại cửa phòng, đáy đen đồng thâm thúy có chút nóng bỏng nhìn chăm chăm dung nhan nàng, từng bước đi tới gần nàng.

Tầm mắt của hai người trên không trung nhìn nhau, nàng thấy đáy mắt hần tương tư muốn điên lên, còn hần thấy rõ đáy mắt nàng đau đớn bất đắc dĩ rồi hóa thành một luồng thở dài nhẹ.

“Tại sao thở dài, nàng không muốn gặp ta?”, Đông Phương Lăng ngồi xuống cạnh giường, bàn tay thương tiếc khẽ vuốt gương mặt gầy gò của nàng, mới mấy ngày không gặp nàng gầy đi nhiều, vốn là đã mảnh khảnh nay lại càng gầy đến nỗi gió thổi qua dường như cũng sẽ bị thổi đi.

“Gặp nhau chi bằng không gặp”, Băng Nhi đôi mắt đẹp khẽ thu lại, che dấu đáy mắt ảm nhiên, hần vốn là không thuộc về nàng a.

“Không, ta nói rồi, dù là chân trời góc biển ta cũng sẽ nhất định tìm được nàng”, bàn tay nhẹ nâng chiếc cằm tinh xảo của nàng lên, không cho phép nàng trốn tránh nữa, nàng có biết nhờ nàng mà hần hai mươi lăm năm qua mới được nếm trải cảm giác lo sợ, tất cả đều chỉ vì cô gái hần yêu trước mắt này.

“Đừng làm khổ mình nữa, chúng ta chung quy cũng là vô duyên”, đôi mắt đẹp ngưng mắt nhìn khuôn mặt tuấn lãng của hần, môi phớt cười khổ sở.

“Ai nói, ta đã sớm cùng Phương phủ giải trừ hôn ước, chẳng lẽ cha nàng chưa nói cho nàng biết sao?”

Khá lắm Lạc Huyền, nếu không phải hần kịp thời tìm được Băng Nhi thì hai người chẳng phải bởi vì hiểu lầm này mà cứ như vậy bỏ lỡ ư.

“Chàng nói thật? Phương phủ làm sao có thể đồng ý?”, Băng Nhi kinh ngạc nhìn hần, nàng biết Phương Nghĩa đối với em rể này hài lòng đến cỡ nào, làm sao có thể nguyện ý buông tha.

Bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, giống như sẽ không bao giờ buông tay nữa, đôi đen đồng không thôi nhìn chăm chú vào nàng hồi lâu, nói nhỏ: “Bởi vì ta và Sở Sở đều có người yêu, cả nhà Phương gia không thể không buông tha; đằng sau còn có đều kinh ngạc, nàng còn nhớ chứ, nàng đã từng cứu một vị cô nương tên là Tiểu Liên ở trong Di Hồng viện, nàng ta chính là Sở Sở mà Phương gia tìm kiếm mười sáu năm; hơn nữa nàng lại cứu Phương phu nhân, nàng xem như là đại ân nhân của Phương gia rồi”.

Nghe vậy, Băng Nhi cả kinh sửng sốt, cũng thật quá trùng hợp. “Chàng nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật, vốn là dì Huệ cũng chính là Phương phu nhân đối với ta vẫn có chút không tha thứ, nhưng sau khi biết được nàng là ân nhân mẹ con họ thì cũng không nói gì nữa”.

Mọi thứ đều có ý trời, nhất định hai người kiếp này có duyên, trên tấm nhân duyên đã sớm ghi lại tên của hai người, nàng đừng mơ tưởng chạy khỏi nữa.

“Được rồi, mọi chuyện đều đã giải thích rõ, hiện tại nên xem hai chúng ta nên tính sổ ra sao”.

Đôi mắt đẹp tròn tròn, sưng sờ nhìn gương mặt tuần tú của hắn hơi trầm xuống, nghi ngờ hỏi: “Ách... Xin hỏi ta có thiếu tiền chàng sao?”. Đôi đen đồng nguy hiểm nheo lại, không chịu được nàng giả bộ ngốc, cười lạnh nói: “Không biết là người nào đã đáp ứng ta sẽ không để ỉn lâm vào nguy hiểm nhưng lại liên tiếp hai lần thất hứa, lần này lại suýt nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, nàng nói ta nên phạt nàng như thế nào cho phải đây?”

Băng Nhi thấy không cách nào trốn tránh, chỉ có thể cười khan, đôi mắt đẹp linh quang chói lọi xoay một vòng, vẫn là không dám nhìn thẳng.

“Vậy chàng muốn phạt như thế nào?”, nàng không tình nguyện nói.

“Gả cho ta”.

“Ta có thể cự tuyệt không?”, dung nhan tái nhợt nhưng hai má bởi vì ngượng ngùng mà ửng đỏ, đôi mắt đẹp cụp xuống, không dám nhìn thẳng đen đồng nóng rực của hắn.

“Mơ tưởng, ta không chấp nhận cự tuyệt”, lời nói bá đạo vừa phát ra, thân hình cao lớn khẽ cúi, cẩn thận không áp đến vết thương của nàng, môi lửa nóng chiếm lấy cánh môi mất máu của nàng, quyết định lấy một cách khác làm ôi phần của nàng lần nữa khôi phục màu sắc mê người.

Cửa phòng cẩn thận được đóng lại, Tiểu Thanh lén thấy bóng người dây dưa bên trong phòng liền tiện tay để cho hai người có không gian riêng. Trong phòng xuân ý tràn ngập.

“Băng Nhi, người đang làm cái gì vậy?”

Tiểu Thanh đẩy cửa phòng ra nhìn thấy tay nàng vỗ về vết thương ngực trái, cố hết sức muốn rời khỏi giường, liền vội vàng chạy tới đem thân nàng lần nữa áp trở lại giường.

“Tiểu Thanh người đừng la to như vậy, ta đã nằm trên giường bảy ngày, vết thương đã tốt hơn nhiều, người cho ta đi ra ngoài dạo một chút đi”.

Còn nằm nữa nàng sẽ mọc meo mắt, nếu không thừa dịp Đông Phương Lăng đến cửa hàng nhân cơ hội này ra ngoài đi hóng mát một chút, suốt ngày trốn ở trong phòng nàng đều rất buồn bực.

“Không được, Đại thiếu gia có dặn dò ta phải cẩn thận chăm người, chính là sợ người cử động mạnh. Vết thương của người vẫn chưa hoàn toàn khép lại, lỡ như lại rách ra thì làm như thế nào?”

Băng Nhi lần này bị thương rất nặng, vết thương rất sâu, cộng thêm mất máu quá nhiều, còn kết hợp với sốt cao, không chỉ có thể cốt gầy gò mà vết thương khép lại rất chậm cũng làm Đại thiếu gia lo lắng.

Trừ thuốc bôi ngoài đại phu cho còn có điều trị bằng dược thiện cũng không ít, một ngày năm bữa ăn tám bổ nhưng cũng không thấy nàng nở thịt, tuy vậy sắc mặt có tốt hơn chút ít, không còn tái nhợt dọa người như trước.

“Ta chẳng qua là muốn đến Cổ Nguyệt đình ngồi một chút mà thôi”, nàng nhìn lên người cố chấp đứng ở trước mặt, có chút kinh ngạc thân thể suy yếu của bản thân, chẳng qua chỉ nói vài lời mà làm cho nàng có chút thổ nhệ.

“Vậy càng không được, với thân thể hiện tại của người tuyệt đối không thể đi hóng gió; hơn nữa người xem bộ dáng hiện tại người kia, mới nói vài lời thôi mà khí sắc người lại kém đi như vậy. Băng Nhi tốt của ta, người vẫn nên biết điều một chút nằm xuống đi, đừng hại ta bị Đại thiếu gia mắng”.

“Ta không muốn”.

Đang lúc hai người giằng co, Tiểu Thanh định cưỡng ép nàng trở về giường, ngoài cửa liền truyền tới thanh âm ho nhẹ, tiếp theo thanh âm Khương tổng quản cung kính vang lên: “Lạc cô nương, Phương cô nương tới thăm cô”.

Từ lúc Đại thiếu gia đem Lạc cô nương mang về phủ chữa thương thì vẫn ngủ tại phòng Đại thiếu gia, hai người chung giường chung gối nhiều ngày, việc lần này tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, tin rằng không bao lâu nữa Lạc cô nương sẽ trở thành Đại phu nhân Đông Phương phủ.

“Phương cô nương? Chẳng lẽ là Sở Sở? Khương bá mau mời nàng vào đi”.

Tiểu Thanh thừa dịp nàng đang nói chuyện, đỡ nàng nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, tỉ mỉ đắp kín mền, sau đó lại hướng về phía nàng cười một tiếng đắc ý. Băng Nhi thấy hành động như vậy buồn cười không dứt, chỉ đành phải tức giận liếc nàng một cái.

Phương Sở Sở đi thẳng tới bên trong phòng, sau khi nhìn thấy người trên giường, mừng rỡ cười một tiếng, Tiểu Thanh đồng thời đem ghế ngồi kéo ra để cho hai người có thể hảo hảo mà hàn huyên một chút.

Ngồi xuống ghế ở bên giường, Sở Sở đầu tiên là hướng Tiểu Thanh gật đầu nói tạ ơn, lúc này mới chủ động cầm tay Băng Nhi, cười nói: “Băng Nhi, còn nhớ rõ ta chứ? Không ngờ từ biệt ở Di hồng viện, chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau”.

“Đúng vậy a, chỉ là ta nằm mơ cũng không ngờ người lại là nữ nhi mất tích nhiều năm của Phương gia”.

Băng Nhi cầm lại tay nàng, nhớ tới chuyện hai người lúc ở Di hồng viện hợp lực đánh bất tỉnh hai gã to lớn, thế sự biến hóa thật đúng là nằm ngoài dự liệu.

Sở Sở bất an liếc nhìn nàng trên giường, gương mặt tú lệ có chút áy náy, cảm kích nói: “Băng Nhi, ta lần này tới chủ yếu là cảm ơn người, người trước sau đã cứu ta và mẹ ta, người là ân nhân Phương gia chúng ta! Nhưng người vì cứu ta mẹ mà suýt nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, ta thật sự không biết nên làm sao biểu đạt cảm tạ và xin lỗi đối với người”.

Băng Nhi trong ấn tượng nàng là người hoạt bát hiếu động, nhưng bây giờ nàng lại bị nằm ở trên giường, mặc dù khí sắc tốt hơn nhiều nhưng nàng vẫn có cảm giác bần khoản.

“Đừng nói như vậy, thương thế ta đã tốt hơn nhiều, người nếu là không tin ta có thể cùng người nơi đi dạo một chút”.

Không đành lòng để cho nàng tự trách nữa, Băng Nhi liền làm bộ muốn xuống giường, bên cạnh có một đôi tay nhanh hơn ngăn nàng lại: “Băng Nhi, người nếu dám đi ra khỏi phòng, ta nhất định sẽ đi nói cho Đại thiếu gia”.

Tiểu Thanh cảnh cáo nói, đừng tưởng rằng nàng không biết Băng Nhi đang suy nghĩ gì, còn không phải muốn tìm cơ hội chuồn đi hay sao, một chút cũng không chịu suy nghĩ cho thân thể của mình.

Băng Nhi không vui trợn mắt nhìn nàng một cái, Tiểu Thanh lúc nào cũng mang Đông Phương Lăng ra dọa nàng khiến nàng nghiêng răng tức giận.

Sở Sở liếc nhìn hai người không khỏi buồn cười ra tiếng, tin rằng Băng Nhi ở Đông Phương phủ có thể được chiếu cố rất tốt, có Đông Phương Lăng tự mình coi chừng, nàng xác thực không có gì không yên lòng.

Nhớ tới lần đầu gặp Đông Phương Lăng, thái độ tỉnh táo trầm ổn kia làm nàng ấn tượng khắc sâu, nhưng khi nghe Băng Nhi gặp chuyện không may lại mất đi tỉnh táo nhất quán ban đầu. Bộ dáng kinh hãi ấy, hôm nay nàng nhớ lại vẫn còn sợ hãi.

“Đúng rồi Sở Sở, nghe nói người đã có người mình thích, có muốn nói cho ta biết không?”, Băng Nhi đột nhiên nhớ tới người làm Phương phủ nguyên ý giải trừ hôn ước, không khỏi tò mò hỏi.

Gương mặt xinh đẹp của Sở Sở đỏ bừng, hai tròng mắt sáng ngời nở rộ ánh sáng động lòng người, ôn nhu nói nhỏ: “Nói ra rất dài dòng...”.

Bên ngoài cửa sổ đóng chặt truyền tới tiếng mưa rơi tí tách, còn bên trong phòng thỉnh thoảng truyền ra thanh âm cười đùa vui vẻ đan vào tạo ra thanh âm hài hòa nhàn nhã sau giờ ngủ.

b674dcd38b6c39c23f1b3a3264fd798c

Trăng tròn trong như gương, hắt ra ánh sáng màu vàng lấp lánh chiếu rọi vào hai bóng dáng kề nhau bên trong Cổ Nguyệt đình.

Băng Nhi ngồi ở trên lan can, thoải mái để cho lồng ngực to lớn phía sau đem nàng ôm thật chặt, bàn tay nhỏ bé tinh nghịch đùa giỡn bàn tay đặt bên hông nàng. Nhớ tới chuyện phát sinh trước và sau khi đến thành Lạc Dương lại tựa như một giấc mộng, không nhận được thở dài một tiếng.

“Tại sao lại thở dài?”, mây rậm Đông Phương Lãng chau lên, ngửi mùi hương thoang thoang tỏa ra từ người trong ngực không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh lúc hai người mới quen, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ thương yêu.

“Không có gì, chẳng qua không ngờ một chuyến hành trình báo ân đơn giản lại biến thành nhiều chuyện phức tạp như vậy”.

Nhớ tới chuyện nàng bị thương nặng suýt nữa mất mạng, hai cánh tay càng ôm chặt nàng vào trong ngực. Trải qua mấy ngày điều dưỡng, thân thể của nàng cuối cùng cũng hồi phục như cũ, lại khỏe mạnh hồng nhuận như xưa.

“Chờ cha nàng tới, chúng ta có thể báỉ đường thành thân”.

Nếu không phải Lạc Huyền đã nói trước, hẳn ngay từ lúc thân thể Băng Nhi hồi phục như cũ liền lập tức cùng nàng thành thân. Mặc dù hai người bây giờ chung giường chung gối nhưng nàng còn chưa chân chính gả cho hắn thì hắn vẫn chưa yên lòng, ai bảo nàng không có lương tâm cứ hay bỏ trốn.

“Nói đến cha ta, ta thật tức chết, một câu cũng không dặn dò với ta, cứ như vậy đem ta giao cho chàng, cứ như vậy mà tin tưởng chàng”.

Nhắc tới chuyện này, nàng không nhận được oán giận, mỗi phần khê vểnh. Đông Phương Lãng hắng giọng cười to, ngón tay thương yêu nhẹ sờ mỗi phần cong lên của nàng. Từ trong lồng ngực lấy ra một vòng tay bằng bạc, đem nó đeo vào cổ tay mảnh khảnh của nàng, điều chỉnh kích cỡ khiến nó không thể tháo ra được.

“Đây là cái gì?”, Băng Nhi tò mò giơ cổ tay lên nhìn kỹ, vòng bạc tinh xảo có khắc tranh hoa điệp (hoa và chim), đặc biệt nhất chính là chỗ móc cài có một khối ngọc thạch, phía trên có điêu khắc một chữ “Lãng”.

Đông Phương Lãng cương chịu kéo tay nàng, hôn lên bàn tay đeo vòng bạc, nói nhỏ: “Đây là tín vật của Đông Phương gia, phía trên có chữ ‘Lãng’ đại biểu nàng là thê tử Đông Phương Lãng ta”.

Hôm đó ở Phương phủ, sau khi hắn và Sở Sở giải trừ hôn ước tại chỗ, dì Huệ liền đem tín vật trả lại cho hắn, mà bây giờ hắn đích mang vào cho nàng. Từ khoảnh khắc đó, trên dưới Đông Phương phủ thấy vòng bạc này sẽ biết được thân phận của nàng.

“Có chuyện ta quên hỏi nàng, như thế nào nàng biết thuật dịch dung và có những phần độc kia?”, cái vấn đề này mắc ở trong lòng hắn đã lâu mà luôn quên hỏi.

“Nói ra rất dài dòng, chàng có nghe qua ba đóa hoa ở thành Phan Dương chứ? Đó là ba vị cô nương thanh lệ động lòng người, xinh đẹp thanh nhã, có một không hai, tất cả đều là hảo tỷ tỷ của ta. Ba người các nàng đều có sở trường riêng, ta học thuật dịch dung từ Ngân Song tỷ, nhưng vẫn là bị chàng phát hiện; còn xích hạt phấn là Vô Song tỷ cho ta để phòng thân. Thật ra đứng đầu vẫn là y thuật của Thu Song tỷ, chỉ tiếc là ta quá tham chơi, không nhẫn nại học”.

Nhắc tới các nàng, nét mặt tuyệt mỹ nở nụ cười chói lọi, nàng còn rất nhớ các nàng.

“Chờ sau khi chúng ta thành thân, ta có thể dẫn nàng đi tìm nhóm của nàng”, cho dù Đông Phương Lãng không thấy được vẻ mặt trên mặt nàng, nhưng từ khẩu khí cũng biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Một lời đã định!”

Băng Nhi cao hứng cười, mười ngón tay và bàn tay bên hông đan vào nhau, mỉm cười ngoái đầu nhìn người phía sau.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, ánh mắt thâm tình say sưa lẫn nhau.

Đông Phương Lăng ôm chặt lấy người yêu trẻ con trong ngực, ngửa đầu nhìn bầu trời đen nhánh.

Trăng tròn, người đoàn viên.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-ngung-yeu>